

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Brooks_Terry-Cerny_jednorozec.PDB

PDB Name: Brooks_Terry-Cerny_jednorozec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2007
Modification Date: 10.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TERRY BROOKS

ČERNÝ JEDNOROŽEC

Černý jednorozec vystoupil z ranní mlhy, jako se z ní právě zrodil, a díval se upřeně směrem k L doverskému království.

Nad východním obzorem se vznášel rozbřesk, ,
třelec, kteří vyhlédli ze svého úkrytu, aby letmo :
hlédli rychlý ústup izoci. V jednorozcově přítomnc
se ticho ještě prohloubilo - jako by tuto nenápadn
událost v zapadlém koutě vycítilo celé údolí. Spár
se změnil v probouzení, sny přecházely ve skut
nost a čas se v této chvíli proměny téměř zastavil.
Jednorozec stál blízko vrcholu severního okr;
údolí, vysoko v horách Melchoru, téměř na hran
světa víl. Landover se prostíral před ním. Zalesně
stráně a skalnaté převisy spadaly do podhůří, k
přecházely v pastviny, řeky, jezera, lesy a křovisl
Sluneční paprsky místy prozařovaly mlhu a ranní
sa pod jejich dotečky jiskřila barvami. Hrady, měš
a vesnice byly jen mlhavými, nepravidelnými silu
tami v této harmonii, bytostmi, které se schouli
v krajině k odpočinku a vydechovaly dým z uha
najících ohnišť.

Jak přehlížel údolí zjednoho konce na druh
v očích planoucích zeleným ohněm nově nalezené
života se objevily slzy. Trvalo to tak dlouho.

Stružka potoka stékala dolů do skalnaté t
vzdálené jen několik desítek kroků od místa, k
jednorozec stál. Na jejím okraji se krčil malý hlo
ček lesních zvířat - králík, jezevec, několik ve
rek a hrabošů, vačice a mladá, osamělá ropucha, k
ří s bázni sledovaly zázrak, který se před ni
zhmotnil. Jeskynní vamp se ponořil do stínu, bahe
ní vicht se schoulil ve své díře, ptáci seděli nehyb
ve větvích stromů. Všechno ztichlo. Jediným z
kem bylo šumění potoka přeskakujícího kameny.

Černý jednorozec sklonil hlavu v odpověď na j
mu vzdávanou poctu. Ebenové tělo zářilo, hřívá

ČERNÝ JEDNOROŽEC 11

cla na slunci jako hedvábí unášené větrem. Kamí nohy přešlapovaly a lví ocas švihal vzduchem jediné pohyby ná
scéně ztichlého světa. Vroubkovaný roh zářící slabě magii prořízl tmu. Na světě nebyla a nikdy nebude bytost krásnější
a půvabnější,
než jednorozec.

Tsvit rázně vkročil do údolí Landoveru a začal
ý den. Jednorozec ucítil teplé slunce na své tváři,
kývl hlavou na uvítanou. Neviditelné řetězy, které

stále poutaly, však rychle zaplašily chvilkový po-
tepla. .
:achvěl se. Byl nesmrtelný a pomíjivé věci je ne-
rhly zabít. Přesto mu jeho život mohli ukrást. Čas
I spojenec nepřítele, který jej uvěznil. A čas se prá-
ted' naplnil.

emý jednorozec se prosmekl jako rtuť mezi svět-
n a stíny a vydal se hledat svou svobodu.

. TERRY BROOKS

"Dnes v noci jsem měl sen," oznámil Ben Holi
svým přátelům u snídaně.

Stejně tak dobře mohl mluvit o počasí. Jalí
zdálo, čaroděj Questor Thews jej neslyšel, jeho
bená soví tvář byla zakaboněná přemýšlením,
hled upíral asi dvacet stop nad stůl na nevidit
bod v prostoru. Koboldi Mozol a Pastíňák sI
zvedli hlavy od jídla. Písař Abernathy mu sice v
val pohled plný zdvořilého zájmu, ale protože zá-
řilý zájem byl normální výraz jeho chlupaté tv
nemohlo to pro něj být příliš těžké.

Pouze sylfa Vrba, která právě vešla do hodovrů
ně hradu a posadila se vedle něj, projevila skute
zájem - v náhlé .změně jejího výrazu bylo něco
divně zneklidňujícího.

Zdálo se mi o domově," řekl, rozhodnut pokrač-
vat v tématu. "Zdálo se mi o mém starém světě."

Promiňte?" Questor se zjevně vrátil z jiné pl-
ty, kde se ještě před chvílí toulal, ať už byl kdek-
ted' se díval na něj. "Promiň, Výsosti, skutečně jš
slyšel, že jsi říkal něco o. . . ?"

Co přesně se ti zdálo, Výsosti?" přerušil je Aí
nathy netrpělivě, jeho zdvořilý zájem vystřídal lel
nesouhlas. Významně se na Bena zadíval skrz
roučky svých brýlí. Díval se takhle pokaždé, když
Ben zmínil o starém světě.

Zdálo se mi o Milesi Bennetovi" pokračo-
Ben. „;Pamatujete si, jak jsem vám vyprávěl o Mil
Bennetovi, mém právníckém partnerovi? Zdálo
mi o něm. V tom snu měl velké potíže. Sen ale ne-
úplný, neměl začátek ani konec. Bylo to, jako b
vstoupil doprostřed děje. Miles seděl v kance:
apracoval, třídil nějaké papíry. Zvonily telefo-
cházelí lidé s různými zprávami, ale byli ve stí-
al jsem je rozeznat. Viděl jsem však,
je téměř zoufalý. Vypadal hrozně. Neustále

CERNÝ JEDNOROŽEC I S

ně ptal a divil se, proč tam nejsem. Zavolal
ua něj, ale neslyšel mě. Potom se všechno po-
o, zhroutilo a ztemnělo. Miles se po mně pořád
ale něco vstoupilo mezi nás a pak jsem s pro-
;etmo pohlédl na tváře kolem sebe. Všichni mu
ibuchali. "To ještě není všechno," dodal rychle.
všemi těmi obrazy číhal pocit... nějakého blíží-
se nebezpečí, tak silný, až to děsilo. Bylo to tak
pravdové."

Některé sny jsou takové, Výsosti," pokrčil rama-
Abernathy, posunul si brýle na nose a upjatě
ížil přední packy na hrudi. Byl to nesmírně škro-
ý pes. "Jak jsem četl, sny jsou často zhmotněním

ích podvědomých strachů."

Ale ne tento sen," trval na svém Ben. "Byl něco, než ty tvé průměrné, vyumělkované sny. Byl ja - předtucha."

bernathy zafuněl. "Aha, a příští věc, kterou mi řekneš bude, že na základě tohoto emocionálně é znepokojivého, ale rozumově nijak nepodloženo se toužíš vrátit do starého světa." Písař se už nijak nesnažil zakrýt své rozrušení. Jeho nej - ší představy se začaly uskutečňovat.

en zaváhal. Byl to už více než rok, co hluboko orách Blue Ridge Mountains, asi 20 mil jihozá - ině od Waynesboro ve Virginii, prošel mlhami íta víl a stal se králem Landoveru. Toto výsadní tavení získal za milion dolarů díky katalogu ob - dního domu, kde našel inzerát, na který odpo - iěl spíše ze zoufalství než z rozumu. Přišel do ndoveru jako král, ale vydobýt si respekt jeho yvatele nebylo lehké. Útoky proti jeho nároku na n přicházely ze všech stran. Bytosti, v jejichž istenci by dříve nevěřil, jej málem zničily. Aby žil, musel se naučit používat magii, nebezpečnou

16 TERRY BROOKS

zbraň ale i životní sílu tohoto podmanivého sv
Od té chvíle, co se rozhodl vstoupit do mlh, se j
svět změnil. Dřívější život právníka v Illinois v (cagu byl tomu současnému neskutečně vzdálE
Přesto na něj nikdy zcela nezapomněl a tu a pomýšlel na návrat.

Jeho oči se setkaly s písařovými. Nevěděl, ja odpověď mu dát. "Přiznávám, že mám o Milese rost," řekl nakonec.

V jídelně bylo ticho. Koboldi přestali jíst, opičí ře jim stmulý v obvyklý škleb, který odhalc všechny jejich úctyhodné zuby. Abemathy seděl nule. Vrba zbledla a zdálo se, že se chystá promlu

Byl to však Questor Thews, kdo promluvil j první. "Okamžik, Výsosti," řekl zamyšleně s kosl tím prstem položeným na rtech.

Zvedl se od stolu, poslal pryč dva obsluhu chlapce, kteří kradmo postávali v koutě, a zavřel nimi dveře. Šest přátel v rozlehlé hodovní síni c mělo, s tím se však Questor nespokojil. Na vzd ném konci místnosti byl vysoký klenutý vchod ús do předpokoje jiné části hradu: Questor došel p chu až k němu a rozhlédl se.

Ben jej zvědavě pozoroval a přemýšlel, co přimělo Questora k takové opatrnosti. Teď už ovšem nebylo jako dřív, kdy na Ryzím Stříbře bydlel nikdo, kromě nich šesti. Bylo zde služebn tvo všeho věku a hodností: vojáci, biřici, posl a velvyslanci, poslíčkové a všichni ostatní, kteří leželi k jeho dvoru. Překázeli si, klopýtali je o druhého a vpadali mu do soukromí v nejméně v daých chvílích. Přesto - téma jeho návratu b ámětem všeobecných diskusí už dřív a kde kdo "řěděl to, že není rodilý Landoveřan.

se smutně usmál. Na druhou stranu - n byt trochu opatrný.

CERNÝJEDNOROŽEC 17

hl se, aby uvolnil své po noci stále ještě svaly. Jeho zevnějšek byl nenápadný. Průvzrůst a střední tělesná konstituce, pravidelná, rychlé a přesné pohyby - v mládí býval bo- a velkou část svých dovedností si dokázal za-

Jeho tvář byla opálená od slunce a ošlehaná. Měl vysedlé lícni kosti, vysoké čelo, orlí nos u řídoucí vlasy. Kolem očí se mu už začaly vat vrásky, ale oči samotné byly zářivě, ledol modré.

Vzhlédl ke stropu. Paprsky ranního slunce proudily skrz vysoké prosklené okno dolů, kde tančily na yleštěném dřevě a kameni. Cítil, jak hrad vyzařuje lo a ucítil také jeho neklidné zavrtění. Ryzí Stříbi vždycky naslouchalo. Ben věděl, že jej hrad slyl hovořit o snu a odpovídá na to určitou nespokojností. Byl jako matka, která má starost o své třetěné, neopatrné děti, ajako matka se je snažil hránit tak, že se je snažil mít nablízku. Řeči o odchodu se mu nelíbily.

Přelétl očima své přátele: Questora Thewse, čaroděje, jehož kouzla tak často selhávala, vytáhlého straka s rozmáchlými gesty, oděného v sešívaném pestém hábitu. Abemathyho, dvomiho pisare, irského teiéra s hedvábnou srstí navlečeného do šatů, kterého uestor omylem proměnil a nedokázal kouzlo vrátit. rbu, krásnou sylfiz, napůl ženu a napůl strom, mackou bytost ze světa víl, a Mozola s Pastiňákem, koboldy, kteří vypadali jako ušaté opice navlečené do kalhot. Zastávali funkce poslíčka a kuchaře. točátku se mu zdáli tak podivní. O rok později shleval jejich přítomnost příjemnou a uklidňující. Cítil v jejich společnosti bezpečně.

Potrás) hlavou. Žil ve světě draků a čarů, trollů ajiných podivných bytostí

~

... ,

ů a vilí magie. Žil ve snovém království; .

18 TERRY BROOKS

byl pánem. Stal se tím, o čem vždycky jen snil, j starý svět byl daleko, minulý život zmizel. Zvlášť že na něj myslel tak často. Na Milese Benn a Chicago, na svou právnickou praxi, odpovědnost a povinnosti, které za sebou zanechal. Hroživé oázy z minulé noci se mu vynořovaly z paměti a navně na něj dotíraly. Nebylo lehké zapomenout to, co vyplňovalo tolik letjeho života.

Gestor Thews si odkašlal.

"Taky se mi minulou noc zdál sen, Výsosti," p hlásil čaroděj, když se vrátil ze své obhlídky. Ben něj upřel pohled. Čarodějova vysoká postava v bitu se shrbila nad jeho židli s vysokým opěradl. Kostnatými prsty se poškrábal ve vousech na br; a spiklenecky zašeptal. "Zdálo se mi o ztracenj kouzelných knihách!"

Ben teď porozuměl jeho opatrnosti. Jen několik dní v Landoveru vědělo o kouzelných knihách. Kni

patřily Questorovu nevlastnímu bratru, který l
dříve dvorním čarodějem Landoveru. Ben ho znal
starého světa pod jménem Meeks. S jeho pom
prodal nespokojený dědic trůnu Benovi své násti
nictví za milion dolarů. Byl si přitom jist, že L
padne do některé z nesčetných léček, které na
cíhaly, nebo království opustí a on jej pak bude m
prodat znova. Meeks se snažil udělat z Quest
svého spojence a příslib odhalení vědomostí z uk
tých knih používal jako návnadu. Questor se v?
spojil s Benem, pomohl mu vyhnout se všem N
eksovým nástrahám a navždy zničil jediné čarodě_
vo spojení s Landoverem.

Ben se podíval Questorovi do očí. Ano, Meeks l
ale kouzelné knihy ležely stále skryty něk

i:: : íí::

l jsi, co jsem řekl, ýsosti" Questorovy
vzrušením. "Ztracené kouzelné knihy, m;

ČroRožEc 19

"dřovaná čaroději Landoveru od úsvitu jeho
! Myslím, že vím, kde jsou! Poznal jsem
, ze svého snu!" Jeho oči zamrkaly, hlas se ztišil
do šepotu. "Jsou ukryty v katakombách zboře-
osti Mirwouk, vysoko v Melchoru! Ve svém
_em šel za pochodní, kterou nenesla žádná ruka.
oval jsem ji skrz temnotu, tunely a schodišti,
m došel ke dveřím označeným svítkem a ru-
. Dveře se otevřely. Podlaha byla z kamenných
" a na jednom z nich byl zvláštní znak. Dotkl
n se ho a knihy tam byly! Pamatuju si to, jako...
to skutečně stalo!"

byla řada na Benovi, aby se zatvářil nedůvě-
Hledal nějakou odpověď ale nepřišel na nic.
til, jak se vedle něj Vrba neklidně zavrtěla.
lbych byl upřímný, nevím, jestli jsem vám o tom
t vůbec měl říkat, "vyhrkl čaroděj. "Nejdřív jsem
tl, že než vám cokoliv řeknu, zjistím, zda je prav-
ý nebo falešný. Pak jsi ale začal mluvit o svém snu
já.." na chvíli zaváhal. "Můj sen se podobal tvému
ýsosti. Nebyl to ani tak sen, jako předtucha. Byl vel-
i živý, silný apřesvědčivý, jen ne tak děsivý. Nao-
k, dokázal nadchnout."

Na Abernathyho to neudělalo ani nejmenší dojem.
fo všechno může být následek něčeho, co jsi snědl,
uoději," namítl poněkud nevlídně.

Questor ho podle všeho neslyšel. "Dovedeš si
edstavit co by to znamenalo, kdybych měl kouzel-
; knihy ve svém vlastnictví?" zeptal se dychtivě a
soví tváří se mu zračilo vzrušení. "Dokážeš si pře-
tavit, jakými kouzly bych mohl vládnout?"

Řekl bych, že jich ovládáš, až to hezké není!" vy-
ěkl Abernathy. "Rád bych ti připomenul, že to bylo
é umění, nebo spíš nešikovnost, co mě proměnilo
to, co jsem teď. Nechci ani pom5slet, kjakým ško-
m by došlo, kdyby tvé možnosti byly větší."

2o TERRY BROOKS

"Škody? a co dobro, které bych mohl uskutečz
Questor se obrátil k ostatním a naklonil se blíž.

co kdybych našel způsob, jak tě proměnit zpátky.

Abernathy ztichl. V téhle záležitosti byl skepti a pošetilý zároveň. Víc na světě si nepřál víc, ne, opět proměnit v lidskou bytost.

"Jsi si tím jistý, Questore?" zeptal se Ben nakop "Právě tak, jako ty, Výsosti." Odpověděl čar a na chvíli zaváhal. "Je dost podivné, že během j né noci jsme měli dva sny...

GG

GG

"Tři, řekla nečekaně Vrba.

Zírali na ni - Questor nedokončil větu. Ben zů polá zabraný do přemýšlení nad významem Q1 torova objevu, Abernathy a oba koboldové ml2 Skutečně řekla, že. . . ?

. Gy

"Tři, opakovala. "Já jsem také měla sen. B l divný, znepokojující a možná živější, než ty vaše. Ben si všiml, jak úzkostný má výraz. Teď však mnohem zřetelnější. Všiml si ho už dřív, ale ne noval tomu bližší pozornost. Vrba nepřeháněla. co jí viditelně otřásl. V jejích očích viděl ob které hraničily s panikou.

IGG

"Co se ti zdálo zeptal se.

Neodpověděla okamžitě. Zdálo se, že se rozpo ná. "Cestovala jsem zemí, která byla zároveň dů ně známá i cizí. Jako by to bylo v Landoveru a roveň někde jinde. Něco jsem hledala. Byl tam : lid, mlhavé stíny, které mi něco naléhavě šept Musela jsem si pospíšet, ale nerozuměla jsem dc proč. Jednoduše jsem pokračovala v hledání."

Na chvíli se odmlčela. "Pak denní světlo poh tma a zář měsíce zalila les, který vyrostl kolem jako zeď. Zůstala jsem sama. Byla jsem tak vys šená, že jsem ani nemohla volat o pomoc, i k jsem chtěla. Mlha se převalovala a stíny se shli tak blízko, až mi hrozily zadušením." Její ruk

CERNÝ JEDNOROŽEC 21

a kolem Benovy a pevně ji stiskla. "Potřebo- jsem tě, Bene. Tak moc jsem tě potřebovala.

I jsi tam a to pomyšlení bylo nesnesitelné. Hla- taly, že pokud brzy nedokončím svou cestu, ím tě. Navždy."

ičco ve způsobu, jakým Vrba pronesla poslední j, zamrazilo Bena do morku kostí.

;V tom se přede mnou objevila nějaká bytost, jako tak zrozený z mlžné noci těsně před úsvitem."

tny zelené oči se zatřpytily. "Byl to jednorožec, , tak černý, až se zdálo, že pohlcuje měsíční ló, jako houba nasává vodu. Nebyl to obyčejný dnorožec. Nebyl bílý jako jednorožci ze starých b, ale inkoustově černý. Zastoupil mi cestu, sklo- l svůj roh a kopyty zahrabal v zemi. Jeho štíhlé lo ze začalo kroutit, měnit tvar ajá jsem si uvědo- ila, že je to spíše démon, než jednorožec, stvoření emnot, ne kouzelná bytost. Byl zuřivý j ako velký

ihenní buvol. Rozběhl se na mě ajá jsem utíkala.
ějak - nevím jak, jsem věděla, že pokud mu do-
lím, aby se mě dotkl, budu ztracená. Pohybovala
em se rychle, ale černý jednorožec byl stále za
nou. Chtěl mě. Umínil si, že mě dostane.
C .

Sylfa rychle oddechovala, její štíhlé tělo bylo na-
até přívalem emocí. V místnosti bylo hrobové ti-
io. "A pak jsem si všimla, že držím v ruce uzdu
:kanou z ryzího zlata - skutečných zlatých vláken,
:eré utkala magie dávných dob. Neměla jsem tuše-
; jak jsem k té uzdě přišla, jen jsem věděla, že ji
:smím ztratit. Jak jsem v tu chvíli věděla, byla to
diná věc na světě, která mohla černého jednorožce
ioutat."

Stiskla Benovu ruku ještě pevněji. "Běžela jsem
ledala jsem Bena. Musela jsem mu donést tu uz-
co nejrychleji. Cítila jsem, že pokud ho brzy ne-
jdu, černý jednorožec mě dostihne ajá..."

z2 TERRY BROOKS

Odmělčela se a očima visela na Benovi. Na c
zapomněl na všechno, co mu právě řekla a cítil
ztracený v těch očích, v doteku její dlaně. Na c
ji znova viděl jako před rokem, neskutečně kr
ženu, která se přišla koupat nahá do vod jezer
rylyn, dítě víly a vodního ducha. Ten obraz jej ci
neopustil a obživil pokaždé, když se na ni podíval
Nastala chvíle trapného ticha. Abernathy si
kašlal. "Zdá se, že jsme měli noc úrodnou na s
poznámenal listivě. "Každému se něco zdálo.
zole, a co ty? Neměl jsi sen o přátelích v nouzi,
zelných knihách nebo černých jednorožcích? P
ňáku?"

Kpboldi tiše zasyčeli ajako jeden muž po
hlavou. V jejich pichlavých očích však byl rozp
výraz, který napovídal, že neberou záležitost se a
zdaleka na tak lehkou váhu jako Abernathy.

"Ještě jedna věc," řekla Vrba a stále se dívala;
na Bena. "Probudila jsem se ve chvíli, kdy jsem
pokoušela utéct té bytosti - j ednorožci či démonu
Ale když jsem procitla, uvědomila jsem si, že
nebyl úplný, jako by stále ještě mělo něco přijít."

Ben se probíral ze snění a pomalu přikývl. "Něl
se nám zdá tentýž sen více než jen jednou."

"Ne; Bene," zašeptala naléhavým tónem a pus
jeho ruku. "Tenhle sen byl přesně jako tvůj - sl
jako předtucha nebo věštba. Bylo to varování,
pane. Bytosti ze světa víl jsou pravdě o snech b
než obyčejní lidé. Spatřila jsem něco, co jsem n
vidět, ale nebylo mi dosud ukázáno všechno."

., "V historii Landoveru se objevují pověsti o t
živém černém jednorožci," ozval se po chvíli nf
itě Qnestor Thews. "Jak si poměrně dobře vz
, jednou nebo dvakrát jsem o tom četl. S
už hodně dávno a svědectví o události byla
anezaručená. Říká se, že černý jednorože

CERNÝ JEDNOROŽEC

I světa démonů, bytost skrz naskrz zlá. Už jen pohled na něj stačí a člověk je ztracen. . . "

to zapomněli na snidani, která pomalu stydla le před nimi. Jídelna byla tichá a prázdná, ale esto všude cítil ostražitě oči a uši. Byl to vel-příjemný pocit. Podíval se ještě jednou na ra, který měl ve tváři temný výraz, pak znova u. Kdyby si vyslechl jen její vyprávění o snu, ná ještě i Questorovo k tomu, nebyl by se tím -zabýval. Nepřikládá snům velkou důležitost. vé vlastní zkušenosti se však na věc díval ji-ko mrak nad ním visela vzpomínka na Milese ta v ztemnělé kanceláři, téměř zoufalého, Bena potřeboval a on tam nebyl. Podobalo doopravdy prožité skutečnosti. Ve vyprávění přátel přitom viděl obsaženu stejnou naléha-ta mu říkala, že sen tak zřetelný a přesvědčivý e být vysvětlen jednoduše jako vedlejší pro-ninulé večere, či jako sbírka splašených obrazů

!řoč se nám zdály ty sny?" podivil se nahlas. hle země j e postavena na snech, Výsosti," od-ěděl Questor Thews. "Tady se dotýkají sny víího t a světa smrtelníků a zde jsou vzájemně propo-: Realita jednoho světa je jen fantazii v druhém-mkou Landoveru, kde se prolínají."

al a ve svých záplatovaných hábitech vypadal ěř strašidelně. "Podobné sny se objevovaly už dří-álové, kouzelníci a mocní mužové tohoto krá-í mívali v historii Landoveru podobné sny."

ny, které jsou předpověďmi - nebo dokonce va-áním?"

ny, podle kterých je radno jednat, Výsosti."

mu visel na rtech. "Máš v úmyslu jednat podle ho snu, Questore? Chceš se .ydat na cestu a hledat eňé kouzelné knihy, jak ti napovídá sen?"

24 TERRY BROOKS

Questor zaváhal, na čele se mu objevily pře vé vrásky.

"A měla by snad Vrba jít hledat uzdu utkan zlata kterou viděla ve snu? Mám se já vrátit do

caga a zjistit, co se děje s Milesem Bennettem

"Výsosti, prosím, počkej chvíli!" Abernath vztyčil a upřel na něj rozhodný pohled. "Prom me celou záležitost pečlivěji. Bylo by opravd važnou chybou, kdyby se většina z nás roz pryč za něčím, co... se může ukázat jen sbírkou mů způsobenou špatným trávením!"

Podíval se Benovi přímo do tváře. "Výsosti, n pomeň, čaroděj Meeks je stále tvým zapřis nepřítelem. Do Landoveru jeho moc nedosahuje jsem přesvědčen, že žije pro den, kdy budeš d tečně pošetilý, aby jsi se vrátil zpět do skuteč světa, ve kterém jsi ho uvěznil! Co když odhalí návrat? Co když nebezpečí hrozící tvému příteli nikdo jiný, než Meeks?"

"Ta možnost tady je," souhlasil Ben.

"Ano, docela jistě!" Abemathy jej konečně d
tam, kde jej chtěl mít. Popostrčil si brýle na nose:
Zadával se na Questora. "A ty bys mohl mít do
zumu, abys pochopil, jaké nebezpečí se s
v pokusu o ovládnutí moci ztracených kouze
knih - moci, která byla nástrojem takového čaro
o kouzelných knihác
akým byl Meeks. Zkazky y
povídaly ještě dříve, než sme my dva přišli na tl
svět. Prý jsou zakovány do železných pout dém
a patří mocnostem zla. Jak můžeš vědět, že tě tak
moc nespálí jak plamen ohně kus suchého perga
nu? Taková magie je nebezpečná, Questore Thew:
"Co se týká tebe - " obrátil se k Vrbě a utnul
rázně Questorův pokus o protest. "Tvůj sen mě
ze všech nejvíc. Legenda o černém jednorožci jf
gendou o zlu. Dokonce i ten sen to říká. Při

CERNJENOROŽEC

ce o historii Landoveru nám Questor zapo-
yóvědět, že všechny, kteří údajně spatřili čer-
ednorožce, potkala nějaká náhlá a nepříjemná
. Pokud opravdu existuje černý jednorožec,
to nejspíše démon zatoulaný z Abbadonu a co
onechaný bez dozoru!"
nčil svou řeč hlasitým klapnutím čelistí, které
čem jeho přesvědčivé řeči začaly tuhnout.
ú přátelé na něj zírali. "Jsou to jen domněn-
ekl Ben ve snaze uklidnit podrážděného písaře.
ujemejednotlivé moLnosti..."

I, jak jej Vrba opět uchopila za ruku. "Ne,
Abernathvrnu napovídají jeho instinkty správ-
aše možnosti jsme už zvážili."
zmlkl. Věděl dobře, že má pravdu. Nikdo z
o nevyslovil nahlas, ale všichni se rozhodli stej-
aždý z nich se ydá na samostatnou cestu, aby
ioval svůj vlastní cíl. Byli odhodláni ověřit si
iivost svých snii." "
espoň eden z vás dokáže být upřímný! šťekl
nathy. „Aspoň jeden z vás si přizná, že jste se
idli pro cestii, na níž číhají nebezpečí."
:bezpečí tu jsou vžd_cky..." začal Questor.
zo, ano, čaroději!" odsekl Abernathy a obrátil
pozornost k Benovi. "Zapomněl jsi, Výsosti, na
r, které máme rra starosti?" zeptal se. "Co bude
cemi, které pro dokončení ,%yžadují tvoji pří-
ost? Soudní rada se schází příští týden, aby
ila tvůj návrh na novou procesní úpravu řešení
ostí. Brzy měly být zahájeny práce na zavlažo-
;h projektech a stavbě silnice k východní hranici
ného Trávníku. Odvod daní bude vyžadovat
ržitě zaúčtování. A panstvo ze Zeleného trávní-
iá přijet na oficiální návštěvu už za tři dny! Ne-
eš jen tak odejít!"
n se díval stranou a nepřítomně přikývl. V tuto

z6 TERRY BROO

chvíli myslel na něco úplně jiného. Kdy se vl
rozhodl, že odjede? Nemohl si vzpomenout, kd

vlastně rozhodl. Vypadalo to, jako by někdo ro-
za něj. Potřásl hlavou, to rozhodně nebylo možn

Podíval se zpět na Abernathyho. "Neměj star
slíbil. "Nebudu pryč dlouho." j

"To nemůžeš vědět!" trval písař na svém ;

Ben na chvíli zmlkl a pak se naprosto neočeká-
ně usmál. "Abernathy, některé věci jsou důležitý-
něž jiné. Zásaditosti Landoveru těch pár dní, ne;
vrátím ze své cesty do starého světa počkají, V
a popošel blíž ke svým přátelům. "Nemůžu to
tak nechat být. Nemůžu předstírat, že ten sen ni-
neexistoval a já nemám o Milese starost. Tal-
onak, dříve nebo později bych se musel stejně
tit. Už příliš dlouho tam na mě čeká spousta ne-
řešených věcí."

"Určitě by to s nimi dopadlo lépe než s Land-
rem, pokud se ti nepodaří vrátit, Výsosti," zamu-
písař ustaraně.

Ben se zešíroka usmál. "Slibuju, že budu opa-
Dobro Landoveru a jeho lidu mi leží na srdci p-
tak, jáko vám."

"A kromě toho, Výsosti, ve tvé nepřítomnosti
hu dohled nad státními záležitostmi docela d-
převzít," dodal Questor.

"Proč jen mě tahle vyhlídka vůbec neuklidní
zasténal Abernathy.

Ben důrazným gestem zarazil Questora, ktel
už chystal k odpovědi. "Prosím, jen žádné h-
Potřebujeme teď vzájemnou podporu." Obrátil :
Vrbu: "Ty už ses také rozhodla?"

Vrba odhodila dozadu své po pás dlouhé,
a věnovala mu zamyšlený, skoro pochmurný po-
"Na tuto otázku už přece odpověď znáš."

Přikývl. "Myslím, že znám. Kde chceš začít?"

CERNÝ.TEDNOROŽEC

krajině. Jsou tam lidé, kteří by mi mohli

hla bys na mě počkat než se vrátím ze své
abych mohl jít s tebou?"

íma se na něj podívala svými očima barvy mo-
, počkal bys ty, než se já vrátím ze své?"

to odpovědi jí jemně stiskl ruku. "Ne, myslím,
. Ale přesto jsi stále pod mou ochranou. Ne-
si, abys šla sama. Ani ty ani Questor nepůjdete
Na cestě budete potřebovat doprovod. Půjdou
ú Pastiňák a Mozol. A nehádejte se se mnou "

rychle, když viděl, že se Questor i sylfa na-
i a chystají se nahlas protestovat. "Vaše pout
být nebezpečná."

ávě tak jako tvoje, Výsosti," podotknul Ques-
ei přikývl. "Ano, uvědomuju si to. Ale okolnosti
ich výprav jsou rozdílné. Do svého světa nemůžu
L nikoho z vás. Budili byste pozornost, a právě
he by mohlo být v mém světě nebezpečné. Na své
Gě budu muset být i svým vlastním ochráncem."
: mimo to, pomyslel si, chrání mě medailon, který
im. Dotkl se prstem jeho obrysu rýsujícího
na hrudi pod tunikou. Ironii osudu mu tento me-
lon daroval právě Meeks, když od něj Ben králov-
i koupil. Byl klíčem k magii Landoveru. Jen jeho

itel mohl být uznán za krále, jen jeho nositel mohl
ít mlhami světa víl z Landoveru do světů ležících
no něj a zpět. A také pouze jeho nositel se mohl
rolávat služeb nepřemožitelného bojovníka jmé-
n Paladin a dávat mu rozkazy. Přejel letmo po vy-
aných konturách obrazu potulného rytíře vyjíždě-
ho z brány Ryzího Stříbra vstříc vycházejícímu
nci. Tajemství medailonu patřilo jen jemu, dokon-
ani vleeks nikdy plně nepochopil dosah jeho síly
povahu spojení Paladina a medailonu.

z8 TERRY BROOKS

Ben se stmule pousmál. Meeks si myslel, bůhví
není chytrý. Použil medailon, aby se dostal do Be
va světa a pak v něm zůstal sám uvězněn. Co by
starý čaroděj dal za to, kdyby jej mohl získat zpět!

Usměv mu zvolna mizel z tváře. K tomu ovš
nikdy nedojde. Jakmile byl jednou medailon zavě-
na krku svého majitele, nikdo jiný mu jej nem
sejmout, a Ben sám přívěsek nikdy neodkládal.
eks už pro něj nepředstavoval žádnou hrozbu.

Ale někde v koutku jeho mysli, téměř pohřb
pod konstrukcí z důvodů, kterou podepřel své
hodlání, stále neodbytně hlodal malý červík poch
nosti.

"Nu, jak se zdá, nemohu už říct nic, co by změ
vaše rozhodnutí," prohlásil Abernathy na celý
a přitáhl tak na sebe Benovu pozornost. Pes se na
díval skrz obroučky svých brýlí. Pak si je pošo
výš na nos a nasadil výraz zavrženého proro
"Staniž se tedy! - Kdy odjíždíš, Výsosti?"

Nastala chvíle trapného ticha. Ben si odkaš
"Čím dříve odjedu, tím dříve se vrátím."

Vrba k němu přistoupila, ovinula mu ruce kol
pasu a přitáhla si ho. Objali se. Ben vycítil neklid
chvění jejího těla prozrazovalo nevyřčené obavy.

"Myslím, že nejlepší bude, když každý z nás půj
za svou věcí," řekl Questor Thews tiše.

Nikdo mu neodpověděl a to ticho bylo více z
výmluvné. Úsvit zvolna přecházel v dopoledne a
každého z nich čekal den svého vlastními úkoly.

"Vrať se mi v pořádku zpátky, Bene Holiday
zašeptala Vrba s hlavou položenou na jeho rameni

Abernathy zaslechl její prosbu a podíval se st
nou. "Vrať se v pořádku nám všem," řekl.

Ben svůj odjezd neodkládal.

Přímou z jídelny odešel do své ložnice, kde s

CERNÝ JEDNOROŽEC 29

,k, který společně s několika nezbytnostmi při-
,e starého světa. Převlékl se do tmavě modré
vní bundy a běžeckých bot, které nosil dřív.
doveru chodil oblékaný jinak, takže mu jeho
šaty a obuv připadaly nezvyklé, ale byly poho-
důvěrně známé a uklidňovaly. Tak přece jen se
n, pomyslel si, když se převlékl. Konečně se
ídl to udělat.

íel z ložnice, sestoupil dolů po několika scho-
h, minul několik malých soukromých komnat,

ocitl na nevelkém nádvoří před hlavní bránou, Žej čekali ostatní. Ranní slunce zářilo z bezného nebe na bílé zdi zámku, stříbrné ozdoby;ely jeho paprsky v oslepujících záblescích. ostrova na němž stálo Ryzí Stříbro vyzařovalo a dodávalo dni línou náladu. Ben se nadeccstvého vzduchu a ucítil, jak se hrad pod jeho lily zachvěl v odpověď.

duě si potřásl rukou s koboldy Pastíňákem lem, Abernathymu vrátil jeho prkennou pobjal Questora a políbil Vrba s vášní obvykle nou jen pro nejhlubší noc. Nic dalšího si nee už bylo vysloveno. Abernathyjej opět varřed Meeksem a Questor se k němu tentokrát ně přidal.

opatrný, Pane," řekl čaroděj s rukou položenou na Benově rameni, jako by ho chtěl přitáhnout. "Můj nevlastní bratr, ačkoliv zůstal uvězněn světě, není zcela oddělen od své magie. Je to čný nepřítel. Dej si na něj pozor."

líbil, že určitě dá. Prošel s nimi skrz bránu mezi, držícími denní hlídku, dolů k pobřeží. Na břehu řeky už ho čekal jeho hnědák. Jmenoval Šiml. Byl to jeho soukromý vtíp. Kdykoli val v sedle, řiil úředního šimla. Kromě něj rozuměl, o čemje vlastně řeč.

o TEIZRY BROOKS

3

Čekal tam na něj také jízdní oddíl vojáků. A nathy trval na tom, že alespoň na území Landov nebude jeho král cestovat bez patřičného doprovodu. "Bene." Naposledy k němu přistoupila Vrba a

co mu vtiskla do dlaně. "Vem si to s sebou." Krmo se podíval dolů. V ruce měl hladký, mléčně b kamínek popsaný složitými runami.

Vrba rychle ukryla kámen v jeho dlaních. "Sevej ten kámen. Je to talisman, kterv často nosí lid. Kdyby ti hrozilo nebezpečí, začne hrát, zrua dá ti tak varování.

"

Na chvíli se odmlčela. Pak zvedla ruku a něžně pohladila po tváři. "Pamatuj, že tě miluji. Vždy tě budu milovat.

"

Povzbudivě se usmál, ale ta slova ho znepokojila jako vždycky. Nepřál si aby ho milovala úplně a podmíněk. Děsilo ho, když si uvědomil co všechno znamená. Annie ho milovala právě tak - jeho Annie, součást dřívějšího života, byla nyní m zemřela při autonehodě. Někdy se mu zdálo, jako to bylo už před tisíci lety, ale většinou měl pocit, se to stalo včera. Nechtěl znova riskovat blížk a ztrátu takové lásky. Nemohl. Tahle možnost hoi sila.

Projela jím náhlá bolest. Zvláštní, předtím t potkal Vrba nevěřil že by někdy s někým mohl s let takové pocity, jako s Annie...

Políbil letmo Vrbu a schoval kámen hluboko kapsy, i když se od ní odvrátil, stále na tváři cítil tek její ruky. Pak nastoupil na loď. Questor jel p jezero s ním a počkal, než vyskočil na koně. "Dej sebe pozor, Výsosti," naridil mu kouzelník.

Ben se naposledy podíval na špičky věží Ryz Stříbra, zamával všem na rozloučenou, otočil Úřec ho Šimla a pobídl ho do cvalu. eho doprovod vyr za ním.

CERNÝ, TEDNOROŽEC 31

,o se změnilo v poledne a poledne přešlo do ;era. Ben jel stále na západ ke kraji údolí, kde ml- označovaly hranici světa víl. Barvy pozdního léta ctyly krajinu, skrz kterou projížděl, pestrými vzo- Louky byly hustě porostlé temně zelenou, růžo- i a modrou travou, ve které svítil bílý, karmínově kovaný jetel. Lesní porost se zelenal novými lis- Modrásky, stromy které poskytovaly jídlo i pití yly hlavním zdrojem obživy v údolí, rostly ve pinách všude - sotva vzrostlé, zářivě modré se- náčky ve stínu lesního porostu. Dva z osmi lan- verských měsíců viditelné dokonce i ve dne, vi- y nízko nad obzorem - jeden oranžový a druhý ;tle flalový. Na políčkách malých farem roztrou- iých po krajině právě probíhala sklizeň. Jednotý- ní zimní období bylo stále ještě více než měsíc

Ben nechal svůj zrak, čich, chuť a všechny smysly úmat náladu údolí, jako by vychutnával doušek cvělého vína. Pryč byly zimní mlhy a šedivá plíseň ;erá poznamenávala zemi když do ní prvně vstoupil magie skomírala. Teď byla krajina úplná díky no- nabyté kouzelné síle. Údolí a lidé žili v pokoji. Zato Ben cítil neklid. Nasadil pravidelné, ale ne řiliš rychlé tempo jízdy. Dřívější touhu po spěchu d' vystřídala úzkost z představy že skutečně odjíždí. Id doby kdy přijel, byla toto jeho první cesta mimo andover a ačkoliv mu představa odjezdu nikdy dřív eležela v hlavě, teď si začal dělat starosti. Úzkost, že okud jednou z Landoveru odjede, už se nikdy nebu- e moci vrátit zpátky, zvklávala jeho odhodlání ze šech stran. Samozřejmě, byla to směšná představa on se jí udatně bránil - podobnými obavami pro- kází přece každý, kdo se vydává na cestu daleko od bmc,va. Snažil se přesvědčit sám sebe, že v jeho pří- dě nejde o nic jiného, než o přehnanou reakci na

3,2 TERRY BROOKS

opakovaná varování přátel. Aby si zlepšil náladu, : čal si pobrukovat kterousi písničku.

Nic z toho však nepomohlo a nakonec to vzce S některými věcmi je prostě třeba se smířit, když se nedají porazit.

Za pozdního odpoledne dojeli k nízkým svahi západního okraje údolí. Prikázal vojákům založit bor a čekat do jeho návratu. Jak jim řekl, může l pryč i týden, pokud se do té doby nevrátí, mají vrátit zpět do Ryzího Stříbra a podat zprávu Ques rovi. Kapitán oddílu se zatvářil divně, ale přijal je rozkazy beze slova. Už si zvykl, že král občas vyr

na podivné pochůzky bez svých strážců, ačkoliv c vykle si bral jako doprovod čaroděje nebo některé z koboldů.

Ben počkal až mu kapitán vzdá čest, pak si pi rameno přehodil tlumok a začal šplhat vzhůru svahu na okraji údolí.

Schylovalo se už k západu slunce, když se dostal na vrchol a vydal se vstříc mlžnému okraji lesa oz čujícím hranici světa víl. Denní teplo rychle vysí d podvečerní chlad, jeho vlastní dlouhý stín tar před ním a vytvářel groteskní siluety. Ve vzduchu selo všeobjímající ticho a tajemný pocit něčeho I ámého.

Benova ruka zatápala po medailonu zavěšeném krku a jeho prsty se kolem něj pevně sevřely. Qu torjej upozornil, co má čekat. Svět víl ležící záro všude a nikde, měl mnoho průchodů do všech svi lžících za ním. Cesta zpátky mohla vést kterým z nich, její počátek mohl ležet na jakémko tě, které si vybral. Jediné, co musel udělat, b edit svou mysl na cíl a nechat medailon, a al správný směr.

e alespoň byly torie. Questor nikdy nen ověřitje osobně.

CERNÝJEDNOROŽEC 33

Mlha vířila a převalovala se mezi vysokými stro- y, její útržky se plazily jako hadi. Připomínala mu vou bytost. Skutečně povzbudivá myšlenka, zavr- ;l sám na sebe. Zastavil se na okraji mlhy a opatně pozoroval. Pak se zhluboka nadechl, aby se uklid- l a vykročil vpřed.

Mlha se kolem něj okamžitě sevřela a cesta zpátky tu chvíli vypadala právě tak nejistě, jako cesta ku- edu. Pokračoval v chůzi a za chvíli se před ním ;evřel tunel - stejně rozlehlý, prázdný a tmavý, ja- ten, jímž před rokem přišel ze starého světa. Ten- át se jako by odnikud vynořil démon zvaný Cejch, ;dící na zádech černé, okřídlené nestvůry. Ben álem přišel. o život, než si uvědomil, že je skuteč- . A pak skoro zakopl o spícího draka..

V temných zákoutích mezi stromy, sotva rozpoz- atelné skrz mlhu, tančily štíhlé stíny. lily.

Ben zanechal vzpomínek a přinutil se k rychlejší Zůzi. Víly mu už jednou pomohly, mohl by se tedy iezi nimi cítit dobře, ale nebylo tomu tak. Připadal cizí a osamělý.

Obličej se zhmotňovaly a opět mizely v mlze, yhublé tváře s pichlavýma očima a s vlasy vypada- cími jako chumáče lišejníku. Hlasy šeptaly, ale slo- a byla nezřetelná. Ben se začal potit. Necítil se tunelu dobře, chtěl pryč. Tma kolem ještě zhoust- Jeho prsty stále zoufale svíraly medailon a on si ;jednou vzpomněl na Paladina.

Temnota před ním se projasnila do nezřetelné šedi, élka tunelu se zkrátila na méně než padesát yardů. pološeru se objevily nezřetelné obrysy - pokřive- é podpěry pokryté pavučinami. Hlasy a pohyby na :ěných tunelu ustoupily ostrému svistu - zavytí ne- aného poryvu větru.

SBen zíral do přitní před sebou. Z okrajů tunelu se

Ben Holiday ztuhnul. Blesk sjel z olověného n pokrytého nízko visícími mraky. déšť se hrnul vpřívalech. Zahřmění rozechvělo zem pod jeho hama a zaznělo ozvěnou v prostoru. Jako kúlová lisáda nějaké ohromné pevnosti se všude kolem čily silné duby, jejichž kmeny a bezlisté větve černě leskly. Kleč a menší borovice tvořily je chumáče v mezerách mezi svými vyššími sestrai rozeklané kopce Blue Ridge Mountains byly j temnou siluetou vztyčenou proti sotva viditelnéí obzoru.

Strašidelná Meeksova figura visela přišpendlená tomto pozadí. Nehybný, vysoký, shrbený, stalý, s lými prošedivělými vlasy, tváří drsnou a ttrdou ja kámen. Téměř se nepodobal člověku, kterého si E pamatoval. Tamten byl lidskou bytostí, tenhle n měl blíže k rozzui-enému zvířeti. Pr ě byly vlni kalhoty, manšestrové sako a mokasíny, které dopl valy vzhled uhlazeného i když nevrleho obchodn zástapce vysoce váženého obchodního domu. Te důvěmě známý obchodnický oblek byl vystřídán o lově modrým hávem nadouvajícím se ve větru j lodní plachta a zdánlivě pohlcoval světlo. Vysoký mec rámoval děsivě bledou, porlobariou tvář zkň nou vztekem, který hraničil se šílenstvím. Izísto ji pravé paže stále plandal prázdný rukáv, levá ru schovaná v čemě rukavici, se podobala spíše paň Každý rys byl znnohem zřetelnější než dřív, jako ji; vystavená na obdiv.

Benovo hrdlo se prudce stáhlo. V postoji stari muže bylo nepřehlédnutelné napětí - napětí šel pňchystané ke skóku.

Panebože, on tady na mě čekal, pomvslel si zdĚ ně Ben. Věděl, že přicházím!

Vtom se k ně:nu Meeks napřáhl. Ben ustoupil a kou křečovitě sevřel medailon. Meeks už byl téi

CERNÝ, JEDNOROŽEC 37

ním. Vítr se otočil a bouře zazněla horami s no-silou. Déšť mu chrstl proud vody přímo do tváře nutil do přivřít oči.

dyž je znovu otevřel, byl Meeks pryč.

;n nevěřicně zíral. Meeks zmizel tak dokonale,

by byl duch. Déšť a tma halily okolní lesnatou inu do vlhkého, šedivého rubáše. Po Meeksovi le ani památka.

movi trvalo jen chvíli, než posbíral rozházené

ílenky. Zahlédl nezřetelný obrys pěšiny přímo

l sebou a vydal se po ní. Prošel rychle mezi stro-

a sledoval pěšinu křivící se dolů po úbočí hory,

; od průchndu, který ho přivedl z Landovery

tky do jeho starého. světa. Tak se tedy opravdu

ral zpátky, alespoň o tom nemohlo být pochyb.

házel se v Blue Bridge Mountines ve Virginii,

oko v Národním parku George Washingtona, šel

tejně pěšině, jaká ho při.vedla do Landovery více

před rokem. Pokud po ní půjde dostatečně dlou-

zavede ho dolů ke Skyline Drive - příjezdové

;é s černým číslem 13 napsaným na zelené znač-
boudou proti dešti a- což bylo nejdůležitější-
fonním automatem.
ěhem chvilky byl promočený skrz naskrz, ale
Tačoval klidně dál, tlumo pevně sevřený v pod-
I. Jeho mysl horečně pracovala. To, co viděl, ne-
Meeks, Dokonce ani nevypadal jako ten starý
eks. Pro všechno na světě, vždyť byl sotva k poz-
1! Kromě toho, kdyby to byl opravdový Meeks,
sazel by přece jen tak, ne?
pchybnosti znu vířily v mysli. Copak si to všech-
vymyslel Byl to snad nějaký přelud?
žděně si vzpomněl na runový kámen, který mu
Vrba. Zpomali) a zalovil v kapse bundy, dokud
el kámen a nevytáhl ho na světlo. Byl stále
ě bílý a nevydával žádné teplo. To znamenalo,

3g TERRY BROOKS

že mu žádná kouzla nehrozí. Čím tedy byl Meeks
přelud?
Pokračoval dál, klouzal po vlhké, vodou nasá
zemi větve borovic jej šlehalý po rukou a do tvář
í Najednou si uvědomil, jak je v horách zima, chl
ho začal svírat v ledovém objetí. Už zapomněl, j
nepříjemný dokáže být pozdní podzim, dokonce i
Virginii. V Illinois jistě mrzne a v Chicagu bude mo
ná dokonce i sněžit...

Měl pocit, jako by mu něco uvázlo v hrdle. Stí
se vynořovaly a zase mizely v mlze a dešti. Pokaž
v nich viděl Mekse, pokaždé cítil, jak se po něm č
rodějova ruka v černé rukavici natahuje.
Jen se nezastavuj, říkal si. Musíš se dostat k tom:
telefonu.

K automatu ukrytému v přístřešku proti dešti doš
asi o třicet minut později, ačkoliv jemu samotnému
jj se to zdálo mnohem déle. Sešplhal ze svahu a přeš
přes cestu, která vedla k přístřešku. Byl promočený
na kůži a promrzlý, ale nic z toho necítil. Veškers
jeho pozornost byla soustředěna na černostříbrnou
skříňku uzavřenou ve schránce z plexiskla.

Prosím, ať funguje, modlil se v duchu.

Fungoval.

Děšť vytrvale bubnoval na střechu přístřešku, mlhá
a zádušné příšeří se tiskly stále blíž. Měl pocit, že slyší kroky. Prohrabal svůj tlumok a našel několik
mincí a kreditní kartu, kterou stále nosil v peněžence. Na telefonních informacích zjistil číslo ajméno ta-
; xislužby ve Waynesboro, zavolaal tam a objednal si
auto, aby ho odtamtud vyzvedlo. To všechno bylo
záležitostí několika minut.

Usedl na dřevěnou lavičku připevněnou ke stěně
přístřešku. S překvapením zjistil, že se mu třesou ru-
;....

ce.

CERNÝJEDNOROŽEC 39

Než přijel taxík, měl dost času, aby se dal dohro-
mady a promyslel si, co se mu vlastně přihodilo.

Už zavrhl možnost, že by Meeksovo zjevení vytvořila jen jeho vlastní fantazie. To, co viděl, bylo příliš reálné. Nebyl to však Meeks sám ale jen jeho obraz. Někde v tunelu byl pravděpodobně ukryt .spouštěcí mechanismus, který se uvedl do chodu, když Ben prošel skrz. Fantom se vynořil na konci chodby hned u jejího ústí, takže ho nemohl přehlédnout, bylo tedy záměrem, aby ho Ben spatřil.

Otázka zněla, proč?

Schoulil se na zadním sedadle taxíku, který ho unášel po silnici směrem k Waynesboro a zvažoval možnosti. Pravděpodobně to byla Meeksova práce jiné vysvětlení by nedávalo smysl. Čeho tím chtěl Meeks dosáhnout? Chtěl zahnat Bena zpátky do tunelu a odradit ho od vstupu do jeho starého světa? To nedávalo smysl. Vlastně - z části ano. Meeks byl dostatečně arogantní, aby dal Benovi najevo, že ví o jeho návratu. Muselo v tom však být něco víc. Ten fantom musel mít ještě nějaký jiný účel.

Odpověď přišla téměř okamžitě. Zjevení mělo nejen varovat Bena před Meeksem, ale i Meekse před Benem! Zařízení upozornilo čaroděje, že se Ben vrací z Landoveru!

Tohle dávalo dokonalý smysl. Meeks tady pravděpodobně použil magii nebo nějaký jiný úskok, aby dostal zprávu o každém zkrachovalém landoverském králi vracejícím se zpátky do svého starého světa i s medailonem. Jakmile o nich jednou věděl, mohl se o ně postarat . .

Jako teď o mě, pomyslel si Bén.

Bylo už pozdě odpoledne, když její řidič vysadil u vchodu hotelu Holiday Inn ve Waynesboro. Stále hustě pršelo a byla už skoro tma. Ben řekl řidiči, že si vzal dovolenou a vyrazil na tůňz severně od Stauntonu,

TERRY BKOOKS

ale špatné počasí ho donutilo změnit plán a zavolat pomoc. Chlapík se na něj podíval jako na blázna. Jemu nevrle sdělil, takové počasí tu bylo už nejméně týden. Ben pokrčil rameny, zaplatil hotově a pospíchal do hotelu.

Když přicházel k recepci zastavil se na chvíli, aby se podíval na datum na novinách, které někdo nechal ležet na stole ve vstupní hale. Byly z pátku 9. prosince. Uplynul právě rok a deset dní, od chvíle, kdy poprvé prošel skrz tunel z Blue Ridge Mountains ve Virginii do Landoveru. Čas tedy skutečně běžel v obou světech stejně.

Objednal si nocleh a poslal své šaty do hotelové čistírny k vyprání a usušení. Sám si dal pro zahřátí horkou sprchu a nechal si na pokoj donést večeři. Zatímco čekal na večeři a na své šaty, zavolal na letiště a informoval se o spojení do Chicaga. Nejbližší let byl až zítra ráno. Bude muset do Washingtonu a pak přeseďne na letadlo do Chicaga. Zamluvil si tedy rezervaci, požádal, aby platbu směřovali na jeho kreditní kartu a zavěsil.

Pomalu jedl večeři, když si uvědomil, že použití kreditní karty pro zaplacení letenky nebylo zrovna to nejchytřejší, co mohl udělat. Seděl na kraji postele před televizí, podnos s jídlem položený v klíně, kolem boků omotaný hotelový ručník, regulátor teploty nastavený asi na pětadvacet stupňů. Jeho šaty byly

ještě pořád v čistímě. Televizní zpravodajství moderné Tomem Brokawem připomnělo Benovi, v jakém světě se opět ocitl. Pro současné komunikační technologie nepředstavovalo počítačové vysledování kreditní karty žádný problém. Když už si Meeks dá. I tolik práce, aby nastražil do ústí tunelu zařízení podávající zprávu o Benově příchodu, pak docela jistě podnikl i další kroky. IVohl si spočítat, že Ben bude.:-). chtít navštívit Chicago a že pravděpodobně bude:

CERNÝJEDNOROŽEC q.l

cestovat letadlem. Sledování plateb jeho kreditní karty mu pak prozradilo název letecké společnosti, číslo letu, datum i cíl jeho cesty.

Mohl na něj čekat přímo na letišti.

Tahle myšlenka mu vzala veškerou chuť na jídlo. Ben odstrčil podnos, vypnul televizi a začal daleko pečlivěji plánovat další postup. Abernathy měl pravdu. Celá záležitost se ukázala mnohem nebezpečnější, než si původně myslel. Na druhou stranu neměl na výběr. Musel se vrátit do Chicaga za Milesem apřesvědčit se, kolik pravdy bylo na jeho snu. Meeks na něj nejspíš čekal někde po cestě. Otázka zní, jak se mu vyhnout.

Dovolil si malé pousmání - to by neměl být problém.

V devět hodin měl zpátky své šaty a usnul kolem desáté. Vzbudil se časně, snědl snídani, přehodil si přes rameno tlumok a zamával na taxíka, který ho odvezl na letiště. Letěl do Washingtonu na rezervaci z minulé noci. Zbytek letenky zrušil, přešel k přepážce jiné letecké společnosti a zamluvil si jiný let do Chicaga pod smyšleným jménem, zaplatil v hotovosti a před polednem už seděl v leteadle.

Uvidíme, jestli Meeks přijde na tohle, pomyslel si.

Zavřel oči, opřel se pohodlně do křesla a znova si promítal tu podivnou shodu okolností, která ho dovedla z jeho domova v Chicagu do pohádkové země. Vzpomínky ho donutily nevěřicně pokývat hlavou. Možná nikdy doopravdy nevyrostl, tak jako Peter Pan. Stal se právníkem, zatraceně dobrým právníkem, jedním z těch, od kterých mocní a bohatí lidé očekávali velké věci. Oteňel si právníckou kancelář se svým přítelem a dlouholetým společníkem Milesem Bennettem. Bylo to vyvážené partnerství, navzájem se k sobě hodili, jako se staré dříviny hodí k s;šlapaným botám. Ben - výřečný a odvážný bojovník soudních

TERRY BROOKS

síní Miles, konzervativní a pečlivý ve vedení kancelářské agendy. Miles často nesouhlasil s Benovým přístupem k jednotlivým případům, ale jak se zdálo Ben se vždycky bezpečně udržel na nohou bez ohledu na to, do jak krkolomných věcí se pustil. Vyhrál více soudních bitev než kterýkoliv jiný průměrný právník; ač se ho jeho protivníci mnohokrát snažili pohřbit povlavinou podplacených zpráv a svědectví, právrůch klíček, průtahů a neoficiálních známostí. Jeho vítězství ve věci Dodge City Express překvapilo jeho partnera Milese natolik, že mu od té doby začal říkat Doc Holiday, pistolník soudních síní.

Ben se usmál. To byly staré, dobré časy.

To však skončilo, když zemřela Annie. Spokojenost mu unikla mezi prsty jako rtuť. Od té chvíle, co jeho žena ve třetím měsíci těhotenství zemřela při dopravní nehodě, jako by ztratil všechno. Stal se z něj samotář, který se vyhýbal všem kromě Milese. Sklony k samotářství měl však tak trochu vždycky, smrt jeho ženy a dítěte nejspíš jen prohloubila jeho vrozené sklony. Události všedních dní ho dostaly do vleku a brzy mu všechny splynuly v nezřetelnou masu. Pomalu se odcizoval sám sobě.

Těžko říct, co by se s ním nakonec stalo, kdyby náhodou nedostal do ruky Knihu vánočních přání katalog - obchodního domu Rosens. V něm našel podivnou nabídku na koupi landoverského trůnu. Nejdřív se vysmál nesmyslnosti takové nabídky. Kouzelné království, čarodějové a čarodějnice, draci a panny, rytíři a lapkové, to všechno na prodej za milion dolarů? Který blázen by tomu věřil? Zoufalé neuspokojení z vlastního života jej však přimělo uvažovat, zda na této nesmyslné nabídce nemůže být kousek pravdy. Podstoupil by jakékoliv riziko, aby; se stal zase sám sebou. Potlačil tedy své pochybnosti, sbalil si zavazadla, sedl do letadla a vydal se da

CERNÝJEDNOROŽEC 43

newyorské kanceláře Rosens zjistit, o co doopravdy běží.

Pokud se chtěl ucházet o koupi, musel neprve projít pohovorem. Otázky mu kladl Meeks.

Myslí mu bleskl známý Meeksův obraz - vysoký starý muž se šeptavým hlasem a mrtvými očima, veterán válek, které si Ben sotva dokázal představit. Pohovor byl jedinou příležitostí kdy se setkali tváří v tvář. Meeks ho tehdy shledal vhodným kandidátem na krále Landoveru. Neočekával však od něj úspěch, jak si Ben myslel, ale selhání. Meeks jej fascinoval jako had fascinuje svou obětí a přiměl ho ke koupi.

Meeks ho však zároveň také podcenil.

Ben dovolil svým očím, aby se opět pomalu otevřely a zašeptal: "Přesně tak, Bene Holidayi, podcenil tě. Teď si jen dej pozor, abys ty nepodcenil jeho."

Letadlo přistálo na Chicagském letišti OHara krátce po třetí a Ben si vzal taxíka do města. Řidič mluvil skoro celou cestu, většinou o sportu: Cubs v této sezóně prohráli, Bulls s Jordanem se chystali na playoff, Blackhawks měli problémy se zraněními a Bears byli překvapením sezóny. Chicago Bears? Ben nesoustředěně poslouchal, někde vzadu v mysli mu slabý hlásek našeptával, že na téhle konverzaci není něco v pořádku. Dostali se skoro až do města, než si uvědomil, co to je. Byl to jazyk. Ačkoliv jím nemluvil ani ho neslyšel více než rok, rozuměl dobře. V Landoveru mu magie umožňovala rozumět, mluvit, psát a myslet landoversky. Teď byl zpátky ve svém světě, ve starém dobrém Chicagu a naslouchal angličtině, nebo aspoň tomu co taxikář za angličtinu považoval, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Vlastně - možná že i je, pomyslel si a usmál se.

44 TERRY BROOKS

Nechal se zavést k hotelu u draka a tam vystoupil. Nechtěl se vrátit do svého podkrovního bytu ani potkat některého ze svých přátel nebo známých. Myslel na Meekse, musel být opatrný. Zapsal se pod vymyšleným jménem, zaplatil hotově za jednu noc a nechal hotelového poslíčka, aby ho doprovodil do jeho pokoje. Cítil se stále vděčnější za předvídavost, která ho před rokem, když odcházel do Landoveru, přiměla vzít s sebou několik tisíc dolarů v hotovosti. Byl to tehdy jen dodatečný nápad, ale ukázal se jako užitečný. Hotovost mu dovozovala nepoužívat kreditní kartu.

Odešel z pokoje jen s peněženkou v kapse své sportovní bundy. Sjel výtahem, vyšel z hotelu, urazil pěšky vzdálenost několika bloků k Water Tower Place a tam nakoupil. Pořídil si krátký plášť, volné kalhoty, několik košil, kravatu, ponožky, prádlo a pár mokasínů. Zaplatil hotově a vrátil se zpátky. Sportovní oděv a boty byly v obchodní čtvrti Chicaga více než jen nápadné a on neměl žádný důvod na sebe upozorňovat. Prostě se k němu nehodily. Tady vzhled znamenal všechno, zvláště při letném setkání. Věděl moc dobře, proč s sebou nevzal žádného ze svých starých přátel. Mluvící pes, párek šklebících se opic, dívka, co se mění ve strom a čaroděj, z něhož si kouzla dělají dobrý den by na Michigan Avenue jen stěží ušli pozornosti.

Téměř okamžitě zalitoval tak povrchního posouzení. Byl zbytečně příkrý. Jakkoli podivní, stali se pro něj skutečnými přáteli. Neopustili ho v těžkých chvílích, i když jim hrozilo nebezpečí života, a to bylo daleko víc, než se dá říct o většině přátel.

Sklonil hlavu proti prudkému poryvu větru a zamračil se.

A kromě toho, nebyl právě tak divný, jako ni?
Nebyl snad Paladin?

CERNYTEDNOROŽEC 45

Rozzlobeně zasunul tuto myšlenku do nejtemnějšího kouta své mysli a popíšil si, aby stihl na přechodu zelenou.

V hotelové hale si koupil několik novin a časopisů, a uchýlil se s nimi do svého pokoje, pak zavolal pokojovou službu. Čas čekání na večeri si krátil letným listováním v tiskovinách, chtěl se dozvědět, co se stalo ve světě za dobu jeho nepřítomnosti. Přestal s tím právě včas, aby stihl místní i světové televizní zpravodajství. Mezitím mu donesli večeri. Během jídla pokračoval ve čtení. Skončil asi kolem sedmé, apak se rozhodl zavolat Edovi Samuelsonovi.

Do Chicaga ho přivedly dva důvody. První z nich byla touha navštívit Milese a zjistit, zda sen o jeho příteli mluvil pravdu. Tím druhým byla nutnost uspořádat trvale své záležitosti. Rozhodl se, že první věc počká do rána, ale nebyl žádný důvod odkládat druhou, což znamenalo zavolat Edovi.

Ed Samuelson byl jeho účetní, ředitel účetní firmy Haines, Samuelson & Roper, Inc. Před svým odjezdem do Landoveru ho Ben pověřil správou svého

majetku - jmění, jehož velikost nebyla zanedbatelná. Ed byl právě takovým člověkem, jakého byste si přáli mít za účetního - diskrétní, spolehlivý a svědomitý. V minulosti považoval Benovy finanční investice za šílené, ale respektoval skutečnost, že jsou to jeho peníze a má právo s nimi nakládat podle libosti. Jednou z těchto investic bylo právě Benovo rozhodnutí koupit Landoverský trůn. Ed prodal cenné papíry nezbytné k získání jednoho milionu dolarů, což byla kupní cena, a přijal zplnomocnění nutná k zastupování Bena ve věcech jeho majetku. Všechno udělal, aniž by měl jen mlhavé tušení, co Ben zamýšlí.

Ben mu to nikdy neřekl a dokonce ani teď to neměl v úmyslu. Jak věděl, Ed bude mít pochopení.

46 TERRY BROOKS

Zavolat Edovi Samuelsonovi obnášelo určité riziko. Meeks mohl znát Edajako Benova účetního a tím předpokládat, že Ed bude jednou z osob, kterých Ben kontaktuje. Pokud tuto možnost předvídal, mohl mu napíchnout telefon. Snad to byla příliš paranoidní myšlenka, ale Meeks nebyl člověk, se kterým by rád si zahrával. Ben jen doufal, že pokud už Meeks odposlouchává Edovy hovory, vybral si k tomu telefon v kanceláři a ne doma.

Zavolal tedy Edovi. Zastihl ho právě když dojídal večer. Trvalo mu nejméně deset minut, než Eda přesvědčil o své totožnosti. Když už se mu to nakonec povedlo, upozomil Eda na to, že se nikdo, ale skutečně nikdo nesmí o tomto rozhovoru dozvědět. Ed měl předstírat, jako by s ním nikdy nemluvil. Ed mu kladl tytéž otázky jako pokaždé, když Ben vznesl některý ze svých podivných požadavků: Má Ben nějaké problémy? Vůbec žádné. Prostě jen není vhodné, aby kdokoliv další věděl o jeho přítomnosti ve městě. Ano, má v plánu navštívit se za Milesem Bennettem. Ne, nejspíš nebude mít čas zastavit se za nikým jiným.

Jak se zdálo, Ed byl spokojen. Trpělivě vyslechl, co si Ben přeje zařídit. Ben mu slíbil, že se stává zítřkem kolem poledne v jeho kanceláři apodepíše nezbytné dokumenty, pokud to ovšem Edovi vyhovuje. Ed si stoicky povzdychl, ale souhlasil. Ben mu popřál dobrou noc a položil sluchátko.

vacet minut ve sprše mu pomohlo smýt rostoucí nátlak. Vyšel z koupelny a vklouzl do postele. Vzal si s sebou kupku novin a časopisů. Pokoušel se číst, ale myšlenky

plavaly

mu utíkaly a víčka se začala zavírat. Chvilku později už spal.

Tu noc se mu zdálo o Paladinovi. Nejdříve byl sám. Stál na srázu pohřbeném borovicím a díval se dolů do mlhavého landoverského údolí.

údolí. Zelená se mísila s modří, jak se na obzoru dotýkala země s nebem, zdálo se, že jsou na dosah, stačí táhnout ruku.. Nadechl se. Vzduch byl čerstvý a chladný. Čistota té chvíle ohromovala.

Pak stíny zhoustly a obklopily ho jako noc. Skrz

větve borovic pronikaly steny a šepot. Do dlaně se mu vrýval obrys medailonu, který pevně sevřel v předtuše nadcházejících událostí. Budu ho potřebovat, pomyslel si s uspokojením. Bytost dosud uvězněná uvnitř opět získá volnost!

Po straně zahlédl rychlý pohyb, nestvůrný černý

stín se vrhnul kupředu. Byl to jednorožec, z očí anozder mu šlehal oheň. Během chvíle se změnil v démona a pak se proměnil ještě jednou.

Stal se z něj Meeks.

Čaroděj mu pokynul, vysoká, shrbená, hrozná postava s ještěřčí tváří pokrytou šupinami. Šel si pro něj. Rostl přitom s každým krokem a měnil se v cosi nerozpoznatelného. Ben ucítil ve svých nozdřích pach děsu a smrti.

On však byl Paladin, potulný rytíř, jehož bludná duše našla domov v Benově těle, králův ochránce, který nikdy neprohrál bitvu a jemuž nic nemohlo vzdorovat. Probudil toto své druhé já k životu a odevzdal se mu s téměř děsivým výbuchem radostného vzrušení. Zbroj se kolem něj sevřela, pach strachu a smrti vystřídala štiplavá vůně oceli, kůže a oleje. Už nebyl Benem Holidayem, ale bytostí z jiného světa a jiného času. Vzpomínal si jen na zápasy, bitvy, vítězství, válčení a umírání. Války zuřily v jeho mysli, nezřetelné obrazy bojujících gigantů zakovaných v oceli, pohybujících se tam a zpět proti rudému oparu. Kov, zvonil, hlasy vztekle mručely, potrháná a rozlámaná těla se mrtvá hroutila k zemi.

Cítí: se tak rozjařený!

Jako by se znovu narodil!

48 TYBKooKs

Temnota se vrhla proti němu, stíny se rozpráhly a sekly drápy. Rozhodně se jim vydal vstříc. Jehl:: bílý kůň vyrazil kupředu s razací parní stroj s přetopeným kotlem. Borovice kolem se změnil v rozmazanou šmouhu, země zmizela. Z Meekse se:: stal nehmotný stín, který nebylo možné zasáhnout:: Řítil se stále vpřed a přelétl přes okraj útesu do ni::.. coty.

Radostný pocit se vytratil. Někde do noci zazněl děsivý výkřik. Jak padal, uvědomil si, že to křičí on sám.

Pak už jej sny neobtěžovaly, ale i tak spal po zbytek noci špatně. Vstal brzy po svítání, osprchoval se; sjednal u hotelové služby snídani a snědl ji. Pak se oblékl do šatů, které koupil včera a krátce po deváté zasedl do jednoho z taxíků stojících před hotelem. Lehodlal se už vracet zpátky, tlumok si tedy vzal s sebou.

Taxík ho dovezl na Michigan Avenue. Byla sobota, ale ulice se už pomalu plnily koupěchtivými lidmi, kteří se chtěli vyhnout předvánočnímu víkend-

vému shonu. Ben, přece jen poněkud izolovaný za zavřenými dveřmi taxíku, se snažil venkovní ruch gnorovat. Nic ho nezajímalo méně, než radosti nadházejících svátků.

Stíny včerejší noci mu stále temně šeptaly v mysli: en a pravdy v něm obsažené ho opravdu zle vyděyily.

S existencí Paladina se nikdy nedokázal úplně vyovnat. V ozbrojeného hrdinu se proměnil jen jednou, a to spíše díky náhodě než úmyslně. Bylo tehdy iezbytné stát se Paladinem, aby přežil a udělal to r nutnosti. Proměna sama však pro něj znamenalt Jěsivou zkušerosť. Bylo to jako svlékání vlastní kůžei i vklouznutí do někoho - nebo něčeho -jiného. Ter

ČEr JNoRožEc q,g

někdo měl myšlenky válečníka a gladiátora, kruté anelitostné, jeho život vyprávěl příběh o krvi, smrti atouze přežít. Tomu Ben jen stěží dokázal porozumět. Ve skutečnosti ho děsil. Nedokázal tu druhou věc kontrolovat, ne beze zbytku. Mohl se jí jen scítit apřijmout, co to obnášelo.

Nebyl si zcela jistý, zda by to dokázal znova. Nezkoušel to ani si to už nikdy nechtěl zkusit.

A najednou něco v něm po tom prahlo, byť jenom ve snu. Così vjeho mysli mu našeptávalo, že jednoho dne se to nevyhnutelně stane.

Nechal se taxíkem zavézt ke kanceláři Holiday&Bennett Ltd. V sobotu bylo zavřeno, ale Ben Milese znal. Vždycky. trávil soboty v kanceláři, kde pracoval nejméně do dvanácti. Snažil se přečíst všechny předpisy avýsledky vyšetřování, na které mu během týdne nezbyl čas. Vyhovoval mu klid a možnost práce bez nebezpečí nevídaného vyrušení, jemuž se v obvyklých úředních hodinách nemohl vyhnout.

Ben se nechal vysadit řidičem taxíku o blok dále ana protější straně ulice. Pak rychle vešel do dveří jiné budovy. Chodci kolem něho procházeli zcela lhostejně, zabráněni do svých vlastních záležitostí, na ulici bylo rušno. Nedaleko stálo několik zaparkovaných automobilů, ale jak se zdálo, nikdo uvnitř nečíhal.

"Nezaškodí být opatrný," řekl si potichu.

Vyšel ze dveří, počkal na zelenou a přešel na druhou stranu ulice. Pak se vrátil o blok zpět a dveřmi z koutového skla prošel do vstupní haly budovy. Všechno bylo na svém místě, nic zvláštního neviděl.

Pospíšil si k výtahu, vstoupil do kabiny, stiskl tlačítko s číslem patnáct a díval se, jak se dveře zavírají. Výtah se rozjel vzhůru. Ještě chvíli, pomyslel si. okud by tam Miles z nějakého důvodu nebyl, zkusil by ho vystopovat doma.

5o TERRY BROOKS

Doufal však, že nebude muset. Cítil, že by na to nemusel mít dostatek času. Snad to způsobil ten s snad okolností, za kterých se tu ocítl, měl však kvělý pocit přítomnosti něčeho zlého.

Výtah zpomalil a zastavil se. Dveře se otevř

a on vstoupil do haly za nimi.
Srdce se mu zastavilo. Ještě jednou se ocitl t
v tvář Meeksovi.

Questor Thews smetl závoj z pavučin zakrývají:
úzký kamenný vchod do hradní věže a vstoupil d
vnitř. Prach se mu dostal do nosu a on kýchnul. P
znehuceně zavrčel, když zjistil, že uvnitř je vlh:
a tma. Mohl to předpokládat a opatřit si pochodeň.

Zaprskalo několik jisker a z polena vyšlehly pl
meny. Mozol podal Questorovi hořící kus dřeva.

"Právě jsem se chystal použít magii a vyčarovat
světlo sám!" odsekl čaroděj podrážděně, ale kobe
sejen zašklebil.

Stáli uvnitř rozpadajících se zdí starobylé pevn
Mirwouk, kterou čaroděj viděl ve svém snu a ztrac
ných kouzelných knihách. Byli daleko na sever
Ryzího Stříbra, vysoko v Melchoru. Vítr šlehal
omšelých kamenů a skučel v prázdných chodbác
zatuchlý vzduch mrazil, jako kdyby už přicházela :
ma. Cesta sem jim zabrala téměř tři dny, i když čar
děj s koboldem cestovali velmi rychle. Hrad je při
tal rozšklebenými vraty a prázdnými okny, pok
a sály byly opuštěné.

Questor pokračoval v chůzi, hledal cokoliv, co l
mu připadalo alespoň trochu povědomé. Pomalu
snášel večer a on neměl nejmenší chuť procházet
po téhle pochmurné hrobce po setmění. Jako čarod
dokázal vidět věci, které zůstávaly ostatním lide
skryté a zde jasně cítil přítomnost zla.

Chvilí tápal kolem a pak se mu zdálo, že rozezn

CERNÝ TEDNOROŽEC 51

chodbu, kterou viděl ve snu. Šel tedy jejími zákrutacni
a ohyby, oči upřené do šera před sebou. V chůzi mu
překáželo množství pavučin a prachu. Viděl tam pa
vouky velikosti krys a krysy velké jako psi. Hemžili
se a pobíhali, musel si dávat pozor při každém kroku,
aby na něco nešlápnul. Byla to rozhodně nepříjemná
procházka. Chvilí odolával pokušení použít svou ma
gii, proměnit většinu z nich v chomáče prachu a ne
chat je odvanout větrem.

Chodba se stočila směrem dolů, tvar jejích stěn se
zřetelně změnil. Questor zpomalil, aby si mohl pro
hlédnout opracování kamenů. Pak se náhle napřímil.

Poznávám to tady!" prohlásil vzrušeným šepo
tem. "To je ten průchod, který jsem viděl ve svém
snu!

Mozol mu beze slova vzal z ruky pochodeň a vydal
se dolů jako první. Questor byl příliš nadšený, než aby
rozšířila a pročistila, už žádné pavučiny, krysy, bmyz
a prach. I kámen vrůmal jinak než dřív. Vydával j akýsi
zi vpřed čilým tempem, Questor z něj občas neviděl
nic jiného, než záblesk pochodně.

Všechno bylo právě takové jako ve snu!

Tunel stále pokračoval, zakusoval se hlouběji do
nitra hory, vytvářel spirály opuštěných chodeb a zdo
bených schodišť. Mozol byl stále napřed, očima po
zorně zkoumal prostor okolo. Questor mu doslova
dýchal za krk. . .

Pak tunel končil kamennými dveřmi označenými

se hádal a tak si pospíšil beze slova za ním. Chodba se
druh odpomě pižmové vůně. Mozol pokračoval v chů-

zavěšeným svítkem a runami. Questor se třásl vzrušením. Přejel dlaněmi po značkách a jeho ruce přeseň věděly, co dělat. Něčeho se dotkl a dveře se se-
;. slabým zaskřípěním otevřely.

Místnost za nimi byla obrovská její podlahu tvořily dohladka opracované žulové bloky. Questor teď

5z TERRY BROOKS

převzal vedení. Následoval po paměti snový obraz ve své mysli. S Mozolem po boku přešel do středu komnaty. Jejich kroky dutě zněly ozvěnou.

Zastavili se před žulovým blokem v podlaze, do něhož bylo vytesáno znamení jednorožce.

Questor Thews nevěřícně zíral. Jednorožec? Zatahal se neklidně za bradu. Něco tu nebylo v pořádku. Nemohl si vzpomenout, že by se ve snu vyskytoval nějaký jednorožec. Ano, v kameni bylo vytesáno ně-
jaké znamení, ale jaké? Jednorožec? Tohle vypadalo 1
na moc velkou náhodu...

Na malou chvíli zvažoval možnost otočit se, odejít.

š

cestou, kterou přišel a na celou věc zapomenout. Bylo by to rozumné, našeptával mu slabý hlásek uvnitř. Skrývalo se tu nějaké nebezpečí, cítil ho, vnímal všemi smyly. Děsilo ho.

Touha po ztracených kouzelných knihách však byla příliš silná. Natáhl ruku, jeho prsty obkreslily kontury rohu čtyřnohého stvoření. Pohyb znova opakoval, jako by ho k tomu rytina přiměla. Blok kamene se zachvěl a po pečlivě vyhloubených žlábcích sjel stra-

nou.

Questor Thews se naklonil a nahlédl do otvoru.

Tam dole něco bylo.

Soumrak zavinul jezerní krajinu do stínů a ml
světlo barevných měsíců a stříbrných hvězd bylo slabým mihotáním odrážejícím se na klidné hlad jezera Irrylyn. Vrba stála osaměle na břehu m zátoky vykroužené mezi cedry a topoly, voda jez jí šplouchala na prsty. Byla nahá, její šaty lež pečlivě složeny v trávě za ní. Slabý větřík foukal její světle zelenou kůži. Pohrával si s jejími po dlouhými smaragdově zelenými vlasy svázaný střížkou, jako by je zlehka pročešával, čečral rci hřívy, které jí splývaly z předloktí a kolem kotní

CERNÝ JEDNOROŽEC 53

Zachvěla se. Byla neskutečně krásná, napůl víla anapůl člověk. Vypadala jako dcera sirén lákajících kdysi námořníky na nebezpečná skaliska dávných moří.

Noční ptáci ukrytí na druhém břehu jezera ostře křičeli a jejich hlasy se rozléhaly do ticha. Vrba jim zapískáním odpověděla.

Zvedla hlavu a nasála do chřipí vzduch jako laň. Pastířák na ni trpělivě čekal v tábořišti vzdáleném asi padesát yardů, světlo ohně, na kterém vařil večer, probleskovalo skrz stromy. Přišla k Irrylyn sama. Toužila po koupeli a chvíli klidu na vzpomínky.

Opatrně vstoupila do vody, byla vlažná. Jemné mravenčení jí proběhlo tělem. Na tomto místě potkala ena Holidaye, právě zde se uviděli poprvé, nazí apři koupeli, svlečení ze vši honosnosti. Tady si uvě- omila, že on je ten, který jí byl předurčen. Zářivě se mála při vzpomínce na kouzlo toho okamžiku. enkrát mu řekla, co se musí stát a on tomu nevěřil- pravdě řečeno, nevěřil tomu ani nyní - ale její jis- ta byla neochvějná. Sudba jejího narození, vepsaná zrušitelně po vílím způsobu do pletenců květin obicích Iože, v němž byla počata, se nemohla mý- Ach, jak milovala toho cizince Bena Holidaye! Její dětská tvář zazářila, ale vzápětí ji pokryly imury. Ben jí chyběl. Měla o něj starost. Něco ze ů, které si navzájem vyprávěli, jí dělalo nevysvět- telným způsobem starosti. Cítila, že vjejich pozadí ; skrývá nebezpečná hádanka. Benovi o tom neřekla nic. Už když jim vyprávěl ůj sen, velice dobře vjeho hlase rozeznála pevné zhodnutí odejít. Nemělo smysl snažit se změnit je- úmysl a Vrba to ani nezkoušela. Znal velmi dobře zná rizika a přijal je. Naléhavost její úz::osti bledla e sílyjeho rozhodnutí.

54 TERRY BROOKS

Možná právě proto ve vyprávění o svém snu ně vynesla. Její sen byl jiný než Questorův nebo E nův. Lišil se jen nepatrně, téměř nepostřehnutev nedokázala by to vysvětlit, ale přesto to mohla v mat.

Skrčila se na mělčině, smaragdové vlasy se jí rc sypaly po ramenou jako závoj. Prsty jemně hlad vlnky na hladině, vzpomínky na sen se pomalu v cely. Ten nedobrý pocit je ukryt v samotné podst snu, pomyslela si. Ve způsobu, jakým jí probíl v myslí. Obrazy byly jasné a živé, ale obsah se zi nějak nepravdivý. Jako by se to všechno mohlo oc hrátjenom ve snu, ne ve skutečnosti. Podobalo se masce, za kterou se skrývá obliGej.

Nechala své hiy s vlnkami a postavila se. Kdo ; skrývá svou tvář za tou maskou, přemýšlela.

Vrásky na jejím čele se ještě prohloubily, najE nou si přála, aby nepřijala Benovo rozhodnutí l snadno. Přece jen se s ním měla přít, když se rozl dl k odchodu, nebo alespoň měla trvat na tom, půjde s ním.

"Ne, bude v pořádku," zašeptala umíněně.

Zvedla zrak k nebi a nastavila tvář měsíční zá Zítra půjde pro radu ke své matce, jejíž život se t podobal životu vílích bytostí ukrytých v mlhách. J matka bude jistě vědět o černém jednorožci a uz utkané z ryzího zlata. Brzy bude zpátky u Bena.

Vstoupila hlouběji do ztemnělého jezera, voda kolem ní sevřela a ona se nechala klidně unášet prc dem.

r
?

STÍNY. . .

r
?

56 TERRY BROOKS

Druhé Meeksovo zjevení už v Benovi nevyvolalo takovou paniku. Nezůstal stát jako přimražený nepocítil stejný zmatek, jako poprvé. Byl překvapený, ale ne ohromený. Koneckonců, už přece jen šel, co může čekat. Byl to jen další přízrak vyvíjeného čaroděje - vysoká, shrbená postava zahalená do pláště ocelové barvy s rozježenými bílými vlasy a tváří vrásčitou a zsinálou. Ruka v černé kožené kavigi se po něm vztahovala jako spár. Strašlivý, neškodný přízrak.

Nebo snad ne?

Ve chvíli, kdy k němu Meeks vykročil, si už nebyl tak jistý. Bledé, modré oči žhnuly nenávistí, jeho ruce se začaly měnit v cosi ne zcela lidského. Blížil se neslyšně se pohyboval po prázdné, matně osvětlené chodbě a v naprostém tichu rostl do obrovské velikosti. Ben se jen stěží udržel na místě, jednou rukou se snažil nahmatat přes triko uklidňující obrys nade dveřmi. Ale jakou ochranu mu mohl poskytnout nade dveřmi v tomto světě? Mysl mu pracovala na přeháněcích obrátkách. Runový kámen, vzpomněl si najednou! Runový kámen mu ukáže, jestli hrozí nějaké nebezpečí. Volnou rukou zoufale prohrabával kapsy u kalhot a snažil se nahmatat kámen, zatímco se k němu blížila zahalená Meeksova postava. Navzdory své rozhodnutí udělal Ben rychlý krok zpět. Nemohl kámen najít!

Meeks byl přímo před ním, temný a hrozný. Ben sebou trhnul, když mu čaroděj zastínil světlo..

Pak se podíval vzhůru a zjistil, že je sám v opuštěné chodbě, zírá do prázdna a napjatě naslouchá tichu.

Meeks zmizel - bylo to jen další nehmotné zjevení.

Konečně našel runový kámen uhnízděný v kapsě u kalhot. Vytáhnul ho na světlo. Byl křehký a při dotyku pálil.

CERNÝ JEDNOROŽEC 57

"Zatraceně!" zabručel zlostně a napůl vystrašeně. Chvilku počkal, než se mu podařilo sebrat všechny myšlenky. Přelétl očima chodbu aby se ujistil, zda nic nepřehlédl. Uvědomil si, že je stále skrčený v obranné postoj, narovnal se a poodstoupil od výtahových dveří. Nic se nepohnulo. Jak se zdálo, skutečně byl sám.

Jaký mělo smysl toto druhé zjevení? Bylo to další varování? Varování od Meekse nebo pro Meekse? O co tady šlo?

Zašel jen na chvíli a pak zahrnul prudce doleva, kde byly zasklené dveře vedoucí do kanceláře Holby & Bennett Ltd. Ať už se děje cokoli, pomyslel si, je rozumnější se nezastavovat. Meeks mohl vědět, že se Ben chystá za Milesem, strašidelné zjevení by vůbec nemuselo znamenat čarodějovu přítom-

st v kanceláři nebo kdekoliv poblíž. Mohlo být jen lší upozorněním na Benův příchod. Pokud bude ist rychlý, může se dostat do kanceláře a odejít yč dříve, než s tím bude moci Meeks cokoliv udě- Světla ve vstupní hale vedoucí ke kancelářím byla Zasnutá. Zkusil stisknout kliku vstupních dveří, zjistil, že je zamčeno. to však bylo normální, Miles ikdy nerozsvěcoval v hale ani neodmykal hlavní věře, když pracoval sám. Na tohle se Ben připravil. ytáhl z kapsy klíč od kanceláře, zasunul ho do zá- ku a hladce jím otočil. Dveře se otevřely. Ben toupil dovnitř, schoval klíč do kapsy a nechal za ;bou dveře zaklapnout. Do ticha slabě hrálo rádio písničku Willie Nelso- vé - tenhle druh hudby měl Miles rád. Ben nahlé- do vnitřní haly a uviděl světlo prosvítající dveřmi ilesovy kanceláře. Spokojeně se zašklebil. Starý ach byl doma. Možná. Zalila ho nová vlna pochybností a nedůvěry

\$ g TERRY BROORS

aje ho úsměv zmizel. Dvakrát měř ajednou řež, pomněl sám sobě. Staré pořekadlo mu znělo v hl jako by to bylo zakletí proti zlým duchům. Po hlavou. Přál si, aby existoval nějaký způsob, jal o Meeksovi dozvědět něco určitého.

Pokračoval ve své cestě halou až se zastavil p osvětlenými dveřmi. Miles Bennett seděl sám svým stolem, obklopený zákony, před sebou žl blok s načmáranými poznámkami. Přišel do pr v saku a kravatě. V tuto chvíli však už měl povoli uzel u kravaty a sako odložil, aby si mohl dopřát hodlí vyhrnutých rukávů a rozepnutého límeč Ucítil Benovu přítomnost, vzhlédl k němu a oči mu rozšířily.

"Zatraceně!" Zvedl se ze židle ale vzápětí se z posadil zpátky. "Doku, jsi to opravdu ty?"

Ben se usmál. "Vážně jsem to já. Jak se máš, : maráde?"

Jak se mám? Jak já se mám?" zeptal se Miles 3 věřicně. "K čertu, co je to za otázku? Přihrneš sem ze Sangri-La nebo co já vím odkud, ztratil se na více než rok, nikdo o tobě neslyšel ani slc aty se ptáš; jak já se mám? To je pěkně drzé, I ku!"

Ben bezmocně přikývl a marně se snažil přijít to, co by měl říct. Miles ho nechal chvíli trápit, se začal smát a vstal, velký, neohrabaný plyšc medvěd v košili.

"Tak vítej, Doku Nestůj v chodbě jako marnotr ný syn - ačkoliv to právě jsi. Jen pojď dál, posad' a vyprávěj mi všechnoi k čertu, nemůžu pořád u rit, že jsi to opravdu ty!"

Oběhl stůl s rukou napřaženou k pozdravu, ucho Benovu dlaň a pořádně s ní zatřásl. "Už jsem se sl ro vzdal naděje, víš to Neměl jsem k tmu dalel Myslel jsem, že se ti docela určitě něco stalo kd

tak dlouhou dobu neozval. Víš dobře, jak v těchto věcech dokáže zapracovat představitost. Dokonsem chtěl zavolat policii nebo někoho, ale nedol jsem si představit, jak jim říkám: můj obchodartner odjel lovit pidimužiky a draky!"
iova se rozesmál. Smál se, až mu slzy tekly z očí n se k němu přidal. "Nejspíš mají takové telefon každou chvíli."

amozřejmě. To je právě to, co dělá z Chicagale město!" Miles si utřel oči. Měl na sobě po;kanou modrou košili a oblekové kalhoty. Vypatrochu jako přerostlý Šmoula. "Víš, Doku, moc tě vidím."

á tebe taky, Milesi." Rozhlédl se kolem. "Jak se, od té doby, co jsem odešel, se nic nezměnilo." Jo, udržujeme to takhle z piety na tvou památMiles se také rozhlédl kolem a pokrčil rameny. ni bychom nevěděli, kde začít. Tohle místo je ionumentální ukázka užitého umění." Usmál se víli čekal, jestli se Ben chystá něco říct. Když Eak stále mlčel, nervózně si odkašlal. "No, tak jsi dy, co? Budeš mi vyprávět, co jsi zažil v pohádívě zemi Pokud to ovšem pro tebe není nepříjem; . Nemusíme o tom mluvit, pokud. . . "

"

Můžeme o tom mluvit."

"Ale ne, nemusíme. Zapomeň, že jsem se ptal. Zameň na to," naléhal Miles a vypadal zahanbeně. o samým překvapením, když jsi sem vplul jen k... Víš co, podívej, něco pro tebe mám! Schováil jsem to pro chvíli, kdy se zase shledáme. Mám přímo táhlé, v zásuvce." Pospíšil si zpátky komstolu a začal horlivě pshledávat spodní šuplík. ak tady to máme!"

Vytáhl ven zapečetěnou láhev Glenlivet a postavil na stůl. Hned za ní následovaly dvě skleničky.

60 TERRY BROORS

Ben potřásl hlavou a spokojeně se usmál. Jeho líbená skotská. "Byl jsem pryč opravdu dlouho, lesi." přiznal.

Miles rozlomil pečeť, odšpuntoval láhev a do k sklenice nalil na dva prsty vysoko. Jednu přistrčil stůl Benovi, druhou uchopil sám a zvedl ji k příp

"

"Nazločin ajiné kratochvíle, řekl.

Ben si s ním přitůknul. Oba se napili, dva ; přátelé, kteří se sešli u jednoho stolu. Pak na: chvíle ticha, do které zpívala Willie Nelsonová.

?" p

"Tak řekneš mi to, nebo ne ze tal se nake Miles. Jak se zdálo, opět změnil názor.

,

„Já nevím."

"

Proč ne? Předě mnou se nemusíš stydět, to víš. Nemusíš se cítit trapně za to, že se věci nakc vyvinuly jinak, než jsi očekával."

Do Benových myšlenek vtrhly vzpomínky. opravdu to nebylo takové, j aké to čekal. Ale to starosti nedělalo. Těžší se ukázalo rozhodování, lik toho má říct Milesovi. Landover nebylo le vysvětlit jen tak. Asi jako když se rodiče ptají kh co dělal se Susie na divokém večírku.

Byl to jako tvrdit Milesovi, že Santa Claus s tečně existuje.

"Našel jsem všechno, co jsem hledal. Bude ti čít, když to řeknu takhle?" zeptal se Milese po ch přemýšlení.

Miles chvíli mlčel. "Ano, pokud je tohle to nejl ší, co můžeš udělat," odpověděl nakonec. Pak chvíli zaváhal. "Je to tak nejlepší, Doku?"

Ben přikývl. "V tuto chvíli ano."

"

Rozumím. Co později Půjde to později? Kd tohle mělo být všechno ajá se už nic dalšího ne zvěděl, asi bych to nevydržel. Odešel jsi odtud zármutku, vydal jsi se hledat princzny a draky. . kl jsem ti tehdy, že jsi blázen, co naletěl reklamní

CERNÝJÉDNOROŽEC 61

u s kouzelným královstvím, ve kterém žijí pohád- é bytosti. Něco takového podle mě není možné. vej, Doku, potřebuju se dozvědět, kdo z nás dvou "I pravdu. Potřebuju vědět, zda se sny jako byl ten oj ještě stále můžou vyplnit. Já to musím vědět." V jeho kulaté tváři se zračilo zklamání. Benovi by- starého přítele líto. Miles byl do celé věci zaple- od samého počátku. Byl jediný, kdo věděl, za co ratil milion dolarů. Tu cenu ho stálo kouzelné krá- bvství, v j ehož existenci by žádný soudný člověk jevěřil. Byl také jediný, kdo věděl, že se Ben vydal ledat toto království. Znal začátek celého příběhu, de stále mu byl skryt jeho konec, a to ho užíralo. B.en však měl vtuto chvíli na starosti něco důleži- ějšího, než zvědavost, která trápila Milese. Jeho ezpečnost. Některé vědomosti mohly být nebez- ečné a Ben stále nevěděl, jak velkou hrozbu pro ěj, či pro ně oba, představuje Meeks. Ještě stále ne- ěděl, kolik pravdy bylo na jeho snu. Miles sice vy- adal v pořádku, ale...

"Milesi, slibuji, jednoho dne ti řeknu všechno " ipověděl a sna.žil se tvářit co nejdůvěryhodněji. Teď ti nemůžu říct, kdy to přesně bude, ale jednou e to dozvíš, slibuju. Je to věc, o které se mi těžko nluví. Asi tak jako o Annie. Nikdy jsem o ní nedo- ázal mluvit, aniž bych... se trápil tím, co js,,m řekl. zpomínáš?"

Miles přikývnul. "Vzpomínám, Doku." Usmál se. Uzavřel jsi konečně s jejím duchem mír?"

"Ano. Konečně. Ale nějakou dobu to trvalo musel jsem se hodně změnit." Odmlčel se, neboť i vzpomněl na chvíli, kdy stál sám v mlhách vílího věta a ocitl se tváři v tvář svému nejhlobběji ukry- mu strachu, totiž pocitu, že nějakým způsobem ;klan>al svoji mrtvou ženu. „Vypruvění o tom, kde

em byl a co jsem tam zažil, by zabralo trochu více

6z TERRY BROOKS

času a neobešlo by se bez určitého vysvětlování, .
tady musím ještě zařídit několik věcí..."

Odmlčel se, přitom držel v prstech skleni
a kroužil s ní po desce stolu.

"V pořádku, Doku," řekl Miles rychle a pokrčil
meny. "Mám tě tu ve zdraví zpátky. To ostatní pňj
vím to.

Ben chvíli zíral na skleničku se skotskou. Pak
zvedl oči a podíval se na Milese. "Jsem tu jen
chvíli, brácho. Nemůžu zůstat."

Miles znejistěl, pak se mu podařilo vyloudit úsm
"No tak, co mi to říkáš? Kvůli něčemu jsi přece
šel, ne Tak co to je? Bulls šli tuhle zimu nahc
Cubs se zhoršili, byl maratón,. volby, všechny ty
hůdky, které patří k životu v Chicagu. Chceš se z;
podívat, jak hrajou Bears? Víš, letos se jim fakt d
U stánků s jídlem pořád prodávají Budweiser a 1
kuřičné placky. Co ty na to?"

Ben se zasmál, uvnitř však cítil vztek sám na sel
"Zní to výborně, ale kvůli tomu jsem nepřišel. Jsi
tady, protože jsem měl o tebe starost."

Miles na něj zíral. "Co?"

"Měl jsem o tebe starost. Nevím, proč se tváříš 1
šokovaně. Chtěl jsem se jen ujistit, jestli jsi v ř
řádku, kruci."

Miles si pořádně loknul skotské a pak se pohodl
usadil v čalouněném křesle. "Proč bych neměl ř
v pořádku?"

Ben pokrčil rameny. "Já nevím." Chystal se polv
čovat, pak se ale zarazil. "K čertu s tím, stejně si
nyslíš, že jsem blázen. Pár dalších polínek v ohni
čz nemůže změnit. Měl jsem sen. Byl jsi v nesňází
a potřeboval jsi mě. Nevím co to bylo za potíže. J
vím, že ses do nich dostal kvůli mně. Tak jsem při
zpátky, abych zjistil, co je na tom pravdy."

Miles ho chvíli pozoroval, asi jako když psychi

ČERmmroRožEc 63

duje pacienta s vzácnou duševní poruchou. Pak
sebe hodil zbytek whisky a zase se svalil zpátky

ICC

křesla. "Jsi cvok, Doku, víš to

Já vím."

Musí tě asi pořádně hryzat svědomí."

Myslíš?"

Ano, myslím. Vykroutil ses z toho právě upro-
;d předvánočního blázince a nechal jsi mě tady se
mi těmi nedořešenými případy na krku. Tak abys
lěl, mám pro tebe novinu. Postaral jsem se o vše-
y ty zatracené případy, běh kanceláře neztratil
ipo ani v nejmenším." Odmlčel se a zaš-kebil.
zhodně ne víc než o polovinu. Jsi na mě pyšný,
ku?"

é, Milesi." Zamračil se Ben. "Tak tedy nebyly potíže s kanceláří, nic co by vyžadovalo moji

. ncc

Miles vstal, uchopil láhev Glenlivet a znova nalil. iroce se usmál. "Doku, je mi to moc líto, ale musím to říct, nemohlo se mi dařit lépe."

Právě v tu chvíli začal Ben cítit podraz.

0 patnáct minut později už byl zpátky na ulici. držel se na návštěvě u Milese právě tak dlouho, y v něm nevzbudil pocit, že je něco skutečně v neřádku. Zůstal, ačkoliv všechno v něm křičelo tou- u utíkat jako o život.

V sobotu ráno byly taxíky za příplatek, chytil tedy ztobus a vydal se na svou polední schůzku do kanceláře Eda Samuelsona. Seděl sám na sedadle v druhé řadě odzadu. Tiskl k sobě tlumok jako by to byla chranná vesta a siazil se ze sebe setřást pocit, že ude jsou oči, které ho pozorují. Schoulil se do rého obleku, zabalil do pláště a čekal, až ho opustí cit chladu.

Mysli jako právník, napomenul se! Najdi souvislosti!

TERRY BROOKS

Jeho sen lhal. Miles Bennett neměl potíže ani nepotřeboval jeho pomoc. Možná to opravdu byl výplod jeho pocitu viny. Nechal přece svého přítele samotného pracovat za ně za oba. Snad jen shodou okol- ností se ve stejnou noc zdály podobné sny Vrbě- a Questorovi. To se však nezdálo pravděpodobné. Něco jim muselo ty sny podstrčit. Něco nebo někdo.

Meeks.

Čeho tím chtěl jeho nepřítel dosáhnout?

Vystoupil z autobusu na Madisonu a minul několik vchodů, než se dostal k domu Eda Samuelsona: Oči ho stále sledovaly.

Navštívil svého účetního, podepsal několik zpl- nomocnění a pověření, které mu umožňovaly zastu- pování ve správě Benových věcí nejméně po dobu několika příštích let. Neměl v úmyslu být pryč tak dlouho, ale jeden nikdy neví. Potřásl si s Edem rukou a řekli si sbohem. Ze dveří kanceláře vyšel o půl jedné odpoledne.

Tentokrát počkal na taxíka. Nechal se zavézt přímo na letiště a stihl let Delta Airlines do Washingtonu: tonu ve 13.30. Do hlavního města dorazil v pět. = O hodinu později nasedl do posledního letadla, které= ten den odlétalo do Allegheny ve Waynesboro. Cestou se rozhlížel, zda někde neuvidí Meekse. Muž v pruhovaném saku z něj nespustil oči po celou cestu ze Chicaga. Na hlavním terminálu Národního letiště mu zastoupila cestu stará prodavačka květin a v Allegheny narazil do námořníka s tlumokem n zádech když se příliš prudce otočil od místenkov přepážky. Ale po Meeksovi nikde ani stopa.

Cestou z Washingtonu do Waynesboro se dvakrát podíval na nznový kámen. Poprvé ho zkontroloval splše jen pro jistotu, po druhé už jej vytahoval z kap mnohem méně ochotně. Pokaždé totiž z ude žhnul a p doteku páli.

CERNÝJEDNOROŽEC 65

Tu noc už v cestě dále nepokračoval, ačkoliv po tom toužil. Potřeba spěchu byla tak silná, že ji jen stěží dokázal kontrolovat. S pomocí rozumu se ověřil. Nebo mu k tomu pomohl strach? v každém případě nechtěl riskovat cestu do Blue River potmě. Mohl by se snadno ztratit a přijít k úrazu. Navíc bylo pravděpodobné, že u vchodu do tunelu na něj bude čekat Meeks.

Spal špatně, vstal za úsvitu, oblékl se do teplých věcí a obul si sportovní boty. Něco málo snědlo později si ani nemohl vzpomenout co to vlastně bylo, a zavolal taxíka, aby ho vyzvedl. Stál ve vstupní hale, tlumok v ruce a neklidně se díval skrz prosklenou stěnu. Po chvíli se rozhodl vyjít ven. Den byl šedivý, chladný a nepříjemný. Nepřítomnost deště byla jeho jedinou kladnou stránkou. Vzduch páchl podivně a chutnal ještě hůř, oči ho pálily. Několikrát zkontroloval runový kámen. Stále žhnul jasně rudě.

Limuzína přijela o chvíli později. V autě mu cesta ubíhala rychle. Brzy dopoledne už stoupal vzhůru po íalesněných svazích Národního parku George Washingtona. Daleko za sebou nechal Chicago, Washington, Waynesboro, Milesse Bennetta a Eda Samuelsona, všechny avšecho, co patřilo k jeho starému světu, v němž si nyní připadal spíše jako uprchlík a cizinec.

Bez nehody našel duby obalené mlžnými chuchalcí, které označovaly průchod do Landoveru. Nide ani stopa po Meeksovi, ať už in persona nebo podobě zjevení. Les byl klidný a tichý, v cestě mu estálo nic.

Ben Holiday se doslova rozběhl, aby byl v tunelu nej dřív.

Zastavil ,e až na druhé straně.

Z nebe pokrytého drobnými mráčky sálalo slunce

66 TERRY BROOKS

a zahřívalo svými doteky zemi. Louky zářily jasnými barvami, ovocné sady splývaly po svazích údolí jako příkrývka sešívaná z pestrých kousků. Krajina byla pokrytá květy, ptáci poletovali v drobném dešti pod klenutým obloukem duhy. Vzduch voněl čistou a svěžestí.

Ben se zhluboka nadechl, aby zahnal mžitky, která mu tančily před očima a čekal, až znovu nabere síly. vyčerpané úprkem skrz tunel. Ano, on utíkal. PřímQ letěl. Dělal mu starosti, že tak zpanikařil. Ted' dý

chal zhluboka a klidně. Na temný, mlhavý les tyčíc se za ním jako hradba se neodvažoval ani podívat; Ted' už byl v bezpečí. Byl doma.

Tahle věta mu zněla v uších jako uklidňující re: frén. Znovu zvedl oči vzhůru a nechal svůj zral bloudit údolím Landoveru po celé jeho šířce. Zažíval přitom neočekávaný pocit důvěrné známosti který ho uklidňoval. Sám nad tím užasl. Jeho návr byl přechodem z pomalého zimního umírání do kra-

jiny kypící životem. Nikdy by si nebyl pomyslel, žlt to jednou bude vnímat právě takhle. Ted' to vypa dalo jako ta nejsamozřejmější věc na světě.

Bylo už téměř poledne. Sešel z hřebenu údolí. d tábořiště, kde nechal svůj doprovod. Čekali na ně: a přijali jeho příchod bez známky překvapení. Ka-:: pitán mu zasalutoval na pozdrav, přivedli mu Úředň ního Šimla, muži se vyšvihli do sedel a vydali se nt cestu. Od letadel a limuzín přímo do světa, ve kte- rém byly nejčastějším dopravním prostředkett vlastní nohy nebo kůň. Ben se přistihl, jak se usmív nad samozřejmostí takové změny.

Byl to však j en letný úsměv. Jeho myšlenky se bt zy vrátily ke snům, které si navzájem s Vrb a Questorem vyprávěli. Měl stále neodbytnější pocit že se v nich skrývá něco hodn zlého. Jeho sen b naprostou lží. Obelhaly sny i Vrba a Questora? Je

CERNÝ JEDNOROŽEC

sen byl určitým způsobem spojen s Meeksem, tím si byl téměř jist. Byly takové i ostatní sny? Najednou mel před sebou příliš mnoho otázek a v dohledu ani jednu odpověď. Musel se co nejdříve dostat do Ry- zího Stříbra a najít své přátele.

K hradu dorazil ještě před soumrakem, když před- tím celou cestu udržoval ostré tempo. Seskočil z ko- ně, v rychlosti poděkoval svému doprovodu, zavolal si člun a co nejrychleji se přepravil přes jezero k os- trovu, který byl jeho domovem. Stříbmé věže a zářivě bílé zdi mu svítily v ústrety, teplo mateřské země ho pňvinulo do náručí. Mrazivého pocitu uvnitř se však stále nemohl zbavit.

Už v předsálí potkal Abernathyho. Měl na sobě jas- ně rudou hedvábnou tuniku, krátké kalhoty, punčo- chy, bílé naleštěné boty a rukavice. Na nose mu se- děly brýle ve stříbmých obroučkách, v ruce držel knihu, do které obvykle zapisovali data důležitých setkání. "Moc jsi s návratem nespíchal, Výsosti." Jeho hlas zněl podrážděně. "Celý den jsem strávil ko- nejšením zjitřených citů jistých členů soudní rady, kteří přijeli jen pro to, aby se s tebou viděli osobně. Před schůzkou naplánovanou na příští týden se obje- vila spousta nových problémů. Zavražovací systém jižně od Západní Marky prosakuje. Zítří přijede pan- stvo ze Zeleného trávníku a my jsme se ani nepodí- vali na seznam záležitostí, které s námi chtějí projed- :nat. Nejméně půl tuctu dalších vyslanců sedí..."

; "Taky tě rád vidím, Abernathy " skočil mu Ben do řeči. , Vrátil se už Questor nebo Vrba?"

"Uch... Ještě ne, Výsosti." Abernathy podle všeho na chvíli ztratil nit hovoru. Když kolem něj Ben pro- šel a namířil si to do hodovní síně, následoval ho mlčky. "Byla tvá cesta úspěšná?" zeptal se nakonec. "Iloc ne. Jsi si jistý, že s ještě nikdo z nich ne- Vró M,li

68 TERRY BROOKS

"Ano, Výsosti, naprosto. Přijel jsi první."

"Poslal někdo z nich zprávu?"

"Žádné zprávy nedošly, Výsosti." Abernathy se :... k němu přitiskl blíž. "Děje se snad něco?"

Ben ani nezpomalil. "Ne, všechno je v pořádku."

Abernathy vypadal nejistě. "Ano, jistě, dobře že to vím." Chvilí váhal, odkašlal si ale pak si dodal odvahy. "Co bude se zástupci soudní rady, Výsosti. . . ?"

Ben rozhodně potřásl hlavou. "Dneska nemám čas, Uvidím se s nimi zítra." Vstoupil do jídelny a nechal Abernathyho stát ve dveřích. "Okamžitě, jakmile se vrátí Vrba nebo Questor, dej mi vědět. Bez ohledu na to, co právě dělám."

Abernathy si posunul brýle vzhůru po svém dlouhém nose a zmizel v chodbě bezjediného slova.

Ben rychle zhltl večeři a vyšplhal se nahoru po schodech do věže ukrývající Zemězrak. Zemězrak byl součástí magie Ryzího Stříbra, zařízení, které mu umožňovalo přehlédnout všechno dění v Lando-veru. Ten, kdo ho užíval, měl pocit, jako by létal volně nad údolím zjednoho konce na druhý. Byla to kulatá, zastřešená terasa s volným výhledem do kraje. Stříbrné bezpečnostní zábradlí se vinulo z venkovní strany věže kolem dokola, k zábradlí byl připevněn pultík se sešlou peramenovou mapou království, který byl ústředním bodem Zemězraku.

Ben vstoupil na terasu, uchopil pevně zábradlí, soustředil se na mapu a přál si dostat se na sever. O vteřinu později zmizel hrad kolem něj a on plul v prostoru. Jeho jedinou oporou se zdálo být stříbrné zábradlí a pultík s mapou. Uháněl daleko na sever k horám Melchoru, přehoupl se přes jejich hřebeny a zase se snesl níž. Pospíchal na jih do Jezerní země a do Elderew, sídla lidu Pána Řeky. Prohledal křížem krážem lesy a kopce z jednoho konce ezemí země na druhý. Vrba ani Questora však nikde nenašel.

CERNÝJEDNOROŽEC 69

Asi za hodinu to vzdal. Jeho oblečení bylo promáčené potem, v rukou svírajících zábradlí cítil křeč.

Qpusťil Zemězrak zklamaný a zesláblý.

Pokusil se smýt ze sebe zklamání a slabost horkou koupelí, ale podařilo se mu to jen zčásti. Představa Meekse mu nedopřála klid. Čaroděj ho vylákal zpátky pomocí snu o Milesovi, tím si byl Ben zcela jist. Stejně tak nepochyboval o tom, že starý čaroděj vymyslel plán, jak se mu pomstít za své vyhnanství. Nedokázal si však představit, jakou úlohu v tom hrály sny jeho přátel a jakému nebezpečí tedy musí čelit. Za okny byla noc, když Bena únava přiměla nechat přemýšlení. Rozhodl se, zítra po ránu vyšle za svými ztracenými přáteli pátrací výpravy. Všechno ostatní bude muset počkat, než se mu podaří vyřešit záhadu ukrytou za sny. Stále více byl přesvědčen o přítomnosti něčeho strašlivého a cítil, jak mu čas vyměřený na nápravu věcí neodvratně uniká mezi prsty.

Noc pokročila. Byl zrovna ponořený do studia listin, které se nakupily za dobu jeho nepřítomnosti, když se dveře do jeho studovny nečekaně rozlétly dokořán. Náhlý poryv větru rozházel kupky dokumentů, které si předtím pečlivě rozložil na pracovním stole před sebou. Ze stínu vystoupila vyzáblá postava Questora Thewse.

"Našel jsem je, Výsosti!" oznámil Questor a doprovodil svá slova rozmáchlým gestem ruky. Druhou

tiskl k hrudi cosi pečlivě zabaleného. Přesl pracovní až k Benovu stolu a s hlasitým zuchnutím na něj balík upustil. "Tady!"

Ben zíral. Ze dveří za Questorovými zády se vynořil poněkud ucouraný Mozol. Saty měl potřhané a zabláčené. Objevil se i Abernathy, košili oblečenou naruby a noční čepičku nakřivo. Nasadil si brýle a zamžou: al.

"Všechno bylo přesně takové, jak ukazoval sen "

,

o TERRY BROOKS

7

vysvětloval překotně Questor a snažil se rozmotat donesený balík. "Vlastně ne tak docela. Měli jsme jednu nepříjemnost. Pod kamenem byl schovaný rarach, ošklivé překvapení, to vám povím. Ještě že si s ním Mozol poradil. Chytil ho pod krkem a uškrtil ho. Všechno ostatní bylo jako ve snu. Našli jsme chodbu v Mirwouk a ta nás dovedla až ke dveřím. Otevřel jsem je. Za nimi byl pokoj vydlážděný opracovanými kameny. Jeden z kamenů měl zvláštní znamení, otvíral se dotekem. Natáhl jsem ruku, a..."

"Questore, ty jsi donesl ztracené kouzelné knihy?" skočil mu Ben překvapeně do řeči.

Čaroděj se zarazil, podíval se na něj a pokrčil rameny. "Samozřejmě, že jsem donesl ty knihy, Výsosti. Co jiného ti teď povídám?" Jak se zdálo, znovu našel nit vyprávění a pokračoval. "Zrovna jsem se pro ně natáhl - viděl jsem je ve stínu, když vtozn mě Mozol strhl zpátky. Všiml si raráška. Začala mezi nimi strašná rvačka a... Tady nás máš!"

"

Podařilo se mu odstranit poslední vrstvu. Dvojice mohutných starých knih odpočívala uprostřed kupy plátna, v němž byla původně zabalena. Každá kniha měla koženou vazbu pokrytou runami a rytinami. Po zlacení původně zvýrazňujícím každý symbol teď zbyly pouhé šmouhy. Rohy a hřbety knih pokrývala matná měď a jejich desky byly zapečetěny obrovským zámkem.

Ben se natáhl, aby se dotkl obálky horní knihy, ale Questor jej rychle chytil za ruku. "Moment prosím, Výsosti." Čaroděj ukázal prstem na zámek. "Vidíš; něco se stalo se západkou."

Ben se podíval blíž. Závlačka zámku zmizela, železo kolem ní bylo jako propálené ohněm. Zkontroloval zámek na druhé knize - ta stále bezpečně držela na svém místě. Nebylo pochyb, u prvrů knihy někdo zlo mil zámek, který j i měl chránit. Podíval se na Questora

CERNÝ JEDNOROŽEC j

,

"Nemám tušení, Výsosti," odpověděl čaroděj na nevyslovenou otázku. "Přinesl jsem knihy přesně tak, jak

jsem je našel. Nijak jsem s nimi nemanipuloval ani jsem se je nepokoušel otevřít. Ze značek na jejich obalu vím, že to jsou ztracené kouzelné knihy. Víc než ty však nevím." Obřadně si odkašlal. "Pokládal jsem za vhodné, abys byl přítomen jejich otevření."

„Pokládal jsi za vhodné, co?“ zavrčel Abernathy a strčil svou chlupatou tvář mezi ně. Ve svém noční čepečku vypadal komicky. „Chceš tím říct, že jsi to považoval za bezpečnější? Chtěl jsi mít po ruce sílu medailonu, kdyby náhodou magie knih byla silnější, než ty!“

Questor ztuhl. "Můžu tě ujistit, Abernathy, mám dostatečné množství vlastní magie, abych..."
"Zapomeň na to, Questore," přerušil ho Ben.

"Udělal jsi správnou věc. Dokážeš otevřít ty knihy?"
Tentokrát Questor ztuhl rozhořčením. "Samozřejmě, že je dokážu otevřít! Pohleďte!"

Přistoupil blíž a natáhl ruce nad první ze starých svazků. Ben ustoupil a sevřel své ruce na medailonu. Nechtěl nechat cokoliv náhodě, když měli co dělat s něčím takovým.

Questor se dotknul spony a z kovu nečekaně vyrazil zelený plamen. Všichni rychle uskočili zpátky.

„Jak se zdá, zase jsi jednou podcenil nebezpečnost situace!“ štěkl Abernathy.

Questor se začervenal, na tváři se mu zračilo napětí. Rychle zvedl ruce, objevily se jiskry a pak jeho dlaně ožily vlastní. V jasem zářivě bílého ohně. Namířil plamen dolů směrem ke kovové sponě a v jeho září nechal zelený plamen pomalu odumírat. Pak rychle tleskl dlaněmi a oba ohně zmizely.

Věnoval Abernathymu opovržlivý pohled. "Tohle bylo docela bezvýznamné nebezpečí, nemyslíš?"

Znovu sáhnul po sponě a pomalu uvolnil kovovou

7

TERRY BROOKS

přezku. Pomalu otevřel knihu na první stránce. Zíral na něj starý, zažloutlý pergamen. Nebylo tam nic.

Ben, Abernathy a Mozol se shlukli kolem něj, aby

si ve špatném světle mohli stránku lépe prohlédnout. Byla skutečně prázdná. Questor obrátil list. Prázdná byla druhá i třetí stránka.

Také na čtvrté stránce nebylo nic, en její střed byl

ožehnutý, jako by se ocitla moc blízko plamene.

"Mám pocit, že jsi to byl ty, čaroději, kdo použil

slovo bezvýznamný, že?" popichoval Abernathy.

Questor neodpověděl. V tváři měl ohromený výraz. Pomalu začal listovat knihou, otáčel jednu čistou stránku za druhou. Zažloutlé pergamenové listy byly prázdné, ale každý další se zdál být více ožehnutý. Posléze začaly být stránky propálené skrz na skrz.

Bez rozmyslu listoval až do samotného středu knihy a tam se zastavil.

"Výsosti," řekl tiše.

Ben se podíval na trosky, které ležely na stole před ním. Oheň spálil střed knihy na troud. Zdálo se, že oheň vznikl uvnitř.

Král a čaroděj se dívali jeden na druhého. "Pokračuj," pobídl ho Ben.

Questor rychle prolistoval zbytkem knihy, ale nic nenašel. Všechny listy pergamentu vypadaly stejně -: kromě propálených nebo ožehnutých míst byly zcela orázdny.

"Nerozumím tomu, Výsosti." přiznal nakonec Questor Thews.

Abernathy to nejdřív chtěl komentovat, ale pak

to rozmyslel. "Možná najdeme odpověď v dřívějších knihách," navrhl unaveně.

Ben kývnul na Questora aby pokračoval. Čarod

lavřel první knihu a položil ji stranou. Obalil se červenou září a pomalu je spustil dolů. Pom

CRNÝJEVNOROŽEC 73

ztlumil zelený oheň, který chránil zámek. Práce mu trvala déle než prve, neboť uzávěr druhé knihy byl nedotčený. Pak oba ohně uhasly. Čaroděj uvolnil přezku a opatrně knihu otevřel.

Ukázala se jim silueta jednorožce. Byla nakreslena

na pergamentu, který nebyl zažloutlý ani propálený a zachoval si původní bělost. Jednorožec stál klidně. Jeho obrys byl jasně vykreslen černými konturami. Questor otočil stránku. Tam byl druhý jednorožec, tentokrát zachycený v pohybu, ale nakreslený stejným způsobem. Třetí stránka skrývala dalšího jednorožce, čtvrtá jiného a tak dál. Všechny stránky knihy vypadaly jako nové. Na každé byl jednorožec, zachycený pokaždé v jiné póze.

Kromě kreseb jednorožců nenašli žádné písmo ani jakékoliv znaky.

"Pořád tomu nerozumím," povzdechl si Questor a

z jeho hubené tváře se zračilo zklamání.

"Znamená to, že tohle nejsou kouzelné knihy, jak sis myslel," nadhodil neomaleně Abernathy.

Ale Questor zavrtěl hlavou. "Ne, tohle určitě jsou ty knihy. Říká to sen, říkají to značky na vazbě, vypadají přesně tak, jak je popisují staré pověsti. Tohle opravdu jsou ztracené kouzelné knihy.

Chvilí mlčeli. Ben se zamyšleně díval na knihy.

Pak se rozhlédl kolem a jeho oči se zastavily na tmavé Mozolově postavě vykukující zpoza Questora. Kobold se hrozivě šklebil.

"

Podíval se zpátky na knihy. "To, co tady máme,

řekl nakonec, "je jedna kniha s kresbami jednorožců na každé stránce a druhá kniha, ve které sice není žádný jednorožec, ale která vypadá jako by vyhořela zevnitř. Pro všechno na světě, to přece musí něco amenat Questore, a co Vábi sen o černém jednorožci Nemiižou s tím mít tihle jednorožci něco společného?"

74 Y BROOKS

Questor chvíli uvažoval. "Žádné možné spojet tady nevidím, Výsosti. Černý jednorožec není nič než mýtus. Tito jednorožci nejsou vybarveni černě, jsou to bílí jednorožci. Vidíš jak jednotlivé obrysy vykreslují tvar?" Otočil několik stránek z druhé knihy aby doložil své tvrzení příklady. "Černý jednorožec by byl vystínovaný nebo jinak označený, aby se vyjádřila jeho barva. . . "

Na čele se mu objevily vrásky a na chvíli se ztratil ve vlastních myšlenkách. Jeho kostnatý prst opatrně ohmatával obrysy propáleného zámku první knihy. "Proč je tenhle zámek zlomený, zatímco druhý zůstal v pořádku?" zeptal se polohlasem, aniž by očekával odpověď.

"Podle Dějin králů Landoveru v údolí od doby jeho vzniku nikdy žádní jednorožci nežih. Poznamenal nečekaně Abernathy. "Přesto se tu však jednou objevili - hned celé stádo. Ve skutečnosti o ton existuje legenda. Nechte mě přemýšlet.... Ano, už s! vzpomínám. Počkejte na mě prosím chvíli.

Vyběhl z pokoje, drápy mu cvakaly o kamennou podlahu, košile za ním vlála. Vrátil se za chvíli vnáručí svíral knihu dějin království Landoven. Byla to velmi stará kniha a i desky už byly omšelé:

"Ano, tady to máme oznámil ísař. Položil vedle kouzelných knih. Začal v ní rychle listovat, p se zastavil. "Je to právě tady." Nadechl se a začal čít! Stalo se to před tisíci lety - nedávno poté, co by. údolí stvořeno. Víly vyslaly z mlh do našeho úd velký houf jednorožců. Byli vysláni s určitým úm lem. Podle všeho byly víly znepokojeny úbytkem víry v magii v mnoha sousedních světech - světe jako je tvůj, Výsosti - " Písař mu věnoval nesouhl ný pohled. " - neboť si přály dát těmto světům z mení, že kouzla stále existují. Na chvíli se odrrd a nahrbil se, jak mžoural do starého spisu. "Snad is

CERNÝJEDNOROŽEC 75

to přeložil dobře. Je velmi těžké to číst, jazyk je velmi „stary.“

„Možná jsou staré tvoje oči, poznamenal Questor,
poněkud nelaskavě a sáhnul po knize.

Abemathy se toho podrážděně chytil. "Moje oči jsou dvakrát lepší, než tvoje!" vyštěkl. Odkášal si a pokračoval. "Vypadá to, Výsosti, že víly vyslaly jednorožce do nevěřících světů jako důkaz reálnosti magie. Do každého světa měl odejít jeden jednorožec, cesta vedla skrz průchody ukryté v Landoveru. Znovu se odmlčel, ještě chvíli četl a pak s klapnutím knihu zavřel. "Samozřejmě, to se však nikdy nestalo."

Ben se zamračil. "Proč ne?"

"

Protože všichni jednorožci zmizeli, Výsosti. Nikdo už je víckrát nespátřil."

"

Zmizeli?"

"Vzpomínám si na ten příběh," promluvil Questor.

"Upřimně řečeno, vždycky mi připadal hodně podivný.

"

Ben se zamračil ještě víc. "Tak víly poslaly stádo bílých jednorožců do Landoveru a tady všichni zmizeli beze stopy. Ovšem s jedinou výjimkou - černý jednorožec, který možná je a možná není opravdový, se občas odněkud vynoří. A teď tady najednou máme ztracené kouzelné knihy, které neobsahují kouzla, zato kreseby jednorožců a propálené prázdné stránky."

Jedna má rozlomený zámek a druhá je stále zapečetěná," dodal Questor.

„Ale o Meeksovi jsme se nedozvěděli nic," dumal Ben.

"Ani o proměňování psů zpátky na lidi," ozval se mrzutě Abernathy.

Dívali se mlčky jeden na druhého. Na stole před nimi ležely otevřené knihy - dvě kouzelné, které nevypadaly ani trochu kouzelně a jedna historická, která

TERRY BROOKS

7

Později si Ben Holiday nejednou vzpomněl, jak špatnou radu dal sám sobě té noci. Přesně takhle to řekl: Tohle přece počká. Zítra je taky den. Cítil ta slova, jako kdyby mu ležela v žaludku. Hořce vzpomínal na ten naivní klid, se kterým nechal své přátele odejít.

V tom ovšem spočívá krása zpětného pohledu. Všechno je jasné.

Potíže začaly téměř okamžitě. Odešel ze studovny přímo do své ložnice, převlékl se do noční košile a vklouzl pod přikrývku. Cítil se vyčerpaný, ale spánek nepřicházel. Byl vybuzený denními událostmi. Záhada snů zůstávala v jeho mysli jako krysa zahnaná do kouta. Honil tu krysu, ale nemohl ji chytit. Byla jako stín, který mu bez námahy unikal. Rozeznal obrysy, ale nedokázal zachytit přesnější podobu.

Oči jí rudě žhnuly ve tmě.

Zamžikal a zvedl se na lokty. Runový kámen, který mu dala Vrba, svítil jako žhavý uhlík na nočním stolku, kam ho předtím položil. Zamžikal. Najednou si uvědomil, že už neměl daleko k spánku, když ho světlo probralo. Barva kamene ukazovala na hrozící nebezpečí - muselo být blízko něj po celou cestu zpátky.

Ale kde se ta hrozba schovávala, k čertu?

Vstal apřešel po pokoji jako dravec hledající koňst, ale nic nenašel. Jeho šaty stále visely přes židli, kamje hodil, tlumok ležel na svém místě na podlaze vedle šatny. Zastavil se na chvíli ve středu pokoje a nechal se hřát živočišným teplem hradu. Ryzí Stříbro odpovédělo hlubokou, vnitřní září, kterou ho zahalilo od hlavy až k patě. Hrad byl klidný.

Pokrčil rameny. Kámen se možná mýlil.

V každém případě však působil rušivým dojmem: Pňkryl ho tedy ručníkem a vlezl zpátky de postele.: Chvíli počkal, pak zavřel oči, zase je otevřel a pak j

CERNÝJEDNOROŽEC 79

zavřel podruhé. Temnota ho obklopila a přestala ho znepokojovat. Krysa zmizela. Otázky a odpovědi se smíchaly dohromady a vybledly. Pomalu odplouval.

Pak nejspíš na chvíli usnul. Viděl obrazy jedno-rožců - někteří byli černí, jiní bílí - a štíhlé, nadčasové tváře víl. Ožily obrazy jeho přátel, dřívějších i současných, i jeho sny o budoucnosti království a vlastním životě. Běžely mu podvědomím a uklidňovaly jako kolébání bezbřehého moře.

Vtom vjeho mysli náhle vyšlehl plamínek úzkosti a zastavil tok myšlenek. Ruce se vynořily odněkud z prázdnoty a prsty sevřely řetěz, který nosil kolem krku -jeho ruce, jeho prsty. Co to dělaly?.

Náhle se zjevil obraz Meekse.

Vysoká, kostnatá čarodějova postava zahalená do ocelové šedi s tvářící drsnou a hrubou jako surové železo se vyloupila z černé mlhy. Tyčil se hrozivě nad Benem, podobný smrtce hledající svou poslední oběť. Jeden rukáv visel prázdný, v druhém vězel dráp v černé rukavici, který se natahoval níž a níž. . .

Ben se s trhnutím probudil, odkopnul přikrývky a rukou slepě šátral ve tmě. Zamrkal a přimhouřil oči. V rohu pokoje zazářila svíčka, osamělý zlatobílý bod v porovnání s rudým závojem záře vydávané Vrbíným kamenem na nočním stolku jako zoufalé varování. Ručník, kterým ho přikryl, byl pryč. Ben cítil nebezpečí oznamované kamenem. Těžce oddechoval, jako by mu hrudník tiskla obří ruka. Snažil se ji odstrčit, ale svaly ho neposlouchaly, tělo měl přikované na místo.

Ve tmě se něco pohnulo - něco obrovského.

Ben se pokusil vykřiknout, ale nevydal ze sebe nic víc, než šepot.

Postava se zhmotnila, šarlatová záře ji pokrývala jako krev. Stála tam a hlasem připomínajícím škrábání

8o TERRY BROOKS

hřebíků o tabuli zašeptala: "Tak se zase setkáváme, pane Holidayi."

Byl to Meeks.

Ben nedokázal promluvit, mohl se jen dívat. Zdálo

p J J p

se, že zjevení ronásledu ócí ho na eho cestě o starém světě nějak našlo způsob, jak se za ním dostat

i sem. Až na to, že tohle nebylo zjevení. Nezapo-
chyboval ani na vteřinu. Tohle byla skutečnost!

Meeks se slabě usmál. Vypadal teď docela lidsky, .
dravčí výraz zmizel. "Ale copak - žádná moudrá slo-
va na uvítanou, žádné statečné prohlášení, dokonce
ani hrozba? To vám není podobné, pane Holidayi.
Kdepak je zádrhel? Ukradla vám snad kočkajazyk?".

Svaly na Benově hrdle a v obličejí se napnuly, jak
se snažil znovu získat vládu sám nad sebou. Byl,
ochrnutý. Meeksovy bledé, hrůzu nahánějící oči ho
svázaly pouty, která nedokázal přetrhnout.

"Ano, ano, dobrá vůle by byla, že, pane Holidayi-
ale cesta je tak temná! Znáš moc dobře ten pocit!
Paznatujete si na naše poslední setkání? Ano? Vy-
smíval jste se mi přes krystal - a ten jste pak roz-
dupal - zničil jste mé jediné spojení s tímto svě-
tem! Rozbil jste moje oči, pane Holidayi, a nechal
mě oslepeného!" Jeho hlas se změnil na nenávistné
syčení. "Ó ano, já moc dobře vím, jaké to je, být
bezmocný a sám!

Přiblížil se k Benovi o krok a zastavil se, jeho hr-
bený a zvrásněný obličej se naklonil v karmínové zái
vydávané runovým kamenem. Byl neuvěřitelně mc

, Š y
hutný. "Jsi blázen loutko králi, víš to. M slal sis;
že se mnou můžeš sehrát hru a ani ses neobtěžovl
uvědomit si, kdo stanovil její pravidla. Já, človíčku; jsem pánem hry a ty nejsi nic, než zelenáč. Já jsc
z tebe udělal krále této země, já jsem ti dal všec
co nabízím. A ty sis to ode mě vzal, jako bys na to
právo! Vzal sis to, jako kdyby ti to patřilo!

CERNÝ JEDNOROŽEC 81

Třásl se vzteky, prsty své jediné ruky schované
v rukavici svíral před sebou jako pařát. Ben se ještě
nikdy v životě necítil tak vyděšený. Toužil se schoulit
sám do sebe a schovat se pod příkrývku. Udělal by
cokoliv, - cokoliv - jen aby unikl tomu strašnému
starci.

Vtom se Meeks napřímil, zlobu v jeho tváři neče-
kaně vystřídala chladná lhostejnost. Pohlédl stranou.
"Konečně, teď už na tom nezáleží. Hra skončila.
Prohrál jste, pane Holidayi."

Pot stékal po Benových ztuhlých zádech. Jak se to
mohlo stát? Meeks byl uvězněn ve starém světě,
neměl žádnou možnost vstoupit do Landoveru, do-
kud nezískal medailon, neměl!

"Přál byste si vědět, jak jsem se sem dostal, pane
Holidayi?" Meeks snad uměl číst myšlenky. Čaroděj
se k němu znova naklonil. "Bylo to snadné, opravdu.
Nechal jsem vás, abyste mě sem přinesl." Spatřil vý-
raz v Benových očích a zasmál se. "Ano, pane Holi-
dayi, vy sám jste zodpovědný za mou přítomnost.
Jak vám to zní?"

Postoupil dopředu, dokud nestál těsně vedle po-
stele, zjizvenou tvář sklonil níž. Ben cítil jeho puch.
"Ty sny byly moje, pane Holidayi, poslal jsem je-
vám, mému nevlastnímu bratrovi a té sylfě. Já jsem

je poslal. Zničení krystalu mě přece jen nepřipravilo o všechnu sílu. Pořád jsem na vás mohl dosáhnout, pane Holidayi! Ve spánku! Dokázal jsem překlenout propast mezi dvěma světy díky vašemu podvědomí. Na to můj pošetilý nevlastní bratr zapomněl, když vás přede mnou varoval. Sny byly jenom nástrojem, který jsem použil abych vás znova ovládl. Jak živá může být představivost! Zdál se vám můj sen dostatečně působivý, pane Holidayi Ale ano, docela říctě. Věc:ěl jsem, že přijdete, když budete mít oba- y o vašeho přítele Milese Bennetta. Mtsel jste přijít,

g2 TERRY BROOKS

mám pravdu? Pak už to bylo snadné, pane Holidayi. Obraz na druhém konci tunelu mě upozornil na váš mi sledovat vaše pohyby. Usadil se příchod a dovolil

uvnitř vás, od té chvíle sem byl pořád s vá+mi.

Bena zastudilo u srdce. Mohl předpokládat, že Meeks použije nějaký druh magie, aby sledoval jeho stopy. Starý čaroděj neponechával nic náhodě, měl to vědět. Byl blázen.

Meeks se usmíval jako bazilišek. "Druhý obraz byl součástí ještě lepšího triku. Odvrátil vaši pozornost od toho, čím jsem v tu chvíli ve skutečnosti byl. Ó ano, pane Holidayi, byl jsem tam. Za vámi! Zatímco jste se zabýval obrazem, vklouzl jsem do vašich šatů, ne větší, než drobný hmyz. Ukryl jsem se na vašem těle a nechal vás, abyste mě donesl do Landoveru. Medailon dovoloval průchod jen vám, avšak ve chvíli, kdy jsem byl vaší součástí, přenesl i mě.

Schovával se v mých šatech, pomyslí si Ben zoufale. Byl se mnou celou cestu zpátky ajá jsem si toho nevšimnul. Tak proto runový kámen varovně zářil. Hrozba byla blízko, jen jsem ji neviděl!

, Ironické, že, pe Holidayi - přijít sem právě

tímto způsobem. Kůže na Meeksově čele alicních kostech byla napjatá v širokém úsměvu, jeho tvář vypadalajako lebka. "Musel jsem se vrátit, víš? Musel jsem se vrátit co nejdřív, protože do všeho vytrvale strkáš ten svůj zvědavý nos. Máš vůbec ponětí, jaké potíže jsi mi způsobil? Ne, samozřejmě že ne. Nemáš ani nejmenší tušení. Dokonce ani nevíš, o čem mluvím. Nerozumíš vůbec ničemu! Ve své nevědomosti jsi téměř zničil to, co bylo budováno po celá léta Rozvrátil jsi všechno, ty a tvá snaha stát se králem Landoveru!

"

Jeho vlastní řeč ho znova uvedla do varu, znova se uklidnit dokázal jen s krajnírr: úsilím. I tak ze sebe plival jednotlivá slova jako žluč. "Ted' už na tom

CERNÝJEDNOROŽEC 83

nezáleží, pane Holidayi. Tohle vás už nemusí zajímat, dál už se nedostanete. Ted', když mám knihy, mi nemůžete uškodit. Mám všechno, co jsem potře-

boval. Váš sen mi pomohl ovládnout vás, sen mého nevlastního bratra mi vydal do rukou knihy a sen té sylfy...

Náhle se odmlčel, jako kdyby řekl více, než chtěl. V jeho bledých, tvrdých očích se objevila nejistota a znepokojení. Zamrkal a obojí zmizelo. Jednou rukou mávl vzduchem v lhostejném gestu. "Všechno. Ty sny mi dají všechno," dopověděl.

Medailon, pomyslel si Ben zoufale. Kdybych jen dokázal položit ruce na medailon...

Meeks se ostře zasmál. "Nepochybně byste mi toho chtěl spoustu říct, že pane Holidayi? a určitě nejméně tolik byste toho chtěl udělat!" Drsná tvář se opět objevila blízko jeho. Tvrdé oči ho probodávaly. "Nu, budeš mít svoji šanci, loutkový králi. Dám ti příležitost, kterou jsi odepřel ty mně, když jsi tak rychle rozdrtil krystal a oddělil mě od domova!"

Jeden z Meeksových pokřivených prstů zašermoval Benovi těsně před nehybnými očima. "Ale nejdřív ti musím něco ukázat. Mám to přímo tady, pověšené bezpečně kolem krku." Jeho ruce sklouzly dolů po šatech. "Podívejte se dobře, pane Holiday. Vidíte to?"

Pomalů zvedl ruce. V prstech pevně svíral řetěz. Najeho konci visel Benův medailon.

Meeks se triumfálně usmál, když spatřil výraz hrůzy zrcadlící se v Benových očích. "Ano, pane Holidayi! Ano, loutkový králi! Ano, ty nejubožejší blázne! To je tvůj drahocenný medailon! Klíč k Landoveru patří mně!" Pomalu ho nechal houpat před Benovým očima a otáčet tak, aby odrážel záři zapálené svíčky a žhnutí runového kamne. Zorničky se mu rozšířily. "Chceš vědět, jak se mi podařilo

84 TERRY IROOKS

oddělit tě od medailonu? Dal jste mi ho ve snu, který jsem vám seslal, pane Holidayi. Sám jsi sundal medailon z krku a podal mi ho. Dal jsi mi ho dobrovolně. Nemusel jsem si ho brát násilím, ty jsi mi ho dal!"

Meeks vypadal jako obr chystající se Bena rozdrtit, vysoký, temný, nejasně se rýsující stín. Syčivě se nadechl. "Myslím, že vám už nemůžu říct nic; co byste nevěděl, nebo snad ano, pane Holidayi?"

Udělal rukou rychlé gesto a neviditelné řetězy pouštající Bena zmizely. Zase se mohl hýbat a mluvit. Neudělal však ani jedno. Prostě čekal.

"Sáhněte pod svou noční košili, pane Holidayi," zašeptal čaroděj.

Ben to udělal. Prsty se mu sevřely na medailonu upevněném na konci řetězu. Pomalu ho zvedl. Měl stejný tvar a velikost jako ten, který dříve nosil a který teď měl Meeks. Na povrchu však byla jiná rytina. Zmizel Paladin, zmizelo Ryzí Stříbro a vycházející slunce, pryč byl lesk hlazeného stříbra. Tento medailon byl zašlý a černý jako saze. Na líci spatřil vyrytu Meeksovu figuru zahalenou do pláště..

Ben se v děsu díval na medailon, nevěřicně se ho dotknul a pak jej upustil z prstů, jako kdyby páčil.

Meeks spokojeně přikývnul. "Jste můj, pane Holiday. Mohu si s vámi udělat, cokoli mě jen napadne. Samozřejmě, mohl bych vás jednoduše zničit, ale to

neudělám. To by pro vás byl příliš snadný konec po všech těch nesnázích, které jste mi způsobil!" Odmlčel se, pak se znova usmál - tvrdě a ironicky. "Místo toho vás propustím, pane Holidayi."

Ustoupil o několik kroků nazpět a čekal. Ben váhal, pak vstal z postele. Jeho mysl horečně pracovala na plné obrátky, jak se snažil najít východisko z této noční můry. Na dosah nebyla žádná zbraň. Meeks sál mezi ním a dveřmi.

Udělal krok vpřed.

ČERTE, NoRožEc 85

"Ach, ještě jedna věc." Meeksův hlas ho zastavil tak jistě, jako kdyby narazil do kamenné stěny. Jeho drsná, stará tvář byla samý hrbol a prohlubeň. "Jste volný, ale musíte opustit hrad. Hned teď. Víte, pane Holiday, vy už sem nepatříte. Už nejste král. Ve skutečnosti to už ani nejste vy."

Zvedl svou jedinou ruku. Objevil se krátký světelný záblesk a Benova noční košile zmizela. Měl na sobě šaty dělníka -- hrubé vlněné kalhoty, tuniku, vlněný plášť, na nohou boty. Věci byly špinavé a páchy stály.

Meeks si ho nevzrušeně prohlížel "Jako jeden z lidu, pane Holidayi, a právě tím ode dneška budete. Pracujte pilně a možná se stanete něčím víc. V této zemi je příležitost dokonce i pro takové, jako jste vy. Samozřejmě, už se nestanete králem. Ale věřím, že si můžete najít nějaké jiné zajímavé povolání. Neraď bych na vás vzpomínal jako na někoho, kdo žije v bídě. Moc by mě mrzelo, kdybyste trpěl nějakým nepohodlím. Život je dlouhý, vždyť víte."

Jeho pohled se nečekaně stočil k Vrbině runovému kameni. "Mimochodem, tohle už asi nebudete potřebovat, že?" Zvedl ruku, runový kámen se vzněsl z nočního stolku a vletěl přímo do jeho dlaně. Sevřel prsty a rozdrtil kámen na prach. rudá záře okamžitě pohasla.

Znova se podíval na Bena, na tváři tvrdý a chladný úsměv.

"Kde jsme to skončili? Ach ano, probírali jsme vaši budoucnost. Mohu vás ubezpečit, že ji budu sledovat s nejvyšším zájmem. Medailon, který jsem vám věnoval, mi poví všechno, co bude zapotřebí. Dejte pozor, abyste jej nikdy nesundal. Proti takové neprozřetelnosti ho chrání určitá kouzla - kouzla, která by zpiisobila podstatné zkrácení vašeho nedůležitého

86 TERRY BROOKS

života. A já si nepřeji, abyste zemřel, pane Holidayi, ještě dlouho, dlouho ne."

Ben na starce nevěřičně zíral. Co bylo tohle za hru? Rychle přeměřil vzdálenost ke dveřím ložnice. Mohl se znova hýbat a mluvit, pryč bylo všechno, co ho ochromovalo. Musel se pokusit utéct.

Vtom si všiml, že ho Meeks pozoruje, jako kočka sleduje myš zahnanou do kouta. Pocit vzteku a ponížení vystřídal strach.

"Tohle se ti nemůže povést, Meeksi, řekl tiše

a snažil se, aby to znělo ostře. "Nikdo to nepřijme."

"Ne?" Meeksův úsměv zůstal klidný. "Proč si to myslíte, pane Holidayi?"

Ben se zhluboka nadechl a udělal navíc několik kroků vpřed. "Protože ty staré věci, které jsi na mě hodil, nemůžou nikoho oklamat. S medailonem nebo bez, já jsem pořád já a ty jsi ty!"

Meeks tázavě zvednul obočí. "Jste si tím jist, pane Holidayi? Opravdujst?"

Vkoutku Benovy mysli se ozvaly pochybnosti, ale nedal je na sobě znát. Podíval se stranou, kde stálo velké zrcadlo. Letmý pohled do něj mu poskytl úlevu, že přinejmenším fyzicky je to stále on sám, stejný jako vždycky.

Ale Meeks vypadal tak sebejistě. Proměnil ho snad čaroděj nějakým způsobem, který zrcadlo nemohlo ukázat?

"Tohle se ti nemůže povést," opakoval a blížil se přitom ke dveřím. Snažil se přijít na to, co na rozdíl od něj Meeks ví - docela určitě tady něco být muselo...

Meeks se ostře ajízlivě zasmál. "Proč se nepřesvědčit, zda se mi to povede nebo ne, pane Holidayi "

Ruka v rukavici ylétla vzhůru, p:sty se roztáhly a z jejich konečků vytryskl zelený oheň. Ben udělal

CRRNÝIEDNOROŽC 87

obrovský skok vpřed, dopadl za temnou čarodějovu postavu, prudce se překulil, aby se vyhnul zelenému ohni a vyskočil zpátky na nohy. Podařilo se mu doběhnout k zavřeným dveřím a uchopit je za kliku, když ho kouzlo dostihlo. Snažil se křičet, ale nemohl. Obklopilo ho dusivé šero. Spánek, který dřív tak dlouho nepřicházel, ho nyní přemohl.

Ben Holiday se bezmocně zachvěl a pomalu se propadl do temnoty.

go TERRY BROOKS

Ben se znovu probudil v šeru a polostínu, mhouřil oči proti víru obrazů, pohupujících se jako trosky korábu a vyplavený náklad na vlnách oceánu, který je vrhá proti pobřežním skalám. Ležel na nějakém tvrdém lůžku, kožený potah ho příjemně chladil na tváři. Jeho první myšlenka byla, že je stále naživu. Tou druhou byl údiv, proč.

Zamrkal a počkal, až se obrazy přestanou pohybovat a vezmou na sebe určitý tvar. Vzpomínky na to, co se stalo, se mu vybavily s palčivou intenzitou.

Znova si vybavil pocit hněvu, marnosti a beznaděje. Meeks se vrátil do Landoveru. Meeks ho zastihl nepřipraveného, rozdrtil runový kámen, co mu dala Vrba, svlékl ho ze šatů, použil proti němu kouzlo, aby ho zbail vědomí a...

Můj bože!

Jeho prsty zatápaly po tunice, sáhly pod ni a vytáhly medailon, ktežý mu visel na řetězu kolem krku.

Horečně ho natočil ke světlu, zatímco v jeho mysli naléhavě šeptaly varovné hlasy. Pomalu se mu v mys-

1. li formoval obraz toho, co na medailonu docela jistě najde. Tepaná strana medailonu se zatřpytila. Na

chvíli měl pocit, že rozeznal známou postavu Paladina na vyjíždějícího z Ryzího Stříbra vstříc vycházejícímu slunci. Pak Paladin, hrad i slunce zmizeli a zůstala zahalená Meeksova postava na zašlém povrchu, kterého se už dlouho nikdo nedotýkal.

Ben polkl, neboť mu vyschlo v krku. Jeho nejhorší představy se naplnily. Meeks ukradl medailon krále Landoveru.

Projel jím pocit zoufalství a pokusil se postavit na vlastní nohy. Brzy se mu to podařilo. Malá dávka adrenalinu mu pomohla poněkud obnovit síly. Stál a čekal, až se vír představ uklidní natolik, aby mohl ;:: rozeznat své okolí. Byl stále uvnitř Ryzího Stříbra. ;:: Místnost poznal, byl to jeden z předpokojů ve vstupni:

CERNÝJEDNOROŽEC gl

části sídla určený pro čekající hosty. Známa byla i lavice, na které ležel, její rezavý potah a dřevěné, vyřezávané nohy. Věděl přesně, kde byl, jen netušil proč. Právě jako netušil, jak je možné, že ještě žije...

Pak ho síly znovu opustily. Podlomila se mu kolena a on se zhroutil zpátky na lavici. Dřevo zaskřípalo a kůže vrzla. Zvuky přivolaly někoho, kdo čekal vně místnosti. Dveře se otevřely. Z opičí tváře ozdobené ohromnými ušima zasvítily pichlavé oči. Byl to Mozol!

Mozol vstoupil do místnosti a upřeně se na něj díval.

Ještě nikdy ve svém životě neviděl Ben nikoho tak rád. Kdyby měl dost síly, docela jistě by milého kobolda objal. Místo toho prostě jen ležel, hloupě se usmíval a snažil se přimět své hlasivky, aby promluvily. Mozol mu pomohl zpátky na lavici a počkal, než se mu podaří promluvit.

"Najdi Questora," dostal ze sebe konečně. Znovu polkl, aby zahnal sucho v ústech, připadal si, jako by spolkl křidu. "Přiveď ho. Nikomu neříkej, co máš udělat. A buď opatrný. Na hradě je Meeks!"

Mozol se na něj pořád díval a v jeho pokroucené tváři se mu objevil téměř zmatený výraz. Pak se obrátil a beze slova vyklouzl z pokoje. Ben se vyčerpaně svalil zpátky. Starý dobrý Mozol. Ben netušil, kde se hi kobold vzal, když se to tak vezme, nevěděl ani co tu dělal on sám. Pro tuto chvíli to však byl právě ten kousíček štěstí, který potřeboval. Pokud dokáže najít Questora dostatečně rychle, bude moci svolat strážu a udělat tak konec jakékoliv hrozbě, kterou by Meeks mohl představovat. Meeks byl mocný čaroděj, ale ne dost, aby ovládl tolik lidí najednou. Ben získá zpátky ukradený medailon a Meeks bude litovat dne, kdy, en pomyslel na to; aby se proplížil zpátky do

IERRY BROOKS

9

Na moment zavřel oči a snažil se zmobilizovat všechny vnitřní síly. Pak se ještě jednou přinutil vstát. Očima přešel po pokoji. Byl prázdný. Svíce upevněná v držáku a drulíá svíce na stole rozptylovaly stíny. Štěrbínou ve dveřích prosakovalo světlo z vedlejšího pokoje. Stál a opíral se přitom zezadu nohama o lavici. Stále ještě měl na sobě sedlácké šaty, do kterých ho oblékl Meeks. Dlaně se černaly špínou. Zábavný

trik, pomyslel si Ben. Ale nemůže fungovat. Já jsem stále j á.

Několikrát se zhluboka nadechl, ustálilo se mu vidění, síly se znova vracely. Skrz rozbité boty cítil, jak k němu z podlahy vzlíná teplo hradu. Cítil, jak se v něm chvěje život. V jeho. doteku byla rozrušující naléhavost, jako by hrad cítil nebezpečí ukryté uvnitř.

Neboj se, bude to dobré, ujistil ho Ben tiše.

Přiblížily se kroky a dveře se otevřely. Stál v nich Questor Thews s Mozolem. Zaváhal a pak beze slova vešel do pokoje. Kobold ho následoval a zavřel za ním dveře.

„Questore, díky bohu, že jsi tady!“ vyhrknul Ben. Vyšel mu vstříc a napřáhl ruku k pozdravu: „Musíme jednat rychle. Meeks je zpátky, teď jeněkde uvnitř hradu. Nevím, jak to dokázal, ale ukradl mi medailon. Musíme zburcovat strážce a najít ho, než...“

„

Zastavil se náhle asi šest stop od svého přítele, slova se vytratila do ticha. Čaroděj měl ruce stále podél těla, nenapřáhl se, aby uchopil Benovu pravici. Jeho soví tvář byla tvrdá, krčil své štetinaté obočí.

Questor Thews se díval na svého krále, jako by ho v životě neviděl.

„Questore, co se děje?“

Ben strnul. „

Čaroděj ho stále pozoroval. „Kdo jsi?“

„Kdo jsem? Co tím myslíš, kdo jsem? To Jsem já, Ben!“

„Ben? Říkáš si Ben?“

CERNÝ JEDNOROŽEC 93

„Samozřejmě, že si říkám Ben! Jak jinak bych si měl říkat! Je to přece mé jméno, ne?“

„Ty tomu zjevně věříš.“

„Questore, o čem to mluvíš? Věřím tomu, protože to tak je!“

Questor Thews pokrčil rameny. Vrásky kolem obočí se mu ještě víc nakrabatily. „Ty jsi Ben Holiday? Ty jsi nejvyšší pán Landovery?“

Ben na něj beze slova zíral. Nedůvěra v Questorově hlase byla zřejmá. „Ty mě nepoznáváš, že?“ odvážil se říct.

Čaroděj potřásl hlavou. „Ne.“

Ben ucítil, jak se mu žaludek prudce zhoup. „Podívej se, to jsou přece jen šaty a špína. Pro všechno na světě, podívej se na mě! To udělal Meeks - vyměnil mi šaty a trochu mě umazal. Ale pořád jsem to já!“

„A ty jsi Ben Holiday?“

„Ano, k čertu“

Questor ho chvíli studoval a pak se zhluboka nadechl. „Možná věříš, že jsi Ben Holiday. Můžeš taky věřit, že jsi králem Landovery. Ale nejsi. Vím to, neboť právě přicházím od krále - a on není ty! Jsi vetřelec. Jsi špeh a možná ještě něco horšího. Vstoupil jsi do hradu nepozván, naslouchal jsi důvěrným rozhovorům a nakonec jsi napadl krále v jeho ložnici. Teď tvrdíš, že jsi někým, kým naprosto jasně nejsi. Kdybych o tom rozhodoval já, byl bys okamžitě uvězněn! Jsi volný jen proto, že Jeho

Výsost se rozhodla tě propustit. Doporučuji ti, abys odešel rychle. Běž hledat lék na svou nemoc, ať už je to cokoli a drž se hodně daleko od tohoto místa!"

Ben byl velice ohromen. Nedokázal ani přemýšlet. Slyšel sám sebe, jak říká Meeksovi: "S medailonem nebo bez á sem ořád á a t si !" S1 šel Me-

,J J p J yJ ty y
ekse odpovídat: "Jste si tímjist, pane Hlidayi?"
Co s ním udělal?

94 TEYBRO

Otočil se rychle k Mozolovi a hledal v koboldových pichlavých očích alespoň záblesk poznání. Nenašel žádný. Prodral se mezi nimi k Zrcadlu na stěně vedle dveří. Snažil se proniknout očitlia skrz šero, aby rozeznal, či tvář se ve skle odráží. Bsla to jeho vlastní tvář, úplně stejná, jako vždycky! Proč to Questor am Mozol neviděli?

"Poslouchejte mě!" Otočil se k nim zuřivě. "Meeks se vrátil ze starého světa, ukradl medailon a nějak za-ého, kdo sem! Sám kryl před všemi kromě mě s

sobě sejevím stejně, alejinakou "Vypadáš jinak pro

Questor zkřížil ruce na prs každého, kromě sebe?"

Znělo to tak absurdně, že na ne) Ben zůstal chvíli zírat. "Ano " odpověděl nakonec. "A sám sebe pro-

, i Nějak ukradl moji podo-
měnil tak, aby byl jako já.

bu. Nepřepadl jsem ho v jeho ložnici! To on zaútočil na mě!" Udělal krok kupředu a Přeskakoval očima z jedné tváře na druhou. "On seslal sny, copak nevi-
p y Tlevím proč, ale ádělal

díte On všechno řich stal. co jsme mu uděl
to! Je to součást pomsty za toáčilo podráždění, v Mo-

V Questorových očích se zr
zlových lhostejnost. Ben cítil, j ztrácí kontrolu nad situací. , Nemůžete mu dovolit, aby to udělal,
ít!" Myšlenky mu uhá-

k čertu! Tohle mu nesmí proj .

něly šílenou rychlostí. "Podívemóhl vědět?Jam hm,
čím jsem, jak bych to všechno . k bych

věděl o snech - o Milesu Berettovi, ztracených kni-
ě snu o černé eorožci? Proboha,

hách a o Vrbín vovat! Poslouchejte, za-

a co Vrba Někdo ji musí

traceně! Jak bych mohl vědět o ihách které jsi do-
nesl minulou noc - o té s ednorožci Vím o ní. Vím

o medailonu, o. . . No tak,

zeptete se mě na něco!

Vyzkoušejte mě

"

QuestorI vážně pokýval hlaou "Nemám čas na tuhle
hru. Víš co víš, protože jsi Yzvědač a dozvěděl ses

CERNÝ JEDNOROŽEC 95

všechno špehováním. Naslouchal jsi našim rozhovo-
rům a přizpůsobil jsi je svým záměrům. Už ses přiznal

Jeho Výsosti, když tě přistihl, jak se plížíš do jeho komnaty, vzpomínáš? Když jsme tě zmáčkli, pověděl jsi nám všechno. Měl jsi štěstí. Kdyby tě stráže chytly na útěku, okamžitě by tě popravily. Měl jsi štěstí, že. . . "Nepokoušel jsem se utéct!" zakřičel Ben vztekle. Chňapnul po Questorovi, ale Mozol zasáhl a zadržel ho. "Poslouchejte mě! Jájsem Ben Holiday! Jájsem král Landoveru! Já. . . "

Dveře se otevřely. Stáli v nich strážní přivolaní zuřivým tónem hlasu. Na Questorův pokyn uchopili Bena za ruce.

"Nedělejte to!" ječel. "Dejte mi příležitost..."

"Příležitost jsi už dostal!" přerušil ho chladně Questor. "Využij jí a odejdi!"

Bránícího se Bena vyvlekli z pokoje. Nepřestával přitom vykřikovat svoje jméno a bourit se proti takovému zacházení, rozum zastřený přivalem bezmoci a hněvu. V dálce zahlédl vysokou postavu zahalenou v plášti, pozorovala ho. Meeks! Ben zaječel hlasitěji a pokusil se biřicům vytrhnout. Jeden z nich ho uhodil, až uviděl před očima tančit hvězdičky. Zmlkl a hlava mu poklesla. Musel něco udělat? Ale co? Co?

Zakuklená postava zmizela, Questor s Mozolem zůstali vzadu. Ben byl vlečen skrz bránu za hradby, a pak přes most, který dal zbudovat hned poté, co vylepšil osvětlení trůnního sálu. Na druhé straně mostu ho pohodili na zem.

"Dobrou noc, Výsosti," posmíval se mu jeden ze strážných,

"Přijďte nás zase navštívit," řekl druhý.

Se smíchem odešli. "Příště mu uřízneme uši," řekl jeden z nich.

Ben chvíli ležel na zemi, měl závrat'. Pomalu se zvedl a ohlédl se zpátky přes most na zářící hrad.

TERRY BROOKS

9

Věže a cimbuří stříbrně jiskřily v záři osmi landoverských měsíců. Slyšel vzdalující se hlasy a těžký úder zavíraných vrat.

Pak všechno ztichlo.

Stále nemohl uvěřit tomu, co se stalo.

„Matko!“ zašeptala Vrba, v jejím hlase zaznělo vzrušení a touha.

Měsíční světlo halilo hluboký hvozd jezerní krajiny do závoje duhových barev, ledové a zářivé v porovnání s hloubkou stínů. Právě těch stínů, ve kterých se utábořil Pastíňák trpělivě čekající na sylfm návrat. V dálce ležel dřívější Vrbín domov, Elderew, město. Pána Řek, jejího otce. Bylo zahalené do ticha, jeho obyvatelé spali. Tuto noc však nepřišla navštívit domov, ani otce.

Hledala lesní nymfu tančící teď před ní jako zjevení ze světa víl.

Vrba poklekla na okraj mýtiny mezi starými borovicemi a sledovala ten kouzelný wjev. Její matka kroužila a vznášela se v poklidu noci, zářivá a neuchopitelná, zrozená ze vzduchu, nesená větrem. Byla to křehká bytost, sotva víc, než jen jiskřička života. Halil ji bílý závoj, lehký, průsvitný, skrz který prosvítala světle zelená pokožka dětského těla. Po pás

dlouhé stříbrné vlasy se vlnily a leskly při každém pohybu, vodopád stříbrného ohně v temnotě noci. Tóny hudby unášející ji sem a tam slyšela snad jen ona sama.

Vrbaji ve vytržení pozorovala. Její matkabyla nespoutaná bytost, tak plachá, že nemohla žít mezi lidmi, dokonce ani mezi obyvateli jezerní země, kteří kdysi patřili do světa víl. Mezi ní a Vrbíným otcem vzniklo před mnoha lety na krátký čas pouto. pojili se jen jednou, její otec téměř šlel touhu po nepolapitelné lesní nymfě, ta brzy poté uprchla zpět

ČERrr,NoRožEc g7

do lesů a už se nikdy nevrátila zpět. Z tohoto krátkého svazku se narodila Vrba. Pro svého otce se stala neustálou připomínkou věčné, nenaplněné touhy po éterické bytosti. Neukojená vášeň v něm probouzela jak lásku, tak i nenávist a jeho city k Vrbě byly vždy velmi nestálé a rozporuplné.

Vrba však rozuměla. Byla sylfou, elementem, dítětem obou svých rodičů, stálého strážce vod a těžké lesní nymfy. Otec ji svým usedlým životem dával klid, který prodehnula matčina divokost. Spojovala v sobě protiklady, byla proměnlivou bytostí. Většinou měla podobu dívky, ale v době vyvrcholení měsíčního cyklu se jednou za dvacet dní proměnila na celou noc ve strom. Bena vyděsilo, když poprvé spatřil její proměnu. Stala se stromem živícím se energií země, po které tančila její matka právě na této mýtině. Ben byl šokován, ale musel ji přijmout takovou jaká byla. Vrba věřila, že jednoho dne si ji proto dokonce zamiluje. Ne tak její otec. Jeho láska byla podmíněná, byl stále zajatcem neukojitelné touhy po její matce a jak se zdálo, díky Vrbě byla tato vášeň ještě silnější.

Proto ve svém pátrání po významu snu o čemém jednorožci nepřišla za otcem. Místo toho hledala pomoc své matky.

Její matka přitáhla blíže, vířila a otáčela se s neuvěřitelným půvabem. Ačkoliv byla divokou bytostí zmítanou city a emocemi, jímž sama nedokázala vzdorovat, přesto svou dceru milovala nesmírně a bez podmínek. Přišla, když ji Vrba potřebovala. Spojení mezi nimi bylo tak silné, že vzájemně dokázaly číst své myšlenky. Hovořily teď v tichu svých myslí, předávaly si obrazy svých lásek a tužeb. Síla pouta přerostla ve slova. ...

"Matko," zašeptala podruhé Vrba.

Vyvolala znovu v mysli svůj sen. Její matka tančila. Ve vášnivých baletních fišurách spatřila Vrba

9

g TERRY BROOKS

představy, které jí předala. Opět se objevil černý jednorožec, bytost dokonale a strašlivě krásná. Stál proti ní v temném lese přesně tak, jak ho viděla ve snu poprvé - štíhlá postava chvějící se v měsíčním světle jako duch. Vrba souhlasně potřásla hlavou. Jednu chvíli byl bytostí ze světa víl, v příštím okamžiku se proměnil v démona z Abaddonu. Jeho roh točený do spirály zářil, kopyta tepala lesní půdu.

Sklonil hlavu, předstíral rychlý výpad ale vzápětí opatrně uskočil. Zdálo se, že jím zmítá nerozhodnost.

Čeho se tak bojí, divila se Vrba.

Pohled jí náhle sklouzl dolů a odpověď našla ve svém náručí. Opět měla uzdu utkanou z ryzího zlata. Instinktivně vytušila, že právě uzda drží jednorožce v šachu. Pohládila ji a vnímala, jak její prsty kloužou po osnově a drobných uzlicích nití. Vrba zaplavil nevysvětlitelný příval emocí. Jakou sílu skrývala tato uzda! Díky ní by mohl být jednorožec její, cítila to. Na světě, s výjimkou světa víl, kam se nemohla vrátit, nezůstali už žádní jednorožci, kromě jediného. Stačilo natáhnout ruce a byl její...

Ně, vzpamatovala se najednou. Pokud se dotke této bytosti jen na kratičký okamžik, ztratí sama sebe. Byla si tím tak jistá, jako kdyby to věděla odjakživa. Musí donést uzdu Benovi, protože mu patří...

Pak jednorožec úžasně krásným a ladným pohybem pozvedl hlavu. Černá, dokonale symetrická hlava přecházela v šíji, ze které splývala dlouhá hřiva a povívala v šepotu vánku jako hedvábí. V očích se mu leskl strach. Ne z Vrby, nebo ze zlaté uzdy, ale z něčeho co Vrba nedokázala pochopit. Byla omráčená jeho intenzitou. Jednorožcovy oči ji pohlcovaly. Rychle zamrkala, aby přetrhla kouzlo a alespoň na chvíli unikla strachu zračícímu sa v očích té bytosti. Nemohla se mýlit - zvíře prosilo o pomoc.

CERNÝJEDNOROŽEC 99

Její ruce se téměř samy zvedly, uzdu držela před sebou jako talisman.

Černý jednorožec zafřkal, byl to hrubý, strašidelný zvuk, stíny okolního lesa se zachvěly v odpověď. Najednou se sen nečekaně změnil v mlhu a jedno-rožec zmizel. Na mýtině mezi borovicemi tančila Vrbina matka opět sama. Lesní nymfa zazářila v poslední piruetě jako útržek měsíční záře, zpomalila své pohyby a bezhlesně se snesla vedle své klečící dcery.

Vrba klesla vyčerpáním, sen odčerpal z jejího těla všechnu sílu. "Ach matko," zašeptala a sepjala štíhlé, světle zelené ruce. "Co to znamená?" Pak se něžně usmála, v očích se jí zatřpytily slzy a stékaly po tvářích. "Ptám se tě zbytečně, víd? Nevíš víc, než já. Tančíš jen podle citu, ne podle rozumu."

Jenné rysy matčiny tváře se sotva znatelně změnil - sklopila oči a pohnula rty. Rozuměla své dceři, ale nemohla pomoci. Tancem získávala vědění o událostech, ale ne o jejich příčinách. Taková byla magie elementů.

"Matko." Vrba uchopila její ruce do svých, vzájemný dotek jí dával sílu. "Musím znát příčinu těch snů o jednorožci aizzdě ze zlata. Proč mě zároveň děsí i přitahují? Kterému z těch pocitů mám věřit?"

Malá ruka jí oplatila stisk. Pak nymfa vydala krátký zvuk podobný zacvrlikání ptáka, který se rozlehl ozvěnou v nočním tichu.

Vrbino štíhlé tělo se k ní sklonilo. Zachvěla se přitom, jako by jí proběhl mráz. "V jezerní krajině žije někdo, kdo by mi mohl pomoci?" zeptala se tiše. "Někdo, kdo možná ví víc?" Tvář jí ožila vzrušením. "Matko, musím k němu jít. Ještě dnes v noci."

Místo odpovědi její matka vstala a rychle zavířila

mýtinou tam a zase nazpět, nepolapitelná záhadná.
Zi:ra, říkala sými gesty. Tato noc patř.i tohě. .Ie ,:vii

ČaJ.

loo TERRY BROOKS

Vrba pozvedla hlavu. "Ano, Matko," zašeptala poslušně.

Chápala to. Ať už v tu chvíli chtěla cokoli, její dvacetidenní cyklus byl u konce a blížila se chvíle proměny. Jako i teď, mnohokrát v minulosti toužila, aby to bylo jiné, ale nemohla se vzepít své podstatě. Potřeba byla již tak silná, že se sotva dokázala ovládat. Znovu se zachvěla - musí si pospíšet.

Najednou si vzpomněla na Bena a zatoužila, aby byl s ní.

Vstala a pomalu šla do středu mýtiny. Její paže se zvedly k nebi, jako by je přitahovalo barevné světlo měsíců. Obklopila ji záře a ona v tu chvíli ucítila energii sv matky linoucí se ze země, po které před chvílí tančila. Hladově ji přijímala.

"Zůstaň u mne, matko," zaprosila a opět se otrásla. Její nohy se vyklenuly a rozštěpily, staly se z nich kořeny, které vklouzly do černé půdy, paže se protáhly do větví, její proměna začala.

O chvíli později už byla dovršena. Vrba zmizela, místo ní stál na mýtině strom, jehož jméno nosila a v této podobě měla zůstat až do svítání.

Její matka klesla vedle ní, podobná duchu dítěte skrytému ve stínu. Seděla chvíli bez hnutí. Pak její bledé, štíhlé paže objaly zvrásněný kmen svírající život její dcery a pevně ho stiskly.

Přicházel úsvit. Landoverské měsíce bledly jeden za druhým, stíny noci ustupovaly před zlatavou září rozlévající se od východního horizontu.

Chodbami Ryzího Stříbra se plížila kostnatá, neformná postava v šedém hávu přepásaném pestrobarevnou šerpou. Byl to Questor Thews, který se v tu chvíli díval na celý svět, jako by právě ztratil nejlepšího přítele. Došel k zákrutu blízko hlavní brány a za rohem téměř zakopl o Abernathyho.

CERNÝJEDNOROŽEC 101

"Výrazil sis na zdravotní procházku?" otázal se ho písař pichlavě.

Questor zabručel a vrásky na čele se mu ještě prohloubily. "Nemohl jsem usnout, ale i kdybys mě zabí, neřeknu ti proč. Bůh ví, že unavený bych měl být víc než dost."

Abernathyho chlupatá tvář neprozrazovala nic z toho, co si písař myslel. Pokrčil rameny, změnil směr chůze a přidal se k čaroději. "Jak jsem se do slechl, tuto noc byl přistižen nějaký člověk, který se pokoušel vloupat do ložnice Jeho Výsosti - muž, který o sobě tvrdil, že je král."

Questor zabručel podruhé. "Šílenec. Měl štěstí, že ho propustili. Ale Jeho Výsost to nařídila: "Vysaďte ho na pevnině!" poručil. Mohu tě ujistit, kdyby to rozhodnutí mělo být mé, nebyl bych tak velkorysý."

Chvíli kráčeli vedle sebe. "Král ho jen tak propustil? To je velmi zvláštní," poznamenal nakonec Abernathy a zavětlil. "Obvykle bývá ohledně svých nepřátel nápaditější."

"Hmmmm," Questor ho nejspíš vůbec neslyšel. V zamyšlení nad něčím potřásl hlavou. "Znepokouje mě, že toho tenčlověk tolik věděl o snech. Věděl o kouzelných knihách, ojednorožci, o cestě Jeho Výsosti do starého světa. . . " Na chvíli se odmlčel. "Vypadalo to, jako by věděl všechno. Byl si naprosto jist sám sebou."

Ani jeden z nich už nepromluvil. Questor je vedl vzhůru po schodišti k ochozu, z něhož bylo možné obhlédnout vnější obranné valy u čelní strany hradu. Pod nimi se táhl most spojující pevninu s ostrovem, v tutó chvíli mlhavý a opuštěný. Questor se snažil zrakem proniknout šero a očima pozorně prohledával vzdálený břeh, soví tvář napjatou jako utažená srryčka.

"Jak se zdá, cizinec zmizel," řekl nakonec.

loj. TERRYBROOKS

Nový den nezastihl Bena Holidaye otálejícího u brány Ryzího Stříbra s nosem přitisknutým k mřížím, jak by se dalo čekat. V tu dobu už kráčel na jih směrem k j ezerní krajině. Pohyboval se rychle a rozhodně. Ve chvíli, kdy se slunce přehouplo přes východní okraj údolí a vystoupilo nad mlhu a koruny stromů, urazil už šest mil ze své cesty a byl odhodlán ujít do západu slunce nejméně tucetkrát tolik.

Rozhodnutí k odchodu nepřišlo snadno, trvalo mu dlouho, než se k němu dopracoval. Seděl na zemi ve tmě a chladu, díval se zpátky na zářící světla Ryzího Stříbra a uvažoval, co se mu vlastně přihodilo. Byl tak otřesený, že se prvrů půlhodinu nemohl ani pohnout.

Jeho emoce si hrály na honěnou. Sok střídal strach, pak vztek a pak znova dokola. Připadal si jako ve špatném snu, kdy stále ještě věříte, že se vám podaří utéct, i když je na útěk už pozdě. Snažil se znova a znova uspořádat ve své mysli události této noci, vjejich pořadí hledal nějaký smysl. Zbytečně. Vždycky se vrátil do stejného bodu - Meeks je tam a on tady.

S pocitem zoufalství si nakonec uvědomil, že to, co e mu přihodilo, je opravdu skutečné. Vzdal se známého a bezpečného života ve svém světě a přišel do Landoveru. Riskoval všechno pro malou šanci, že získá něco lepšího. Na každém kroku musel čelit překážkám, ale dokázal je překonat. Nalezl skutečnost, o které většina lidí jenom snila. A teď, když se mu konečně začalo dařit, když se zdálo, že nejhorší už je za ním, by mu všechno, co tak těžce vybojoval, mělo být uloupeno? Právě teď měl skončit s prázdnýma rukama?

Ne, to nebylo možné. Nebylo by to fér.

Ben by se však ve svém starém světě nikdy nestal ešným právníkem, kdyby ;o všechna ta léta pře-

1 fakta. Potlačil v sobě zoufalou beznaděj, přenesl

CERNÝJEDNOROŽEC 105

se přes ochromenou strnulost, smetl stranou strach a vztek a donutil se řešit svou situaci. Ještě jednou si v mysli přehrával události minulé noci, ale žádné potřebné informace mu to nepřineslo. Meeks ho Istí přiměl k návratu do starého světa a pak se nechal Benem přenést zpátky do Landoveru. Meeks mu seslal živý sen o Milesovi. Meeks také seslal sny o černém jednorožci a kouzelných knihách Vrbě a Questorovi. Proč to udělal? Musel mít nějaký důvod. Všechny sny byly nějakým způsobem spojeny, tím si byl Ben jist. Právě tak si byl jist, že něco donutilo Meekse vrátit se do Landoveru právě v tuto dobu. Slova, která ve vzteku vyslovil v ložnici by tomu nasvědčovala. Ben nějak zkřížil jeho plány. Meeks nemohl prodávat Landover dalším kupcům, a sám navíc zůstal vyhnán ze svého domova. Tohle byl dostatečný důvod, Ben však cítil, že se za tím skrývá něco mnohem významnějšího. Čarodějův hněv pramenil z událostí a okolností pro Bena zatím neznámých. Ty přinutily Meekse k překotnému návratu.

Ben však netušil proč.

Věděl jen, že ho Meeks nezabil, i když k tomu měl příležitost a zcela jistě i chuť. To Bena mátl. Zjevně ho Meeks nenáviděl tak, že mu přál velké utrpení. Nebylo však poněkud riskantní nechat ho na svobodě? Dříve nebo později mohl někdo prohlédnout čarodějův trik a pravda by pak vyšla najevo. Záměna jejich totožností nemohla zůstat skryta navěky. Jistě byl nějaký způsob jak zlomit moc toho hnusného amuletu a Meeks musel počítat s tím, že o to Ben bude usilovat a možná i uspěje. Na druhou stranu tato úvaha měla smysl jen tehdy, pokud měl dostatek času. Kolik času však doopravdy má, to nevěděl. Hra pro něj možná skončí dřív, než stačí porozumět vemjším pravidlům.

Tahle možnost ho děsila. Znamenalo to, že musí

lo 6 TERRY BROOKS

jednat rychle, pokud nechce čekat, až bude pozdě na cokoliv. Ale s čím měl začít? Díval se zpátky přes jezero na temnou siluetu hradu a uvažoval. Tady byl pro všechny cizincem, dokonce i pro nejbližší přátele. Zůstat zde znamenalo ztrácet drahocenný čas. Pokud se na něj Questor s Mozolem dívali jako na blázna, pak byl jen malá šance na to, že by jej na Ryzím Stříbře poznal někdo jiný. Ted' Landoveru kraloval Meeks, tuhle skutečnost musel přijmout, ačkoliv při tom cítil bolest, jako by mu do čerstvé rány sypali sůl. Meeks se stal Benem a Ben sám se proměnil v neznámého chlapíka, který vklouzl do hradu a chtěl dělat nepříjemnosti. Pokud by se pokusil dostat se dovnitř ještě jednou, nejspíš by dopadl mnohem hůř než teď.

Možná právě v to Meeks doufal. Možná to očekával. Ben se však rozhodl nepokoušet štěstí.

Kromě toho, byla tady spousta lepších alternativ. Netušil sice, co Meeks zamýšlí, ale věděl právě dost, aby dokázal čaroději způsobit problémy, pokud se mu podaří jednat rychle. Meeks seslal tři sny, dva z nich už posloužily svému účelu. Díky Benovi získal znovu vstup do Landoveru a Quetora poslal pro

ztracené kouzelné knihy. Ted' měl Meeks knihy v rukou právě tak jistě, jako že zítra vyjde slunce. Zůstal jenom jeden sen - sen Vrby o černém jednorožci. I od něj Meeks něco očekával, podřekl se v návalu vzteku. Toužil po uzdě utkané ze zlata, která jediná mohla spoutat černého jednorožce a na-prosto nepochyboval, že mu ji Vrba přinese. A neměla by snad? Ve snu pro ni jednorožec představoval hrozbu. Pouze zlatá uzda mohla ochránit, proto ji musela přinést Benovi. Jakmile získá zlatou uzdu, vrátí se zpátky na Ryzí Stříbro. Tam ovšem bude čekat s otevřenou náručí Meeks přestrojený za Bena. Pokud však Ben dostihne sylfu jako první, mohl by

CERNÝJEDNOROŽEC 107

tomu zabránit. Možná pak společně zjistí, proč je uzda pro starého čaroděje tak důležitá a podaří se jim překazit jeho plány.

Po těžkém rozhodování tedy Ben odešel směrem na jih. Vzdal se odpovědnosti krále Landoveru a přenechal ji Meeksovi, opustil starosti se soudní radou, zavlážením polí Západní Marky, věčně netrpělivými pány ze Zeleného Trávníku, daněmi, a všemi ostatními záležitostmi, které čekaly na audienci a rozhodnutí nejvyššího pána Landoveru. V příštích dnech si tedy mohl Meeks dovolit bez skrupulí začít podnikat cokoli, nebo nedělat nic. Zvolit odchod však znamenalo také opustit Ryzí Stříbro a své přátele, Questora, Abemathyho a oba koboldy. Cítil se jako zrádce a zbabělec, že je takhle opouští. Část jeho já křičela, aby zůstal a bojoval. Vrba však byla přednější. Musí ji najít a varovat. Až pak se může vrátit, odhalit Meekse a dát věci zase do pořádku.

Bohužel, najít Vrbu nebylo vůbec snadné. Vydal se do jezerní krajiny, protože právě tam chtěla Vrba začít své pátrání po jednorožci a zlaté uzdě. Odešla však už před více než týdnem a za tu dobu ji mohla její cest přivést kamkoliv. On sám byl pro každého cizinec a nemohl užívat svých práv krále Landoveru, ani vyžadovat pomoc. Každý ho mohl přehlížet a dokonce mu mohli i odepřít vstup do jezerní krajiny. Pokud se stane tohle, nastanou mu skutečné potíže.

Na druhou stranu, jen těžko si dokázal představit větší potíže než ty, ve kterých už byl.

Šel vytrvale celý den. To, že se při tom cítil lépe, mělo prostý důvod - konečně něco dělal a neseděl s rukama v klíně. Razil si cestu na jih, pryč od řídce zalesněných kopců kolem jeho domovského ostrova směrem k hustým lesům, které oznaovaly začátek panství Pána Rek. Pahorky přešly v lučiny a ty brzy

lo8 TERRY BROORS

zhoustly do vlhkých, stinných luhů. V krajině se začaly objevovat jezera, některá ne větší než bažinaté tůňe, jiná tak rozlehlá, že se jejich druhý břeh ztrácel v mlze. Stromy jakoby se přikrčily a větve propletly. V šeru visela vlhká vůně. S blížícím se soumrakem naplňovalo krajinu ticho, v němž se pozvolna začaly ozývat zvuky noci.

Ben našel mýtinu blízko potoka vyvěrajícího ze

vzdálených hor a rozbil tam svůj tábor. Nebyla to dlouhá práce. Neměl žádné přikrývky ani jídlo, musel se tedy spokojit s listy Modrásků a zapít je pramenitou vodou. Taková strava ho mohla nasytit, ale jen stěží uspokojit. Neustále měl pocit, že se něco pohybuje ve stínech kolem apozoruje ho. Objevili ho snad lidé z jezerní krajiny? Nikdo se však neukázal, byl dočista sám.

Tak absolutní samota začala nahlodávat jeho sebevěru. Když se to tak vzalo, byl naprosto bezmocný. Ztratil svůj zámek, své strážce, totožnost, autoritu, titul, i přátele. Co však bylo mnohem horší, ztratil i medailon. Bez něj nemohl přivolat na svou ochranu Paladina. Musel spoléhat sám na sebe, na vlastní síly, zoufale nepatrné v porovnání s nebezpečím, které představovali mnozí obyvatelé Landoveru a jejich živelná magie. Jen díky ochraně medailonu šťastně přežil příchod do Landoveru. Co si však počne teď?

Upřeně se díval do temnoty - odpovědi na jeho otázky byly prchavě jako noční stíny. Nejvíce ze všeho ho trápilo, že medailon má teď Meeks. Za nic na světě si nedokázal představit, jak se to mohlo stát. Medailon mu nikdo nemohl vzít. Pak ho ovšem musel sejmout z krku dobrovolně. Jak ho však Meeks dokázal přesvědčit, aby udělal takovou hloupost?

Dokončil svou hubenou večeři a stále přitom přemýšlel nad nečekaným zvratem událostí, které vedly

Č, NoRožEc 109

k tak neslavně politováníhodným koncům, když vtom uviděl kocoura.

Seděl na kraji mýtiny, asi tucet stop od něj a pozoroval ho. Ben neměl tušení, kde se tam vzal. Uviděl ho až teď, ale seděl naprosto tiše, takže mohl být na tomtéž místě už pěknou chvíli. Oči se mu zeleně leskly v měsíčním světle. Byl stříbrošedý, jen packy, nos a konec ocasu měl černé. Štíhlý, křehký a zhýčkaný, zjevně nepatřil do lesní divočiny. Vypadal jako ztracený domácí mazlíček.

"Ahoj kočko," zkusil to Ben s hořkým úsměvem.

"Ahoj ty tam," odpověděl kocour.

Ben strnul. Musel se přeslechnout. Copak ten kocour opravdu mluvil? Pomalu se narovnal. "Říkal jsi něco?" zeptal se opatrně.

Zářivé kocouří oči zamrkaly, upřely se na něj, ale neřekl nic. Ben chvíli čekal a pak se zase natáhl a podepřel se lokty. Nebylo by zase tak překvapivé, kdyby ten kocour opravdu mluvil, řekl si. Drak Strabo přece tak mluvil, tak proč by nemohl mluvit kocour?

"Skoda, že neumíš mluvit," zamumlal a pomyslel si, jak milé by bylo moci se s někým podělit o své nešťěstí.

S nocí se snášel i chlad. Ben se ve svých hrubých pracovních šatech otrásl. Přál si mít deku a oheň, aby mohl zahnat vlhko, nebo ještě líp, být zpátky ve své vlastní posteli na Ryzím Stříbře.

Znova na kocoura pohlédl. Ten se ani nepohnul. Prostě tam jen tak seděl a upřeně na něj zíral. Ben se zamračil, kocourův upřený pohled ho začínal trochu znervózňovat. Co vlastně dělal takhle sám v lese? Neměl snad domov? Smaragdové oči jasně zářily. Byly bystré a neodbytné. Ben se rozhlédl po setmě-

lém lese a znova se zamyslel nad tím, jak se mupodaří nalézt Vrba. Bude potřebovat pomoc Pána Rek, ale neměl ani nejmenší tušení, jak se mu ho podaří

110 TERRY BROOKS

přesvědčit o své skutečné totožnosti. Nehtem zaškrábal po líci zašlého medailonu na svém krku a namatal obrys Meeksovy postavy. Tahle věc mu docela určitě nepomůže.

„Možná mě Pán řek pozná díky své magii,“ pomyslel si nahlas.

„Být na tvém místě, nepočítal bych s tím,“ odpověděl někdo.

Rychle se podíval směrem, odkud přicházel hlas, ale neviděl nikoho jiného, než kočku.

Benovy oči se rozšířily. „Tentokrát jsem tě slyšel!“ vyštěkl podrážděně bez ohledu na to, jak bláznivě to znělo. „Ty umíš mluvit, že?“

Kocour zamrkal a odpověděl. „Umím, když se mi chce.“

Ben se musel chvíli ovládat. „Rozumím. Mohl áys však mít aspoň tolik zdvořilosti, abys to řekl rovnou a nehrál jsi si se mnou.“

„Zdvořilost s tím nemá naprosto co dělat, vznešený pane Bene Holidayi. Hra je pro kočky způsob života. Škádíme, posmíváme se a děláme si, co se nám zlíbí, naprosto ne, co po nás chtějí druzí. Hra je nedílnou součástí naší osobnosti. Kdo se rozhodne přijmout naši společnost, musí s tím počítat. Musí uochopit, že účast na našich hrách je nezbytná, pokud se s námi opravdu chce porozumět.“

Ben na něj vytřeštil oči. „Jak víš, kdo jsem?“ zeptal se nakonec.

„A kým jiným bys měl být, než tím, kým jsi?“ odpověděl kocour.

Ben se zarazil a chvíli přemýšlel.

„Máš pravdu,“ řekl nakonec. „Ale jak je možné, že mě rozeznáš a nikdo jiný ne? Pro tebe nevypadám jako někdo jiný?“

Kocour zvedl jednu ze svých elegantních pack; začal ji něžně umývat jazykem.

CERNÝ JEDNOROŽEC 111

„Tvůj zevnějšek pro mě znamená jen málo,“ řekla kočka. „Vzhled klame. To jak vypadáš ještě neříká nic o tom, kdo doopravdy jsi. Nikdy se nespolehám na vnější vzhled. Kočky jsou takové, jaké zrovna chtějí být. Jsme mistry klamu a také mistry v tom, jak se nenechat oklamat. Vidím, kým opravdu jsi, nečí tvář nosíš. Nemám ani tušení, zda je teď tvůj vzhled stejný, jako ve skutečnosti.“

„Popravdě, není.“

„Věřím ti, ale také vím, že ať vypadáš jakkoliv, nejsi nikdo jiný, než Ben Holiday, král Landoveru.“

Ben chvíli stál mlčky. Usilovně přemýšlel, s kým má vlastně tu čest a z kterého koutu země tato bytost asi přišla.

„Tak tedy víš kdo jsem navzdory magii, která mě proměnila?“ řekl nakonec. „Kouzlo tě neobelstilo?“

Kocour ho chvíli studoval a pak přemýšlivě na-

chýlil hlavu. "Kouzlo by nedokázalo obelstít ani tebe, kdybys to nedovolil."

Ben se zamračil. "Co tím myslíš?"

"Všechno a nic. Klam je většinou hra, kterou hrajeme sami se sebou."

Rozhovor se stal poněkud zmatený. Ben klesl unaveně zpátky. "Kdo jsi, pane Kocoure?" zeptal se.

Kocour popošel několik kroků vpřed a znovu se usadil, vznešený a upjatý. "Mohu být mnoha věcmi, můj milý drahocenný pane. Mohu být tím, co vidíš, i tím, co nevidíš. Jsem skutečnost i představa. Potkal jsi mě ve svém dosavadním životě a zároveň jsem součástí života, o kterém zatím jenom sníš. Jsem opravdu velmi výjimečný."

"Díky za vysvětlení," zabručel Ben. "Možná bys mi mohl prozradit něco konkrétnějšího?"

Kocour zamrkal. "Jistě, dívej se."

Kolem něj se objevilo třpytivé mihotání a začal zářit, jako by byl radioaktivní. Jeho štíhlé tělo se

112 TERRY BROOKS

začalo přeměňovat. Ben přimhouřil před tím jasem oči, téměř je zavřel. Když se znovu podíval, zjistil, že kocour mezitím vyrostl. Byl teď nejméně čtyřikrát tak velký a už se ani tak docela nepodobal kočce. Pod chlupatým kožíškem, vousky a ušima se zformovaly téměř lidské rysy, z pacek vyrostly prsty. Švihl ocasem a s očekáváním se na něj díval.

Bena napadlo nejméně tucet otázek najednou, ale pak si to rozmyslel. "Musíš být magická bytost," řekl nakonec.

Kocour se zašklebil - téměř se to podobalo lidskému úsměvu. "Přesně tak. Skvělá úvaha, Milosti!"

"Díky. Vadilo by ti příliš, kdybys mi prozradila, ke kterému druhu kouzelných bytostí patříš?"

p

"Ke kterému druhu No, hmm... Jsem s ektrální kočka."

"A to je co?"

Ušklebek zmizel. "Ach, nemyslím si, že bych to dokázal vysvětlit, dokonce ani kdybych chtěl a to já opravdu nechci. Stejně by ti to k ničemu nebylo, Milosti. Jsi lidská bytost, nikdy bys tomu neporozuměl. Mohu ti říct toto: pocházím z velmi starého a velmi vzácného druhu koček. Zůstalo nás už jen pár. Byli jsme vždycky velmi vybraná rasa, nerozmnožujeme se totiž jako jiné druhy zvířat. Ale tak to s nadpřirozenými bytostmi chodí, to přece víš? Nevíš? v každém případě, tak to je. Spektrální kočky jsou vzácné. Musely jsme se rozptýlit po světě, abychom splnily svůj úkol."

"A jaký úkol to plníš právě tady?" zeptal se Ben doufající najít v té záplavě slov nějaký smysl.

,Kocourův ocas švihl vzduchem. "To záleží."

"Záleží na čem?"

"Na tobě. Na tvé vnitřní... sebedůvěře."

Ben nebyl schopen slova, jen se mlčky na kocoura díval. Celý rozhovor pro něj začínal být příliš

CERNÝJEDNOROŽEC 113

zmatený, než aby v něm toužil pokračovat. Byl přepaden ve vlastním domě a vyhnán jako cizinec.

Ztratil svou totožnost i přátele. V břiše mu kručelo a třásl se zimou. Měl takový pocit, že jeho sebedůvěra musí být v tu chvíli někde hodně blízko nule.

Kocour se malounko zavrtěl. "Přemýšlím, zda tě mám nějakou chvíli doprovázet," oznámil.

Ben se slabě usmál. "Doprovázet mě?"

"Jistě. Jak se zdá, potřebuješ společnost. Nevidíš sám sebe, jaký doopravdy jsi. Zřejmě tě nepoznává ani nikdo jiný, kromě mě. Fascinující. Nejspíš se rozhodnu zůstat s tebou dostatečně dlouho, abych viděl, jak se pro tebe věci vyvinou."

Ben se zatvářil nerozhodně.. "Dobře. Já ti teda ně-

co řeknu. Jsi z jiného druhu, at už kočka, člověk, magická bytost nebo cokoliv jiného. Ale možná i tak pro tebe bude lepší dobře si rozmyslet, než se se mnou dáš dohromady. Mohl by ses dostat do větších potíží, než bys dokázal zvládnout."

"Ach, tomu nevěřím," odpověděl kocour. "V poslední době se setkávám s takovými obtížemi jenom zřídka."

"Opravdu?" Benova trpělivost začínala dostávat povážlivé trhliny. Tahle kočka byla nesnesitelná! Naklonil se k té upjaté bytosti blíž. "Dobře, tak se podívejte na tohle, pane Kocoure. Co když vám řeknu, že čaroděj jménem Meeks ukradl mou totožnost, trůn i můj život a udělal ze mě psance ve vlastní zemi? Co když vám taky řeknu, že jsem rozhodnut dostat to od něj zpátky a proto musím najít sylfu, která se vydala hledat černého jednorožce? a co když vám taky povím, že já a se mnou nejspíš každý, kdo bude natolik všetečný, aby do věci strkal nos, bude mít velké nepříjemnosti, pokud budeme odhaleni?"

Kocour :nlčel. Seděl tam, jako by to zvažoval.

Ben se posadil zpátky, spokojený i znechucený sám

114 TERRY BROOKS

sebou zároveň. Jistě, mohl si blahopřát ke své upřímnosti, se kterou vyložil karty na stůl, aby uvedl kocoura na pravou míru. Na druhou stranu zahodil šanci na získání spojence a pomocníka. Utěšoval se přitom, že to nešlo jinak.

Jak se však zdálo, kocoura to ani v nejmenším nevyvedlo z klidu. "Když se kočka pro něco rozhodne, nenechá se tak snadno odradit, víš? Jsme velmi nezávislé. Není snadné nás zvíkat lichotkami, ani hrozbou. Nerozumím tedy, proč to na mě zkoušíš právě tímto způsobem, Výsosti."

Ben si povzdechl. "Omlouvám se. Jen jsem chtěl, abys znal skutečný stav věcí."

Kocour vstal a vyhrbil záda do oblouku. "Vím přesně, jak se věci mají. Jsi ten, který byl oklamán. Aby ses klamu zbavil, musíš ho jen rozpoznat. Dal sis to už dohromady s černým jednorožcem, doufám."

Ben zamžikal překvapením. "Ty víš o černém

jednorožci? Taková bytost skutečně existuje?"

Kocour se zatvářil znechuceně. "Přece ho hledáš, ne?"

"Hledám spíše sylfu než jednorožce," odpověděl rychle Ben. "To ona měla sen o černém jednorožci a uzdě utkané ze zlata, která ho mohla spoutat. Vy-dala se obojí hledat." Zaváhal, ale pak pokračoval. "Sen o jednorožci seslal ten čaroděj. Seslal také sny mně a čaroději Questoru Thewsovi, nevlastnímu bratrovi. Myslím si, že všechny sny musí být nějakým způsobem spojeny. Mám strach o sylfu, Vrbu, může být v nebezpečí. Pokud ji dostihnu dřív, než čaroděj Meeks..."

"Jistě, jistě," přerušil ho poněkud neomaleně kocour. Na tváři se mu objevil znuděný výraz. "Raději půjdu s tebou. Čarodějové a černí jednorožci n jsou nic, s čím by sis mohl zahrávat."

CERNÝJEDNOROŽEC 115

"Souhlasím," odpověděl Ben. "Jak se mi ale zdá, pro dobrodružné výpravy nejsi vybaven o nic lépe, než já. A vůbec, tohle je můj problém. Nemohu kvůli němu lehkovážně riskovat život někoho jiného."

Kocour kýchnul. "Jak ušlechtilý projev zájmu!"

Ben by přísahal, že uslyšel nádech sarkasmu, ale kocourův výraz neprozrazoval nic. Jen se rychle otočil dokola a zase se posadil. "Copak není každá kočka vybavena lépe, než kterýkoliv člověk, ať už je zapotřebí udělat cokoliv? a kromě toho, proč o mě neustále uvažuješ jako o obyčejné kočce?"

Ben pokrčil rameny. "Jsi snad něco víc?"

Kocour se na něj dlouze zadíval a pak se začal umývat jazykem. Olizoval a pečoval o svůj kožich tak dlouho, dokud se neupravil ke své spokojenosti. Ben jej celou tu dobu pozoroval. Když už byl kocour konečně spokojený, opět se na něj podíval. „Neposlouchal jsi mě, můj milý vznešený pane. Žádný div, že jsi ztratil sám sebe a stal ses někým jiným, než sis vůbec kdy přál být. Žádný div, že tě nepoznává nikdo kromě mně. Začínám si klást otázku, zda vůbec stojíš za můj čas."

Bena ta výtka páčila, ale neřekl nic. Kocour zamrkal. "Je tady vlhko, ve vzduchu visí chlad. Dal bych přednost pohodlí u hořícího krbu. Co bys říkal ohni, Milosti?"

Ben přikývl. "Rád bych, ale nemám k tomu potřebné věci."

Kocour vstal a protáhl se. Rozumím. Já to udělám, dívej se."

Kocour opět začal zářit právě tak jako předtím, obrysy jeho těla zmizely v záplavě světla. Pak se objevilo jasné zablesknutí, bytost z masa a kostí zmizela a na jejím místě se objevilo cosi, co připomínalo obrovskou skleněnou figurínu. Vzhled kočky s lidskými

116 TERRY BROOKS

rysy jí zůstal, ale přelévала se, jako by byla z kapaliny. Smaragdové oči žhnuly z průsvitného těla, od jehož povrchu tvořeného tenkými tabulkami skla se

měsíční záře odrážela a lámala. Pak se světlo soustředilo ve smaragdových očích a vyšlehlo z nich jako laser směrem k hromadě suchého dřeva asi tucet stop vzdálené, která okamžitě vzplála.

Ben si zastínil oči a chvíli čekal, než plameny pohasly do bezpečné velikosti táborového ohně. Smaragdové oči pohasly. Kocour opět zazářil a změnil se zpátky do své normální podoby. Posadil se a vážně si Bena prohlížel. "Teď už si doufám vzpomínáš, kdo jsem ti řekl, že jsem."

"Spektrální kočka," připomněl si najednou Ben.

"Přesně tak. Dokážu zachytit světlo z každého zdroje, dokonce i z tak vzdáleného, jako jsou landoverské měsíce. A toto světlo na základě jednoduchého fyzikálního principu přeměním v energii. V každém případě mám mnohem rozvinutější schopnosti, než ty. Malou ukážku si viděl."

Ben pomalu přikývnul, cítil se v této chvíli poněkud nejistě. "Beru tě za slovo."

"

Kocour se přesunul trochu blíž k ohni a opět se posadil. Zvuky noci najednou odumřely. Ve vzduchu bylo cítit napětí. "Navštívil jsem místa, o kterých jiní jenom sní a viděl jsem, jaké věci jsou tam skryté. Zná mnoho tajemství." Kocourův hlas přešel do šepotu. "Přisuň se blíž k ohni, vznešený pane Bene Holidayi, zahřej se." Ben to udělal, zatímco ho kocour pozoroval. Smaragdové oči znova zaplály. "Vím o čarodějích a ztracených kouzelných knihách, vím o jednorožcích, černých i bílých, ztracených i nalezených. Dokonce vím něco i o triku, kterým vzhled jistých bytostí tak, že vypadají jako do jiný." Ben se ho chystal přerušit, ale kočka e zasyčela. "Ne, Milosti - jen poslouvej!"

CERNÝ, JEDNOROŽEC 117

Nejsem většinou ochotný hovořit tak otevřeně a proto by se slušelo nechat mě domluvit. Kočky jen málokdy mají chuť něco říct, i když toho vždy vědí tak mnoho! Tak je tomu i teď. Vím o spoustě věcí, které před tebou zůstaly skryty. Některé mohou být užitečné, jiné ne. Je třeba mezi nimi rozlišovat. Rozlišování však vyžaduje čas a čas vyžaduje plné odevzdání. Jen málokdy jsem ochoten se něčemu bezvýhradně věnovat, ale ty, jak už jsem řekl, mě zajímáš. Zvažuju, zda bych mohl udělat výjimku, co ty na to?"

Ben si nebyl jistý, co si vlastně myslí. Jak mohl kocour něco vědět o černých a bílých jednorožcích? Co by mohl vědět o ztracených kouzelných knihách? Co z jeho slov bylo míněno všeobecně a co konkrétně pro něj? Chtěl se zeptat, ale věděl právě tak jistě, jako že je v noci tma, že by mu kocour neodpověděl. Cítil, jak se mu všechny otázky hromadí v krku.

"Půjdeš tedy se mnou?" otázal se nakonec.

Kocour zamhouřil oči. "Přemýšlím o tom."

"

Ben pomalu přikývnul. "Máš jméno?"

Kocour zamžoural ještě jednou. "Mám mnoho jmen právě tak, jako mám mnoho podob. Jméno, které se mi teď nejvíce líbí je Dirk ze Zápříží. Můžeš

mi říkat Dirk."

"Rád jsem tě poznal, Dirku," řekl Ben.

"Uvidíme," odpověděl Dirk neurčitě. Obrátil se a popošel o krok nebo dva blíž k ohni. "Noc mě oslabuje, mám raději den. Nejspíš půjdu spát." Několikrát se otočil na kousku travnaté země, pak se usadil a stulil do chlupatého klubka. Na chvíli ho obklopila zář a on se opět stal na pohled obyčejnou kočkou.

"Dobrou noc, vznešený pane."

„Dobrou noc," odpověděl Ben automaticky, neboť Dirk v něm vzbudil emoce, které mu nedaly spát. Znova a znova promýšlel všechno, co mu kccour řekl a snažil se přijít na to, jak mnoho kocour doopravdy ví

DUCH LÉČITEL

12o IRRRY BROOKS

Ben Holiday se probudil za úsvitu a nevěděl, kde vlastně je. Jeho dezorientace byla natolik silná, že si několik okamžiků nevzpomínal dokonce ani na události posledních šestatřiceti hodin. Ležel na trávě zvlhlé ranní rosou a divil se, proč není ve své posteli má na sobě tyhle rozedrané šaty. Rozhlédl se kolem po kmenech stromů zahalených do mlhy a nedokázal pochopit, co se vlastně stalo.

Pak koutkem oka zahlédl Dirka ze Zápraží usazeného na povaleném kmeni. Uhlazený, elegantní, pečlivě načechráný po dlouhém ranním mytí okázale

Bena přehlížel. To mu připomnělo události minulých dnů. Do mysli mu vtrhl příval nepřijemných vzpomínek a on si v tu chvíli poněkud žalostně uvědomil, jak rád by ještě chvíli zůstal nevědomý.

Vstal, setřásl ze sebe listí a travu, napil se pramenité vody a pojedl několik výhonků z Modrásků. Měly sladkou a ovocnou chuť, ale jen v něm povzbudily touhu po nějaké vydatnější stravě. Ještě jednou nebo dvakrát se ohlédl po Dirkovi; ale ten si ho ani nevšiml a zase se začal zaujatě umývat jazykem. Jak se zdálo, určité věci měly přednost před jinými.

Když byl Dirk konečně hotov, zvedl se a protáhl.

"Rozhodl jsem se jít s tebou," oznámil.

Ben byl v pokušení něco říct, ale spolkl to a jen přikývnul.

"Alespoň prozatím," dodal Dirk jízlivě.

Ben přikývnul podruhé. "Víš, kam chci jít?" zeptal se.

Dirk mu věnoval jeden ze svých nenapodobitelných pohledů říkajících "proč jen musíš být takový idiot?" a odpověděl. "Proč Ty to snad nevíš?"

Opatili tábořiště a mlčky kráčeli ranním lesem. Nebe bylo šedé a skličující. Slunce se jen líně zvedalo

CERNÝ JEDNOROŽEC 1z1

z mraků nad korunami stromů, rozptýlené světlo vrhalo skrz listí malé, matně stříbrné skvrny škádlicí lesní stíny. Stezka jimi byla poseta, vypadaly jako kameny položené v potoce. Ben šel vpředu, Dirk byl

na Ryzím Stříbře. Podíval se na sebe a netušil, proč

yard nebo dva za ním a pečlivě si vybíral cestu. Nedoprovázely je žádné lesní zvuky, les vypadal jako po vymření.

K Irrylyn došli časně dopoledne a vydali se po jeho pobřeží na jih, vedla je úzká stezka klikatící se mezi stromy a padlými kmeny. Jezero vypadalo právě tak mrtvé, jako okolní les, hladinu, nad kterou visely těžké mraky, nečeřil ani nejmenší vánek. Pohled na jezero oživil v Benovi vzpomínky. Přistihl se, že myslí na Vrbu, na první setkání s ní. Přišel tenkrát do jezerní krajiny prosit Pána Řek o podporu pro landoverský trůn. Narazili na sebe, když se oba koupali nazí v teplých, vřídlem napájených vodách jezera. Ben ještě nikdy neviděl bytost tak krásnou, jako byla sylfa. Oživila v něm city, které měl za dávno zapomenuté a mrtvé.

Potřásl hlavou. Vzpomínky ho rozesmutnily, jako kdyby byly nepříjemnou připomínkou něčeho navždy ztraceného. Díval se na šedivé, nelibné jezero Irrylyn a snažil se znova přivolat kouzlo té chvíle. Spatřil všude pouze stíny prohánějící se v mlze nad hladinou.

Na jižním konci jezera se odchýlili od břehu a ponořili se zpátky do lesa. Začalo drobně pršet. Nízké skvrnky bledého slunečního světla zmizely, zůstalo jen tíživé šero. Ráz lesa se nečekaně změnil. Stromy začaly být pokroucené a neduživé, vypadaly jako hroziví strážci neškrupulečného světa přízraků skrytého v mlze, která pokrývala všechno jako rubáš. Zvuky se vrátily, ale byly spíše strašidelné, než uklidňující. Utržky prjevů života ozývající se tu a tam z mlhy dávaly jen nejasně tušit, jaké bytosti se

TEizRY BRooxs

v ní skrývají. Ben zpomalil, promnul si oči a setřel vodu z tváře. Od té doby, co se poprvé setkal s Vrbou navštívil jezerní krajinu při různých příležitostech už několikrát, ale vždycky za doprovodu sylfy nebo Questora Thewse navíc na ně vždycky čekal někdo z j

ezemího lidu. Dokázal sám najít cestu k Irrylyn, ale jen stěží se mohl dostat dál. Pokud chtěl najít Pána Řek a jeho lid, nutně potřeboval pomoc, které se mu však nemuselo dostat. Lid jezerní země žil v Elderew, svém domovském městě, ukrytém hluboko v lesích. Nikdo se tam nemohl dostat bez pomoci. Pán řek mohl přichozího přijmout, nebo ho nechat jeho osudu - to záleželo na něm.

Pokračoval po stezce, dokud se před ním úplně nevytratila. Pak se zastavil. Nikde ani náznak, jak a kudy pokračovat dál nikde ani stopa po průvodci.

Les se kolem sevřel jako vlhká, temná, zasmušilá kobka.

"Nějaký problém?"

Dirk ze Zápraží se objevil vedle něj a opatrně se posadil. Trhnu sebou, když mu do kožichu dopadlo několik těžkých kapek. Ben na kocoura úplně zapomněl. Nevífn kudy dál." přiznal váhavě.

"Och?" Dirk se na něj podíval a Ben by přísahal, že pokrčil rameny. "Dobrá, navrhuji spoléhat na naše instinkty,"

Kocour vstal, namířil si to mírně doleva a potichu odtapkal do mlhy. Ben stvoření chvíli pozoroval, ale pak se vydal za ním. Kdo ví? Možná se na kocourovy instinkty dalo spolehnout, pomyslel si. Rozhodně nebudou o nic horší, než jeho vlastní.

Pomalů se prodírali vpřed. Vyhýbali se obrovským kmenům stromů, podlézali nízkou visící větví pokryté mechem, překračovali hnijící kusy dřeva a obcházel černé, močálovité tůně. Déšť leslil. Ben cítil, jak jsou jeho šaty mokré a těžké. Mlha v lese

CERNÝ JEDNOROŽEC

zhoustla a ovinula se kolem něj jako plášť. Neviděl dál, než na deset stop, okolní svět zmizel. Ben cítil přítomnost jiných bytostí všude kolem, ale neviděl nic. Dirk klidně šel stále kupředu a tvářil se nevšímavě.

Vtom se nečekaně z šera oddělil nějaký stín a donutil je zastavit se. Byl to lesní duch, štíhlý a šlachovitý, drobný jako dítě, se zmitou a snědou kůží. Tmavé, husté vlasy mu splývaly po krku a ramenech jako hříva, oblečen byl v těžko popsatelných šatech zemité barvy. Vypadal jako součást lesa a nepochybně by dokázal zmizet právě tak rychle, jako se objevil. Mlčky se díval na Bena s Dirkem. Zaváhal, když spatřil kočku, jako kdyby si něco rozmýšlel, pak jim ale pokynul, aby šli dál.

Ben vydechl úlevou. Tak to jsme skoro doma, pomyslel si.

Sli tiše, sledovali úzkou pěšinu, která se klikatila jako had mezi rozsáhlými, pustými plochami močálů. Mlha se převalovala nad klidnou vodní hladinou a vytvářela šedivé, neprůniknutelné chomáče. Neustále padal drobný déšť. V mlze se jako duchové pohybovaly nezřetelné obrysy, občas se vynořily tváře téměř lidské, jiné měly podobu lesních zvířat. Oči ho pozorně sledovaly a zase mizely - duchové, nymfy, kelpie, najády, pixie, elementové všech druhů. Před jeho očima ožil svět z dětských pohádek - neuvěřitelná směsice pravdy a fantasmie. Jako vždy naplňoval Bena úžasem a trochu i strachem.

Stezka, po které kráčel, mu byla neznámá. Při jeho minulých cestách do Elderew ho musel Pán řek vést jinou cestou. Občas se brodil vodou sahající až k pasu, několikrát šel močalem, který se snažil hladově vucnout jeho boty. Bažina byla neustále blízko a Ben věděl, že jediný krok ze stezky může znamenat jeho rychlý konec. Kdykoliv se vypravil do

TERRY BROOKS

jezerní krajiny, nedělal si Ben největší starosti s cestou tam, ale nazpátek. Obtížné nebylo najít cestu dovnitř, ale i ven. Prakticky to znamenalo, že návštěvník byl v moci Pána Řek tak dlouho, dokud jej on sám nepropustil. Dokud byl Ben králem Lando-veru, nemusel si dělat starosti. Koneckonců, chránila ho kouzelná moc medailonu. Nyní však bylo všech-

no jinak. Ztratil svou totožnost i medailon a stal se pouhým cizincem.

Stále ponořen do svého přemítání vešel do hustého porostu tisů. Protáhl se vlhkým závěsem z visutého mechu, propletl se mezi sukovitými kořeny a konečně opustil bažiny. Benovy boty našly pevnější půdu a on začal pomalu stoupat do mírného svahu. Mlha a šero zprůsvitněly, tisy ustoupily dubům ajilmům. Zápach se rozptýlil a ranní vzduch nyní naplňovala čerstvá vůně zalesněné krajiny. Znovu se objevily barvy, z větví, křoví a vyviklaných kůlů lemujících cestu visely girlandy deštěm zmáčených květů. Ben pocítil dotek úlevy - opět se dostal na známou cestu. Dychtivý dorazit co nejdříve do cíle své cesty zrychlil tempo chůze.

Došel na vrchol svahu. Stromy serozestoupily po stranách cesty a před ním leželo město Elderew-domov bytostí zjezerní krajiny. V popředí spatřil amfiteátr, kde probíhaly nejrůznější slavnosti, nyní opuštěný a šedivý pod závojem deště. Obklopovaly jej mohutné stromy, jejichž spodní větve byly spojeny prkny a tvořily tak řady sedadel. Uprostřed se zelenal trávník posetý divokými květy. Horní větve, husté a listnaté, tvořily střechu, skrz niž nyní v mnoha pramíncích protékala voda. Za amfiteátre se proti zamračenému nebi tyčily mohutné stromy svou velikostí nejméně dvakrát převyšující ohromné kalifornské sekvoje. V jejich větvích se pohupovalo samotné město - shluk domků a obchodů spojených

CERNÝJEDNOROŽEC 125

navzájem důmyslnou sítí z lan a schodišti vedoucími od země až do samotných vrcholů korun.

Ben se zastavil a díval se, kapky deště mu stékaly z čela do očí a on zamrkal, aby se jich zbavil. Uvědomil si najednou, že zírá na Elderew jako venkovan, který se dostal poprvé do města. Připomnělo mu to, jak cizí je ve skutečnosti on sám v této zemi, ačkoliv v ní žil už více než rok jako její král. Bezndějnost jeho situace před ním vystoupila o to zřetelněji. Ztratil dokonce i tu trochu jistoty, kterou získal. Byl vyvrhelem bez přátel a majetku, téměř naprosto odkázaný na milosrdenství druhých.

Vysoký a štíhlý Pán řek vyšel z hloučku stromů po straně, obklopen svými strážemi. Jeho podivná šupinatá kůže stříbrně probleskovala v místech, kde ji nezakrývala temně zelená říza. Odhodlaně zamířil k Benovi. Ostře řezaná tvář nevyzařovala sebemenší náznak laskavosti. Obvyklý klid a neuspěchanost zmizely, místo toho číšela z jeho pohybů strohost. Jednomu ze svých průvodců řekl cosi v dialektu, kterému Ben nerozuměl, v tónu se však mýlit nemohl. Mužik rychle ustoupil zpět a zůstal strnule stát s pohledem upřeným stranou.

Konečně se Ben ocitl tváří v tvář Pánu Řek. Jak pokynul hlavou, dešťové kapky se na jeho diadémě matně zaleskly. Hrubé, černé vlasy mu jako hřiva splývaly po šíji a předloktích. Nezdržoval se žádnými okolky. "Kdo jsi?" zeptal se. "Co tady chceš?"

Ben čekal určitý odstup, ale tohle bylo příliš. Nepředpokládal, že by ho Pán řek poznal ajak se zdálo, měl pravdu. Nedokázal si však vysvětlit, proč je tvář vladaře jezerních bytostí tak otevřeně nepřátelská. Pán řek byl obklopen ozbrojenými strážnými.

Členy své rodiny, v jejichž kruhu obvykle vítal návštěvníky, nechal v úklytu. Nečekal ani, až Ben dojde do amfiteátru, obvyklého místa, kde byly přijímány

126 TERRY BROOKS

návštěvy. Jeho hlas prozrazoval hněv a podezřívavost. Něco nebylo v pořádku.

Ben se zhluboka nadechl. "Pane Řek, to jsem já, Ben Holiday," prohlásil a čekal. V očích bytosti stojící před ním nespatrił ani záblesk poznání. Nedal se odradit a pokračoval: "Vím, že nevypadám jako já, ale to je způsobeno kouzlem. Můj zevnějšek změnila magie. Čaroděj, který dřív sloužil synu starého krále apozději opustil Landover. Ten, který si říká Meeks, se vrátil a ukradl mi tvář i trůn. Je to dlouhá historie. Ted' však potřebuji tvou pomoc. Musím najít Vrbu."

Pán řek na něj zíral v očividném úžasu. "Ty jsi Ben Holiday?"

Ben rychle přikývnul. "Jsem, ačkoliv tak nevypadám. Pokusím se ti to vysvětlit. Odcestoval jsem zpátky do. . ."

"Ne!" zarazil ho Pán řek podrážděným pohybem ruky. "Chci od tebe jen jedno vysvětlení - ať už jsi kdokoliv. Proč jsi sem přivedl tu kočku?"

Ted' byla řada na Benovi, aby se zatvářil udiveně. Dešťová voda mu stékala po obličeji, zamrkal, aby ji dostal z očí. "Kočku?"

"Ano, kočku! Spektrální kočku, magickou bytost, která sedí hned támhle za tebou. Proč jsi ji sem přivedl?" Pán řek byl vodní bytostí, na krku hned pod bradou se mu z obou stran táhly žábry, které se ted' třepotaly rozčilením.

Ben se překvapeně podíval na Dirka, který seděl asi tucet kroků za ním a s okázalým nezájmem o právě probíhající konverzaci si olizoval packu. "Nerozumím," odpověděl nakonec a podíval se přitom na Pána Řek. "Proč vidíš takový problém. . . ?"

"Neřekl jsem ti to snad jasně?" přerušil ho opět Pán řek, tentokrát mnohem zlostněji.

"Abych řekl pravdu, ne tak docela. . ."

CERNÝJEDNOROŽEC 127

"Ta kočka - ptám se tě, co tu dělá?"

Ben se vzdal pokusů o diplomacii. "Podívej, nepřivedl jsem tu kočku. Rozhodla se přijít sama. Máme mezi sebou takovou zvláštní dohodu - já se nestarám, kam jde a ona se nestará, kam jdu já. Tak proč děláš potíže a nefekneš mi rovnou, o co běží. Spektrální kočky dokáží měnit tvar a zapalovat táboráky. Nic víc o nich nevím. Jak se však zdá, ty máš mnohem lepší znalosti."

Tvář Pána Řek ztuhla. "Mám. A také si myslím, že král Landoveru by se postaral, aby věděl to, co já!" Udělal krok k Benovi. "A ty přece tvrdíš, že jsi králem Landoveru, nebo snad ne?"

"Já jsem králem Landoveru."

"Dokonce i když nevypadáš jako Ben Holiday? i když sem přicházíš v šatech dělníka, bez doprovodu a bez královské zástavy?"

"To všechno můžu vysvětlit. . ."

"Ano, ano, ano!" Pán Řek potřásl hlavou. "Když nic jiného, máš přinejmenším stejnou pleš, jako Ben Holiday." Strážní a zdrženlivě se tvářící rádci stáli nehybně jako sochy. Ben netrpělivě čekal. Zpoza kmenů a listoví se začaly vyrlořovat tváře, jako by se zhmožňovaly z šera. Lidé Pána Řek byli stále zvědavější.

Pán Řek si nakonec odkašlal a prohlásil. "Nevěřím, že jsi král Landoveru Ben Holiday, ale ať už jsi kdokoli, dovol mi říct ti pár slov o bytosti, v jejímž doprovodu cestuješ. Zaprvé, spektrální kočky jsou bytostí ze světa víl. Skutečné bytosti ze světa víl, ne vyhanci nebo exulanti, jako lidé zjezerní krajiny. Téměř nikdy nebývají spatřeny mimo oblast mlh. Za druhé, obvykle se nepřáteli s lidmi. Za třetí, jsou stále nevypočitatelné. Nikdo si netroufá říct, kým nebo čím vlastně doopravdy jsou. A za čtvrté, nosí smůlu všude, kam přijdou. Měl jsi štěstí, že jsem tě pustil do

TERRY BROOKS

Elderew s takovým doprovodem. Kdybych to věděl dřív, nechal bych tě venku."

Ben si slabě povzdechl a přikývnul. Pověry a předsudky vůči kočkám zjevně nebyly výsadou jen jeho světa. "V pořádku, slibuji, že to příště vezmu na vědomí," odpověděl a snížil se přitom, aby jeho hlas nezněl podrážděně. "Zůstávají však fakta. Vpusť jsi mě i kočku do Elderew. Jsme tady. Zda věříš, že jsem král Landoveru nebo ne, teď není důležité. Pořád potřebuji tvou pomoc a pokud. . ."

Do tváře mu nečekaně chrstl déšť. Ben se zakoktal a zapomněl, co vlastně chtěl říct. Odmíchl se a roztrásl neboť jeho vlhké šaty studily. "Nemyslíš, že bychom si mohli promluvit na sušším místě?" navrhnul tiše.

Jeho protějšek ho stále pozorně sledoval, v tváři se nepohnul ani sval.

"Pán Řek, tvá dcera může být ve velkém nebezpečí," zašeptal Ben. "Prosím!"

Pán Řek si Bena ještě chvíli prohlížel a pak mu pokynul, aby ho následoval. Mávnutím druhé ruky propustil své rádce. Téměř právě tak rychle zmizely zvědavé tváře mezi okolními stromy. Kráčeli těsně kolem nich směrem k přístřešku ve tvaru altánu vyřezanému ze smrkového kmenu. Uvnitř stál mezi dvěma lavičkami stůl, ve vykotlaném pařezu rostly květiny. Pán Řek usedl na jednu z laviček a Ben se složil na druhou. Vytrvale přšelo. Kapky dopadaly všude kolem a bubnovaly do listů a lesní půdy, uvnitř altánu však bylo sucho.

Objevil se Dirk. Vyskočil vedle Bena, usadil se, natáhl packy a ospale zamžouřal očima.

Pán Řek se na něj opět podrážděně podíval, ale pak se opět obrátil k Benovi. "Pověz tedy, co máš na srdci," vyzval ho.

Ben mu vyprávěl celý příběh. Cítil, že tím nemůže

CERNÝ JEDNOROŽEC

nic ztratit. Pověděl mu o snech, o cestách, které podstoupili on, Questor a Vrba, o nalezení ztracených kou-

zelných knih, nečekaném objevení Meekse, i o tom, jak ztratil medailon i vlastní tvář a nakonec se stal vyhnaneem z Rvzího Stříbra. Pán řek mu naslouchal bez jediného siova. Seděl nepohnutě, jako by byl vytesán z kamene, oči upřené na Bena. Ben už svou řeč dávno skončil, pán Jezerní krajiny však stále seděl jako socha.

"Nevím, co ještě bych ti mohl říct," ozval se Ben nakonec.

Pán řek odpověděl sotva znatelným pokývnutím hlav, ale stále neříkal nic.

"Poslouchej mé," prosil Ben. "Musím najít Vrba avarovat ji, e sen o čexném jednorožci jí ooslal Meeks. Bez tvé pomoci to nedokážu." Odmlčel se neoo; si náll, uvědomil skutečnost, které se až. do této chvíle whýbal. "Vrba pro mě hodně znamená. Mám ji rád, jistě to víš. red' mi prosím řekni - byla tady>"

Iáz řek se těsněji zahalil do svého pláště bar.y lesní zeleně, v očích měl stále nepřítomný vra.ť.. "Vlozná jsi opravdú tím, za koho se vydáváš," řekl tiše. "Snad opravdu jsi král Landoveru. Snad."

Vstal, vyhlédl z přístřešku a až na jednoho propustil všechny strážné shromážděné kolem. Vrátil se zpět k Benovi a sklonil se k němu, jeho podivná tzář jaicoby vyřezaná ze dřva se ocitla právě naproti Benově. "Ať jsi král nebo podvodník, ted' mi řekni pravdu - j ak to, že cestuješ s touto kočkou?"

Ben se přinutil zůstat klidný. "Byla to náhoda. Potkal jsem tohohle kocoura minulou noc na okraji jezerní země. Tvrdil, že pro mě bude jeho společnost užitečná. Ještě stále nevím, zdaje to pravda nebo ne."

Írátce se zahleděl na Dirka, neboť tak trochu čecal, že potvrdí jeho slova. Ten však měl oči zavřené

í3o TERRY BROOKS

a neříkal nic. Jak si Ben najednou uvědomil, Dirk neřekl žádné slovo od té chvíle, co vešli do Elderew. Proč asi, zapřemýšlel.

"Podej mi ruku," řekl nečekaně Pán řek. Natáhl se k Benovi a pevně sevřel jeho dlaň ve svých. "Je způsob, jak zjistit, zda mluvíš pravdu. Vzpomínáš, když jsi poprvé přišel do Elderew, mluvili jsme spolu o kouzelné moci jezerních lidí." Ben přikývnul. "Jaké kouzlo jsem ti ukázal?"

Jeho stisk byl jako ze železa. Ben zasténal, ale nepokusil se uvolnit. "Dotkl jsi se nemocného keře a uzdravil ho," odpověděl s očima upřenýma do očí muže naproti sobě. "Chtěl jsi mi ukázat, že si lidé zjezemí krajiny dokáží poradit sami. Později jsi odmítl přísahat věmost trůnu." Na chvíli se úmyslně odmlčel. "Nakonec jsi však přísahal, Pane Řek, a přísahal jsi ""

mne.

Vládce jezerní krajiny ho ještě chvíli bedlivě pozoroval apak jej bez námahy pózvedl. "Řekl bych, že bys mohl být Ben Holiday," zašeptal s obličejem skloněným blízko k Benově tváři. "Ano, je to možné." Opět uchopil obě Benovy ruce do svých. "Nevím, jak byl tvůj vzhled změněn, ale pokud k tomu byla použita

magie, pak ti také magie může vrátit tvou podobu zpět. Mám moc vyléčit to, co je nemocné a slabé. Použiji tuto moc, abych ti pomohl, pokud to bude možné." Rukama pokrytýma šupinatou kůží pevně stiskl Benovy dlaně. "Zůstaň stát a nehýbej se."

Ben zalapal po dechu. Stisk Pána Řek hřál, ostře řezané rysy jeho tváře jako by ve stínu změkly. Ben čekal. Dech muže stojícího proti němu se zpomalil, pak ucítil, jak z něj proudí nějaká síla, která mu projela tělem. Zachvěl se, ale zůstal stát.

Konečně Pán řek ustoupil o krok zpět. V jeho temných očích byl zmatek. "Je cni líto, ale nemohu ti pomoci," řekl nakonec. "Ke změně tvého vzhledu

CERNÝJEDNOROŽEC 131

bylo užito magie. Nezpůsobil to však nikdo jiný, ale ty sám. Je to tvá vlasní síla."

Ben na něj nechápavě hleděl. "Co?"

"Sám jsi ze sebe udělal to, čím jsi," zněla odpověď. "A jen ty sám se zase můžeš změnit zpátky."

, Ale to nedává smysl!" vybuchl Ben. "Neudělal jsem nic, abych vypadal tak, jak vypadám. Udělal to Meeks! Viděl jsem to! Ukradl mi medailon krále Landoveru a místo něj mi dal... tohle!"

Vztekle vyškubl přívěsek s vytepaným Meeksovým obrazem ze záhadří, divže ho neutrhł z řetízku, na němž byl připoután. Pán řek jej chvíli pozorně studoval, zkusmo se jej dotkl a potřásl hlavou. "Obraz vyrytý na medailonu je zamlžený stejně, jako tvůj vzhled. I toto kouzlo pochází od tebe."

Benovi ztuhly čelisti a schoval přívěsek zpátky. Pán řek mluvil v hádankách. Ať zde působila jakákoliv magie, docela jistě nemohla být jeho vlastní. Pán řek se musel splést nebo ho něco muselo zmýlit - a nebo se ho snažil schválně zmást, neboť mu stále nedůvěřoval.

Jak se zdálo, Pán řek mu přímo četl myšlenky. Pokrčil rameny. "Můžeš mi věřit nebo ne. Říkám jen to, co vidím." Odmlčel se. "Pokud ti medailon dal můj nepřítel, pak by ses ho nejspíš měl zbavit. Je nějaký důvod, proč ho stále nosíš?"

"Meeks mi řekl, že díky němu bude vědět, kde jsem a co právě dělám. Varoval mě před jeho sejmutím - chrání jej kouzlo, které by mě mohlo zabít," povzdechl si.

"A e to pravda?" zeptal se Pán řek. "Možná ti čaroděj lhal."

Ben zaváhal, než odpověděl. Tuto možnost zvažoval už dřív. Ostamě, proč by měl Meeksovi v čemkoliv věřit? Problém byl v tom, že se to dalo zjistit jediným způsobem - dát v sázku svůj život.

132 TERRY BROOKS

Zkusmo zčernalým přívěskem zakýval. "Už jsem o tom uvažoval. . ." začal.

Vtom uviděl koutkem oka, jak se Dirk ze Zápraží zavrtěl. Kocour zvedl hlavu a otevřel své zelené oči. Vypadalo to, jako by se probíral z kómatu jen proto, aby viděl, co Ben udělá. Jeho upřený pohled ho zner-

vózňoval. Ben zaváhal a pak pomalu zasunul medailon zpátky do západky pod tuniku. "Nejspíš o tom ještě musím trochu popřemýšlet," řekl nakonec.

Dirkovy oči se zase pomalu zavřely, pohodlně si opřel svou černou hlavu.

Chvilí ticha rušilo jen vytrvalé bubnování deště a táhlý zvuk hromu, který se valil jezerní krajinou od východu. Ben pocítil zvláštní směsici frustrace a vzteku. Jakou hru s ním kočka zase hraje?

Pán řek se vrátil k protější lavičce, ale zůstal stát. "Zdá se, že ti přece jen nemohu pomoci," řekl. „Možná bude lepší, když půjdete - ty i ta kočka."

Ben viděl, jak mu naděje na pomoc utíká pod rukama. Rychle se zvedl. „Alespoň mi řekni, kde je Vrba," prosil. "Odešla do jezerní krajiny, tady chtěla zjistit význam svého snu. Určitě vyhledala tvou radu."

Pán řek si jej chvíli mlčky prohlížel, jako by zvažoval skutečnosti známé jen jemu samotnému. Pak pomalu pokýval hlavou. "Ne, Výsosti, nebo alespoň ty, jenž se za krále vydáváš, ať už jsi kdokoliv. Nebyla tady."

Udělal opět několik kroků kolem pařezu směrem k Benovi. Pak se zastavil. Větr mu škubal pláštěm, přitáhl si ho těsněji k tělu, aby se chránil před ledovým deštěm. "Jsem její otec, ale nejsem ten, jehož pomoc by v nouzi hledala. Mám mnoho dětí mnoha ženami, některé z nich jsou mi milejší než iré. S Vrbou jsme si nikdy nebyli blízcí. Nevybávala mou společnost, ani teď, ani nikdy předtím."

CERNÝJF DNOROŽEC 133

Přilíší se podobá své matce - divoké bytosti, která se snaží pouta zpřetrhat, ne posílit. Její matka ke mně přišla jen jednou a pak zase zmizela zpátky do lesa..."

Větu nedokončil, jako by náhle nevěděl, jak. "Neznal jsem ani její jméno," dodal po chvíli. "Lesní nymfa, . křehký kousek prozářeného hedvábí. Oslnila mě tak, že jména nebyla té noci důležitá. Ztratil jsem ji, aniž jsem ji kdy měl. Ztratil jsem kvůli tomu i Vrbu. Nepřál jsem volnost její matce a Vrba pak musela snášet mou zlobu a zášť. Tak se ode mě postupně vzdalovala a nic tomu nemohlo zabránit. Tolik jsem její matku miloval. Nemohl jsem na ni zapomenout, ani ji odpustit, co mi udělala. Když jsem Vrbě dovolil odejít na Ryzí Stříbro, zpřetrhal jsem i to posledru pouto, které nás spojovalo. Od té chvíle patří sama sobě a není více mou dcerou. Vidí mě jako muže, který má více dětí, než kolika může být otcem. A ona se rozhodla nebýt jedním z nich."

Odvrátil se, ztracen ve vlastních vzpomínkách. Podivné vyznání, pomyslel si Ben. Prosté a přímé, ale bez sebemenší stopy citu. Jeho hlas se jedinkrát nezachvěl, tvář zůstávala zcela bez výrazu. Vrba pro něj musela znamenat hodně, ale nedával to na sobě v nejmenším znát - dokázal jen slovy konstatovat existenci svých citů. To přimělo Bena uvažovat nad vlastním vztahem k sylfě a ptát se sebe sama, jaký vlastně je.

Pán řek se díval do deště, nehybný, mlčící. Pak pokrčil rameny. "Dokážu vyléčit mnohé, ale tohle ne," řekl tiše. "Nevím jak." Náhle se otočil k Benovi a podíval se na něj, jako by ho viděl poprvé v životě.

"Ale proč jen to všechno říkám tobě?" zašeptal překvapeně.

Ben nevěděl. Mlčky čekal, zatímco se na něj Pán řek díval, jako kdyb; jeho pouhá přítomnost byla jakýmsi nesrozumitelným tajemstvím. Pak se vladař

ĎERRY BRooxs

lidu jezerní krajiny rozhodl na celou věc zapomenout. Jeho hlas zněl bezvýrazně a chladně. "Ztrácíš se mnou čas. Vrba šla za svou matkou. Ke starým borovicím, kde obvykle tančí."

"Pak ji budu hledat tam," odpověděl Ben a zvedl se. Pán řek ho mlčky pozoroval. "Nemusíš mi dávat doprovod, cestu znám," dodal poněkud váhavě.

Pán řek mlčky přikývnul. Ben se vydal do deště. Urazil několik desítek kroků, když se zastavil a ohlédl se zpátky. Poslední strážný zmizel mezi stromy. Dva muži osaměli. "Chceš jít se mnou?" zeptal se Ben bez rozmýšlení.

Ale Pán řek byl opět zahleděný do padajících kapek deště, ztracen v jejích matném třpytu avytrvalém bubnování. Žábry na krku se pohybovaly téměř neznatelně. Tvrdá, ostře řezaná tvář byla jako bez života.

"Neslyší tě," ozval se nečekaně Dirk ze Zápraží. Ben se překvapeně podíval dolů a u svých nohou uviděl kocoura. "Hledá sám v sobě, aby zjistil, co se s ním vlastně stalo. Tak to bývá, když se na povrch dostanou věci dlouho a pečlivě střežené."

Ben se zamračil. "Pečlivě střežené? Myslíš tím to, co mi řekl o Vrbě a její matce?" Poklekl ke kočce a vráska na čele se mu ještě prohloubila. "Dirku, proč mi to všechno řekl. Vždyť ani nevěděl, kdo jsem."

Dirk k němu vzhlédl. „Na světě existují různé druhy magie, Milosti. Některé působí velké změny, jiné jen malé. Některé užívají oheň, sílu těla a srdce... jiné pracují skrytě."

"Ano, ale proč... ?"

"Poslouchej mě, vznešený pane! Poslouchej!" Dirkův hlas se změnil v pouhý sykot. "Tak málo lidí naslouchá tomu, co kočky říkají. Většinou k nám jen mluví. Hovoří k nám, protože jsme tak dobrými posluchači, víš. Cítí se v naší společnosti dobře. Neptáme

CERNÝ, JEDNOROŽEC 135

se ani nesoudíme. Jen nasloucháme. Oni mluví a my nasloucháme. Pová nám všechno! Prozradí nám nej-
skrytější myšlenky a sny, věci, které by neřekli nikomu jinému. Občas to dělají, aniž by sami věděli, proč!

Žmlkl a Ben si najednou uvědomil, že Dirk nemluví v obecných termínech, ale hovoří o něčem konkrétním. Neměl na mysli jen tak někoho, ale kohosi určitého. Zvedl oči a vyhledal osamělou postavu Pána Řek.

A najednou se zamyslel sám nad sebou.

Dirku, co... ?"

"Ššššššššš!" zasyčel na něj kocour. "Nech být ti-
cho tichem, vznešený pane. Neruš ho. Pokud to

umíš, naslouchej mu, ale nech ho být."

Kocour se pomalu vydal směrem ke stromům, přitom si opatrně vybíral cestu po vlhké, vodou prosáklé lesní půdě. Déšť padal ze zamračeného nebe v šedých závojích, obzor byl zatažený od horizontu k horizontu a oblaka tvořila nad stromy šedivý strop. Mezery mezi zvuky deště byly vyplněny tichem, které halilo město Elderew, jeho domy a ulice, chodníky a parky, i rozlehlý, opuštěný amfiteátr tyčící se za nehybnou siluetou Pána Řek. Ben naslouchal, jak mu radil Dirk. Chvillemi opravdu téměř slyšel ticho promlouvat.

Co mu ale říkalo? Čemu měl porozumět? Bez-mocně potřásl hlavou - neměl tušení.

Dirk se objevil v mlze před ním jako světle šedý stín. Ben zanechal svého úsilí a bez váhání ho následoval.

138 TERRY BROOKS

Nikdo na světě by už nedokázal vymluvit Benu Holidayovi, že na tom zatraceném Dirkově ze Zápraží je cosi velmi zvláštního. Všechny kočky jsou přece zvláštní, může někdo namítnout. Není tedy proč se divit, když kočka ze světa nadpřirozených bytostí je o něco zvláštnější než kterákoliv jiná průměrná číča. Ben by však naprosto nesouhlasil. Druh výjimečnosti, který představoval Dirk, byste nemohli najít - řekněme ani v Alence v říši divů nebo Dicku Whittingtonovi. Dirk jako by dával věcem a událostem nový význam. Nejvíc rozčilující však na tom všem bylo, že ať se Ben snažil sebevíc, nemohl přijít na to, co se mu kocour vlastně snaží říct!

Kým byla tahle bytost a proč si vybrala Benovu společnost?

S radostí by přivítal odpovědi na tyto otázky, ale času bylo málo. Kocour se opět ujal vedení, zcela sebevědomě, jak se na kočku patří, ajemu nezbylo, než si pospíšit za ním. Déšť mu stékal po tvářích v stále silnějších stružkách a poryvy větru byly přímo mrazivé. S blížícím se soumrakem se počasí zhoršovalo. Ben byl promáčený, prochladlý a hladový. Navzdory svému odhodlání jít dál začínal ztrácet odvalu. Brzy přistihl sám sebe, jak myslí na suché oblečení a teplou postel. Mělo však zůstat jen u přání. Pán řek by sotva toleroval jeho další přítomnost a on musel využít veškerý zbývající čas, aby našel Vrhu.

S hlavou skloněnou proti větru ženoucímu kapky deště prošel městem Elderew. Nebyl ničím jiným, než dalším ze stínů bez tváře, který se brzy ponořil do blízkého lesa. Světla chaloupek a domů mu brzy zmizela z očí, tma se kolem něj sevřela jako vlhká, deštěm nasáklá opona. Cáry mlh honil vítr jako ocasey dětských draků odtržené od těl. Dotýkaly se, třely se o sebe a prolínaly, tvoříc tak místy neproniknutelný příkrov. Ben si toho nevšímal a prodíral se

CERNÝ, JEDNOROŽEC 139

vpřed. Byl u starých borovic už tolikrát, že by našel cestu i poslepu.

Na mýtinu dorazil o chvíli později, jen několik

kroků za Dirkem. V očekávání se rozhlédl kolem, ale nespatriil nic. Mýtina byla prázdná. Staré borovice, stejně mokré a vlhké, jako všechno kolem, šťály v kruhu po jejím okraji jako letití lesní strážci. Prošel mýtinou sem a tam a hledal otisky chodidel nebo nějakou jinou stopu Vrbiny přítomnosti. Nenašel však nic, co by naznačovalo, že tady sylfa byla.

Dirk ze Zápraží prošel po trávníku jen jednou, očichal půdu a vrátil se do svého úkrytu pod rozložitými větvemi borovice. Usadil se tam s elegancí sobě vlastní. "Byla tady před dvěma dny, vznešený pane," oznámil. "Seděla nedaleko místa, kde teď stojíš a pozorovala tanec své matky. Pak prošla proměnou. Odešla za úsvitu."

Ben se na kocoura překvapeně podíval. "Jak to všechno víš?"

"Mám dobrý nos," odvětil Dirk přezíravě. "Měl bys svůj čich trochu trénovat. Všimne si i toho, co ostatní smysly pominou. Můj nos mi řekne věci, které ti tvoje oči neprozradí."

Ben k němu přišel a dřepnul si na paty. Proudů vody stékající ve vytrvalých praménkách z větví borovice na tvář si nevšímal. "A říká ti tvu nos, kam šla potom?" zeptal se tiše.

"

"Ne, odpověděla kočka.

"Ne?"

"Nevím, proč se po mě zbytečně opakuješ," odfrkl Dirk.

"Pokud ti tvůj nos dokázal říct všechno ostatní, proč ti nedokáže říct tohle?" naléhal Ben. "Je ten tvůj nos vždycky takhle vybíravý?"

"Sarkasmus ti nesluší, vznešený pane," pokáral ho Dirk a maličko naklonil hlavu. "A kromě toho, takové

14.o TERRY BROOKS

jednání si nezasloužím. Koneckonců, na téhle cestě jsem tvůj jediný společník a zastánce."

"Při téhle příležitosti bych rád připomněl, že tato skutečnost by si zasloužila alespoň malé vysvětlení," odsekl Ben. "Neustále mě popichuješ tím, co všechno víš, ale říkáš mi jen to, co se ti hodí. Je mi jasné, že pro své chování máš skvělou výmluvu - jsi přece kočka. Dovol mi však, abych ti konečně řekl, jak moc mi to leze na nervy." Začínal se dostávat do varu a ještě zvýšil hlas. "Prostě jsem se tě jen ptal, jak jsi přišel na to, že tady Vrba byla, její matka tančila a ona se pak proměnila, když přitom nejsi schopen říct mi, kam..."

"

Já nevím."

"... mohla jít pak... Co? Ty nevíš? Nevíš co?"

"

Nevím proč to nevím."

Ben se na něj podezřívavě podíval.

"Měl bych být schopen přechíst směr, kterým ode-

"

šla z mýtiny, ale nedokážu to, řekl Dirk tiše. "Jako by její stopy někdo schválně ukryl."

Ben chvíli přemýšlel o této nové informaci ale pak potřásl hlavou. "Proč by si přála utajit směr své cesty?"

Dirk neodpověděl. Místo toho vydal tiché, varovné zasyčení a postavil se na všechny čtyři. Ben se také narovnal a otočil se. Z mlh se vynořila postava Pána Řek. Dlouhými kroky zamířil napříč mýtinou k místu, kde čekal Ben.

Tentokrát ho nedoprovázel nikdo.

"Byla tady Vrba?" otázal se nečekaně.

Ben zaváhal, ale pak přikývnul. "Byla a zase odešla. Kocour říká, že pro ni její matka tančila předminulou noc."

V očích vodní bytosti zableskl hněv, ale rychle zase pohasl. "Samozřejmě, ke své dceři přišla," zašeptal. "Bylo mezi nimi takové pouto. Pro vilí bytosti je tanec

CERNÝ JEDNOROŽEC 141

prostředkem, jak odhalit pravdu, spatřit hledané..." Odmkl se uprostřed věty, jako by mu myšlenky odletly někam jinam. Pak se napřímil. "Zjistil jsi, kam šla, Výsosti?"

Ben opět zaváhal, ale tentokrát spíše překvapením než z opatrnosti. Páni řek ho oslovil "Výsosti". Rozhodl se snad uvěřit Benovu tvrzení? Cítil na sobě jeho utkvělý pohled. "Stopa byla zahlazena," odpověděl. "Kocour říká, že úmyslně."

"

Pán řek se letmo podíval na Dirka apak se jen

"

zamračil. "Možná. Jeho ostře řezaná tvář se podívala zpátky na Bena. "Na to je však má dcera málo lstivá a její matce zase chybí prostředky. Pokud byly její stopy skutečně skryty, pak to musel udělat někdo jiný. Někdo jí pomohl, ale neřekl mi to." V jeho očích znova zaplátl hněv, ale pak zmizel. "I tak to nemá žádný význam. Mohu ji najít, buduli chtít. Ji, a všechno, co si budu přát."

Prudce se obrátil. "Cas utíká." šeptal. "Tma a déšť mohou zmařit mé úsilí. Pokud chci něčeho dosáhnout, musím jednat rychle." V jeho hlase byla naléhavost a - odhodlanost. "Nelíbí se mi takové čachry za mými zády. Dozví se význam snu o čemém jednorožci a uzde ze zlata, ať si to Vrba a její matka přeje nebo ne!"

Pospíchal zpátky k lesu a vzápětí v něm zmizel. Ani v nejmenším se nestaral se o to, zda ho Ben následuje. Nemusel si však dělat starosti. Ben mu byl v patách. Dirk ze Zápraží zůstal sedět pod borovicovými větvemi a sledoval je, jak odcházejí. Pak se začal pečlivě mýt.

Pán řek prošel během krátké doby proměnou, které mohl Ben stěží uvěřit. Nejdřív ho nezajímala ani jeho dcera ani černý jednorožec a najednou měl tolik naspěch. Kráčel lesem směrem k městu a cestou

TERRY BROOKS

k sobě svolával strážné. Sluhové se vynořovali odevsad, chvíli mu kráčeli po boku a jakmile obdrželi instrukce, odběhli zpátky do noci. Objevovali se a mizeli jako stíny, nejružnější duchové, kelpie, najády ajiní, bezhlesně přispěchali k temné siluetě svého vládce. Pán řek vydával rozkazy rychle a přesně, tempo své chůze nezvolnil ani na chvíli. Prošel téměř v tajnosti okrajem města Elderew a zamířil zpátky do lesního porostu. Ben, na kterého se zjevně zapomnělo, ho následoval.

Prodírali se hloub a hloub. Nacházeli se nyní severovýchodně od města. Setmělo se už natolik, že neviděli víc než několik stop před sebe. Déšť sice trochu zeslábl, ale stále byl vytrvalý a smáčel je oba hojnými proudy. Hrom se ozýval v dlouhých zahřměních a kdesi v dálce blesk rozčísł mraky. Nejhorší část bouře je stále ještě nedostihla. Byla před nimi.

Pán řek si toho však nevšímal, byl zcela soustředěn. Ben začal přemýšlet, co se tady vlastně děje a jeho neklid rostl.

Vtom vyšli z lesa na velkou mýtinu táhnoucí se svahem, který dole přecházel v rozlehlé jezero napájené na obou koncích řekami. Řeky, nyní vzedmoute dešťovou vodou, stékaly dolů v kaskádách, přeska-kovaly skalnaté prohlubně a obrovské kameny vytržené ze svahů spoutaných kořeny mohutných, sekvojím podobných stromů. Dopadající voda tvořila víry. Zazářil další blesk a jeho mihotavé světlo se smísilo s jasem pochodní upevněných v držadlech po délce i šířce jezera v širokých obloucích tak, aby osvětlovaly celý svah. Ben zpomalil a zadíval se do temnoty. Jezemí lidé se zdáli být všudypřítomní - nebo jich bylo jen několik v nekonečném poli rozžatých pochodní? Větr mu hnal déšť do tváře a on nebyl schopen odpovědět.

CERNÝJEDNOROŽEC I

pán řek se obrátil a uviděl, že Ben je stále s ním. Pokynul mu, aby přistoupil blíž na kamenitý útes, který vyčníval ze svahu a umožňoval náraz přehlédnout jezero, řeky, i vlnící se řady pochodní. Bouře udeřila do dvou mužů stojících na nechráněné plošině plnou silou. Přitiskli se k sobě, jejich slova se téměř ztrácela ve vytí větru.

"Dívej se, Výsosti!" zakřičel Pán řek a jeho podivná tvář s ostrými rysy byla od Benovy vzdálena jen několik palců. "Nemohu poručit Vrbíně matce, aby pro mě tančila tak, jako tančila pro svou dceru. Mohu však rozkazovat jejím příbuzným! Uvidíme, jaká tajemství přede mnou skrývají!"

Ben němě, přikývl. V očích druhého muže uviděl posedlost, jakou ještě nikdy dřív nespatřil - posedlost hraničící s vášní.

Pán řek dal nepatrné znamení a z noci se vynořil mužiček, který vypadal jako polínko. Byl drobný a křehký, oděný do hrubého vlněného šatu povlávajícího v prudkém větru. Na vrcholku hlavy, po temeni, podél páteře a po zadní straně předloktí a lýtek mu splývaly dlouhé zelené vlasy podobné osinám nezralého obilí. Jeho tvář byla tvořena změtí

rysů jakoby vyřezaných do dřevité hmoty. V ruce nesl cosi, co vypadalo jako Panova flétna.

"Hrej!" poručil Pán řek a rukou máchl směrem ke svahům údolí. "Přivolej je!"

Polínkovitá bytost se shýbla k vodou nasáklé zemi, pohodlně se na ní usadila s nohama zkříženými před sebou a pozvedla píšťaly k ústům. Ozvala se jemná, sladká melodie, která se prodírala chvílemi ticha mezi jednotlivými poryvy větru. Proplétala se a mísila se zvuky bouře, jako zlatá nit protkává vzácnou výšivku. Byla hedvábná, hladká, chladivá, tichá, ovíjela se kolem posluchačů jako měkký šál. Nesla se dále po svazích do údolí. Ve vzduchu viselá jakási proměna.

144 YBRooKs

"Poslouchej!" zašeptal Pán řek vzrušeně do Benova ucha.

Melodie se postupně začala skládat z vyšších tónů a píseň se vznášela vzhůru navzdory zuřící bouři. Pomalu přemáhala tmou, vlhko a chlad, celé okolí se začalo měnit. Vytí bouře sláblo, chlad ustoupil teplu: "a noc se rozjasnila, jako kdyby přicházel úsvit. Ben", se cítil lehce, téměř plul na vzdušných polštářích. Nevěřicně zamžikal. Všechno kolem něj se měnilo - čas, hmota i tvar. Hudba obsahovala magii mnohem silnější, než jakou Ben kdy potkal, tak mocnou, že dokázala ovládnout i přírodní živly.

Pochodně vzplály novým životem, stráž byla plná světla. Objevil se však ještě jiný jas - zář probleskující nočním vzduchem. Žhnula všude po svazích údolí i dole ujezerní hladiny. Ta byla nyní klidná a hladká, víření vody ustalo, jako když matčina ruka uhladí rozčepýřené vlásy spícího dítěte. Po březích tančily záblesky světla jako živé bytosti.

"Tam, Výsosti - pohled!" naléhal Pán řek.

Ben jej poslechl. Útržky a kousky světla začaly nabývat tvar. Tančily a vířily kolem pochodní a pozvolna se z nich stávaly jemné, nadpozemské bytosti, které sály sílu světla pochodní a hudby, probouzející je k životu. Ben je okamžitě poznal. Byly to lesní nymfy, stejného druhu jako Vrbina matka - dětsky křehká stvoření ne hmotnější než kouř. Zvedaly snědé paže a dlouhé vlasy se jim vlnily. Tančily a vířily po břehu jezera hladkém jako zrcadlo, drobné tváře měly obrácené k nebi - obraz ne nepodobný oživlému kaleidoskopu.

Hudba zesílila. Zjasu nyrzif vyzařovalo teplo letního dne, objevily se jasné barvy, duhové stíny se mísily a rozpíjely podobné barvám na umělcově paletě. Tvary a podoba věcí olem procházely proměnou - Ben měl pocit, jako by se přenesl do jiného

CERNÝJEDNOROŽEC 145

světa ajiného času. Cítil se znova mladý a svět kolem byl jako právě stvořený. Pocit lehkosti ještě zesílil a Benovi se zdálo, že pluje volně vzduchem, odpoutaný od země a od tíhy gravitace. Pán řek i flétnista pluli spolu s ním, ve smršti zvuků a barev se podobali obrovským ptákům. Pod nimi taňčily lesní nymfy. Radostně kroužily a vznášely se v prozářeném vzdu-

chu. Odpoutaly se od jezerního břehu a vířily i nad klidnou hladinou, jejich drobná těla se sotva dotýkala hladké vodní plochy. Pomalu se shromáždily uprostřed jezera - vytvářely složité vzory, vířily, rozdělily se a znova spojily.

Přímo nad nimi se ve vzduchu začal formovat nějaký obraz.

"Teď to přijde!" zašeptal Pán řek, ale jeho hlas se zdál Benovi tak vzdálený, že jej sotva slyšel.

Obraz projasněl. Byla to Vrba. Stála samotná na břehu jezera - právě tohoto jezera - a v ruce držela uzdu utkanou ze zlata, kterou dřív viděla ve snu. Na sobě měla šaty z bílého hedvábí a zářila krásou oslnivější, než kouzlo hudby i tanec lesních nymf. Její tvář ožila. Rozhlédla se po barvách kolem, zelené kadeře jí pohlávaly v závanech větru. Držela uzdu před sebou, jako by to byl dar a čekala.

Pozor! ozval se náhle varovný hlas, tak tichý, že se téměř ztrácel v přívalu přicházejících obrazů.

Ben na chvíli odtrhl oči od Vrby. V neskutečné hloubce kdesi pod ním stál Dirk a díval se na něj.

"Něco se stalo?" vypravil ze sebe s obtížemi Ben.

Jeho otázka však zanikla v událostech příští chvíle. Hudba dosáhla svého vrcholu, vzrušená, silná, overládla všechno kolem. Svět zmizel. Zůstalo jen jezero, kruh lesních nymf a obraz Vrby. Barvy byly tak jasné, zářivé a v Benových očích se objevily slzy. Ještě nikdy nebyl tak šťastný. Cítil, jak s; něco uvnitř něj láme a mění.

TERRY BROOKS

Vtom se na okraji jezera, stranou od nymf i od obrazu Vrby, objevilo ještě něco jiného, cosi nepopsatelně krásného a zároveň strašného. Ben uslyšel tlumený výkřik Pána Řek. Byl to výkřik uspokojení. Stěna barev a zvuků se prohnula, jako když se zavlní látka a skrz pestrý závoj halící jezero i nymfy opatrně vstoupilo zjevení.

Černý jednorožec.

Ben cítil, jak se mu hlas zadrhl v krku. Oči ho pálily a on ucítil náhlý, nečekaný příval touhy. Ještě nikdy neviděl nic tak krásného. Dokonce i obraz Vrby stvořený lesními nymfami byl vedle této kouzelné bytosti jen vybledlým stínem. Sotva vyšel ze stínu do barevného světla, jeho vznesené tělo se začalo vlnit v rytmu hudby a dlouhý roh bíle zářil magii.

Dirkovo varování se ozvalo znovu, ale tentokrát nebylo hlasitější než pouhá vzpomínka. Dej pozor!

"

Co se děje?" zašeptal Ben.

Pán řek se k němu znova otočil, hlava se mu kývala ze strany na stranu v pomalém rytmu. Jindy tvrdá tvář ožila emocemi, přímo hrál v zářivém barevném světě. Promluvil, ale jeho slova jako by vycházela přímo z jeho mysli, ne z úst. "Musím ho mít! Získám jeho kouzelnou sílu a ta se stane součástí mé země a mého lidu. Bude mi patřit! Musí!"

Náhle Ben uviděl skrz závoj příjemných pocitů, co měl Pán řek v úmyslu. Neprivolal flétnistu a lesní nymfy proto, aby zjistil něco o Vrbě nebo její matce. Jeho cíle byly mnohem vyšší. Použil hudebníka a nymfy, aby přivábil jednorožce. Pomocí hudby a tance vytvořil iluzi své dcery se zlatou uzdou v rukách aby přilákal kouzelnou bytost k jezeru, kde mohla být polapena. Pán řek naprosto věřil Benově příběhu, rozhodl se však, že černý jednorožec mnohem lépe poslouží jeho vlastním záměrům, než

CERNÝ JEDNOROŽEC

bezmocnému a trůnu zbavenému králi. Použil Vrbín sen a stvořil ho znova. Hudec, pochodně, lesní nymfy, to všechno nebylo ničím jiným, než nástrojem k vytvoření dokonalé iluze.

Iluze, která splnila svůj účel. Černý jednorožec opravdu přišel!

Ben hleděl v úžasu na jednorožce, nebyl schopen od něj odvrátit oči. Věděl, že musí jednat, aby zabránil tomu, co se má stát v příštích chvílích, ale krása zjevení ho zasáhla a on stál jako přimražený. Na pozadí vířících barev, které ho přilákaly, zářil jednorožec jako nedotčený střípek nejhlubší noci. Pokývnul svou štíhlou hlavou do rytmu hudby a vydal zvuk, kterým volal dívku se zlatou uzdou v dlaních. Podobal se ožvlému obrazu z pohádkové knihy, ta krása byla uchvacující. Kamzičí nohy zatančily, šlehl lví ohon, jednorožec kráčel rovnou do pastí.

Musím to zastavit! křičelo cosi v Benově nitru.

V tom se závoj, kterým jednorožec tak lehce prošel, roztrhl uprostřed, právě nad hlavami lesních nymf, a v trhlině se objevila noční můra, kterou musel zrodit jiný svět. Byla to ohavná věc, bytost pokrytá šupinami a bódci, vyzbrojená tesáky a drápy, s blanitými křídly pokrytými slizem, z něhož se v teplém vzduchu začalo kouřit. Vypadala jako kříženec mezi hadem a vlkem. Prodrala se dovnitř z bouřlivé noci a s křikem se vrhla proti jezeru.

Na Bena jako by sáhla smrt. Tohle stvoření už viděl. Byl to démon z podsvětí Abbadonu - dvojče příšery, kterou si Železný Cejch kdysi osedlal do souboje s Benem.

Vztekle se proti nim rozehnal, když však spatřil jednorožce, prudce změnil směr. Jednorožec démona uviděl také a vydal vysoký, poděšený zvuk. Šroubovitý roh bíle zažhnul probuzeno: magii. Prudce uskočil do strany, démon ho minul a jeho pařáty jen

TERRY BROOKS

naprázdno prohrábly vzduch. Pak jednorožec zmizel do noci právě tak náhle, jako se objevil.

Pán řek vykřikl strachem a vzteky. Démon opsal kruh a vracel se. Z jeho otevřené tlamy vyšlehl oheň. Plameny pohltily flétnistu. Drobná, polínku podobná postavička se téměř okamžitě proměnila v prach.

Hudba i barvy se rozpustily v mlze, vrátila se temnota noci proudící dovnitř trhlinou nad blednoucím obrazem Vrby držící zlatou uzdu. Ben opět stál na skalnatém útesu vedle Pána Řeka a kolem nich se

znova rozpoutala bouře.

Lesní nymfy však vířily dále, lapené vášní svého tance. Zdálo se, že se nemohou zastavit. Snášely se ve spirálách všude kolem jezerních břehů, drobné jiskřičky světla ve tmě a vlhku. Pochodně zaplápolaly a zhasly - sfoukl je vítr a déšť. Nymfy zůstaly jedinámi světýlky zářícími do noci. Přitahovaly démona tak, jako snadná kořist přitahuje dravce. Příšera zakroužila a snesla se níž, proletěla nad jezerem po celé jeho délce a z chřtánu jí šlehaly plameny. Bezmocné tanečnice se okamžitě měnily v popel. Křičely, ale jejich křehká těla nedokázala vydat zvuk silnější, než tichounké zasténání. Jedna po druhé mizely, jako plameny svíce sfouknuté větrem. Pán řek zoufale zavyl, ale nedokázal je zachránit. Umíraly jedna po druhé, jak démon létal nad jezerem sem a tam jako smrtící stín.

Ben byl zoufalstvím zcela bez sebe. Nedokázal snést pohled na tu naprostou zkázu, ale ani se od ní

nedokázal odvrátit. Nakonec se rozhodl k činu, neboť už nemohl dále snášet tu hrůzu. Bez přemýšlení táhl ze západní zčernalý medailon a držel ho před sebou tak, jak to dělával kdysi. Vztekla na okřídleného démona zaječel.

Na chvíli zapomněl jaký to medailon vlastně nosí. Démon se obrátil a klouzavým letem zamířil k němu.

CERNÝJEDNOROŽEC

Ben si najednou uvědomil přítomnost Dirka sedícího nehybně u jeho nohou. Uvědomil si také, že na sebe upoutal démonovu pozornost a pravděpodobně tak sám nad sebou podepsal rozsudek smrti.

Vtom odněkud přišel záblesk světla a démon spatřil jasně medailon, Bena i Dirka ze Zápraží. Bestie vztekla zasyčela, jako když se z hlubin země uvolní pára a obrátila se zpátky do noci. Během chvíle po ní nebylo ani stopy.

Ben se třásl. Neměl tušení, co se mohlo stát. Věděl jen, že z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu je stále ještě naživu. Dole u jezera přestaly poslední znymf konečně tančit a zmizely zpátky do lesa, jejich záře zmizela a jezero i okolní pahorky se opět ponořily do tmy. Zůstal jen prázdnota bičovaná větrem a deštěm.

Ben se pokusil zmímit chvění svých rukou a pomalu zasunul medailon zpátky pod tuniku. Cítil, jak ho pálí na kůži.

Pán řek klesl na jedno koleno, oči upíral na Bena.

Ta bytost tě poznala!" zaúpěl zuřivě.

"Ne, nemohla. . ." začal Ben.

Medailon!" skočil mu jeho protějšek do řeči.

"Poznala ten medailon! Mezi vámi je pouto! Nesnaž se to vysvětlit jinak!" Vstal a jeho hlas se změnil na ostrý sykot. "Kvůli tobě jsem ztratil všechno! Kvůli tobě jsem přišel o svého jednorožce! Ty jsi vinen smrtí hudce a lesních nymf! Ty a ta kočka! Varoval jsem tě Spektrální kočky přinášejí smůlu. Jen se podívej, co jsi způsobil!"

Já jsem..." pokusil se Ben o obranu.

"

Ale Pán řek ho nenechal domluvit. "Chci, abys odešel. Nejsem si jist, kdo vlastně jsi a ani mě to nezajímá. Okamžitě odejdi z mé země - i s kočkou!

Pokud tě tu ještě zítra najdu, uvězním tě uprostřed bažin, na místě z nhož není úniku. A teďjdi!"
Hněv vjeho hlase vylučoval jakékoliv další námitky.

1 z TERRY BROOKS
5

Jak se Ben prodíral v dešti skzz lesní houštiny, pry od vymýcené stráně a rozzlobeného vládce jezerní z mě, měnil se pomalu v promočenou a promrzlou hrou du bahna. Jeho vnější vzhled věrně odrážel stav jeh nítra. Zmatené emoce, které v něm vyvolala hudba, ta nec lesních nymf, obraz Vrby i to, cо následovalo poté na něj dotíraly se zuřivostí a neodbytností hladové vlč smečky. Stále ještě cítil dozvuky palčivé extáze poci volnosti, vyvolané zvukem flétny a tancem nymf, pře vládalo však zděšení a hrůza.

V temné prázdnotě Benovy mysli se vynořoval obrazy: Pán řek toužící se zmocnit jednorožce a ov ládnout jeho magii, křídlatý démon a bezmocné, útl nymfy na břehu jezera, mčnčné v popel jeho ohnivý dechem. Také on sám ve chvíli, kdy instinktivn uchopil zčernalý Meeksův přívěšek a pozdvihl há před sebe jako ochranný talisman...

Možnájím i byl...

K čertu, co se stalo? Co se tam, na břehu jezera, vlastně odehrálo? Okřídlená příšera se na něj vrhla; aby ho zahubila, ale v příští chvíli uhnula stranou; jako kdyby narazila na neviditelnou zeď. Způsobil ta medailon, Ben, Dirk, nebo snad řičco úplně jiného?

Pán řek nepochyboval, že na vině je medailon. Podle něj byla příšera, Ben i Meeks spojeni pomocí přívěsku vjakýsi hanebný svazek, který jej zároveň chránil. Ben se zachvěl při pouhé myšlence na takovou možnost. Obraz Meekse mohl být tou věcí, která odvrátila démona. . .

Zastavil se. To by však znamenalo, že démona poslal Meeks. Ano, cožpak to nebyl Meeks, kdo po sznrtní starého krále pozval do Landoveru příšery z podsvětí? Ben udělal několik kroků. Musel to být Meeks. On nejspíš poslal démona, neboť zjistil, že Pán řek má jednorožce na dosah a touží po jeho magii. Jistě, medailon, který Ben nosil na krku mohl

CERNÝ, JEDNOROŽEC 153

; fungovat i takovým způsobem. Meeks ho přece vazoval, že nad ním bude mít díky medailonu dohled. Díky němu nejspíš věděl všechno. Pak by ovšem za smrt lesních nymf byl skutečně odpovědný Ben...

Kdesi v koutě mysli mu zůstávala neodbytná vzpomínka na smrtelné výkřiky křehkých nymf. Dokud je neviděl umírat, ani ho nenapadlo myslet na ně ja. ko na živé bytosti - vypadaly jako záblesky světla, vrhané rozžatými pochodněmi, do nichž se jakýmsi způsobem otiskla lidská tvář a tělo útlé, jemné panenky, které se při neopatrném doteku mohly roztržít jako by byly ze skla. . .

Všechny ty představy na něj dotíraly a týraly ho, násilím se donutil odstrčit je stranou. S každou otázkou se vynořovaly další a další, odpovědi se však nedostávalo. Déšť padal, rytmicky bubnoval do blá-

ta, tráva se topila v loužích, po okrajích pěšiny se utvořily stružky, jimiž voda stékala. Chlad a temnota ho obklíčily. Zoufale toužil alespoň po chvilce tepla, alespoň po jiskřičce ohně. Šel dál, už si ani nevšímal kam. Jen pryč, rozhodl se. Dál od Pána Řek, od Jezemí krajiny, pryč od své jediné naděje na nalezení Vrbý dřív, než se k ní dostane Meeks.

Boty čvachtaly v blátivých loužích. Kam mohl jít?

Najednou si vzpomněl na Dirka ze Zápraží. Kde jen byl ten prokletý kocour? Vždycky ho bylo kolem plno, když ho Ben nepotřeboval, tak kde je teď? Jak se zdálo, věděl vždycky dobře, kterou cestou se dát. Dirk totiž věděl snad úplně všechno.

I to, čeho chce prostřednictvím hudce a nymf dosáhnout Pán řek, pomyslel si Ben, když si v mysli řadil události, jak následovaly po sobě.

Dej pozor, varoval ho kocour.

Opravdu výstižné.

Cítil zmatek. Přistihl sám sebe, jak znovu přemýšlí o medailonu. Opravdu mohl přívěsek přivolat démona

54

TERRY BROOKS

a způsobit tak smrt hudce a lesních nymf> Nedokázal tu myšlenku snést. Možná by se měl zbavit toho prokletého kousku kovu. Co když tím, že ho nosí na krku, skutečně čaroději pomáhá? Meeksovo varování proti sejmutí medailonu mohl být jen trik. Co když je právě tohle způsob, jak se jeho vlivu zbavit?

Opět se zastavil a sáhl pod halenu. Uchopil řetěz, na jehož konci se kýval medailon, a vytáhl ho ven. Jak si v prchavé záři blesků protínajících oblohu prohlížel jeho matný, zčernalý povrch, a v něm vyrytý obraz, pocítil náhle neodolatelnou touhu odhodit ten odpomý kus kovu co nejdál. Snad by se tím osvobodil a alespoň z části zhladil pocit viny za smrt lesních nymf. Možná by mohl začít znova. . .

"Ach můj milý, drahý, vznešený pane, tady jsi. =: Touláš se nocí slepý jako krtek. Už jsem si myslel, že jsem tě ztratil."

Dirk ze Zápraží se objevil mezi kmeny, jeho čistý kožíšek se leskl dešťovou vodou a na vousech se mu srážely kapky vlhkosti. Vyskočil na padlý kmen := a opatrně se na něm usadil.

"Kde jsi byl?" vyštěkl Ben podrážděně. Zaváhal a zastrčil medailon zpátky do západě.

"Hledám tě, jak jinak," odpověděl klidně Dirk. ":

"Zdá se, že opravdu potřebuješ někoho, kdo by se .: o tebe staral."

"Opravdu?" vybuchl Ben. Cítil únavu, strach, . zklamání a ještě nejvíce tučnou nepříjemnou věc, ale ze všeho nejvíce mu ležela na nervy tahle ztracená kočka, která s ním zacházela jako se ztraceným štěnětem. "No a kdo jiný, než ty, by se měl ujmout toho bohulibého úkolu pečovat o lidi Dirka ze Zápraží, spasitel ztracených duší. Kdo jiný má tak dokonalou znalost lidského charakteru? Kdo jiný dokáže tak neomylně rozpoznat podstatu věci Rekni := mi, Dirku, jak to, že toho tolik víš No tak, pochlub

CERNÝ, JEDNOROŽEC 155

se! Jak jsi mohl vědět, co zamýšlí Pán řek o tolik dřív, než já? Jak jsi věděl, že se chystá polapit jednorožce? Proč jsi mě tam nechal jen tak nečinně stát? Ty ubohé lesní nymfy nejspíš zemřely kvůli mně! Proč jsi to dopustil?"

Kocour se na něj chvíli jízlivě díval a pak se začal umývat. Ben čekal. Dirk se tím nedal nijak znepokojit, tvářil se netečně.

No tak?" řekl Ben nakonec.

Kocour k němu vzhledl. "Nasbíral jsi hodně otázek, že, vznešený pane?" Růžovým jazykem si olízl nos. "Nerozumínjen, proč se přitom díváš na mě."

"Protože se mi zdá, že na ně máš odpověď, ztraceně!"

"Co se zdá, a co doopravdy je, jsou dvě rozdílné věci, Milosti. Právě ty bys to měl vědět nejlépe. Mám instinkt a mám zdravý rozum. Občas něco postřehnu snadněji než lidé. V žádném případě však nejsem nevyčerpatelná zásobárna odpovědí," kýchnul. "Mimochodem, pořádjisi, jak se zdá, nepochopil podstatu našeho vztahu. Jsem kočka, nemusím ti nic říct. Na této cestě tě doprovázím, ale není mou povinností udílet ti rady. Přidal jsem se k tobě z vlasní vůle a mohu kdykoliv odejít. Nezodpovídám se nikomu, a už vůbec ne tobě. Pokud toužíš po odpovědích na své otázky, bude nejlépe, když si je najdeš sám. Jsou nadosah jen se musíš trochu namáhat."

Mohl jsi mě varovat!"

"Měl sis dát pozor sám. Ale ty ses rozhodl pro bezstarostnost. Buď rád, že jsem nakonec přece jen zasáhl,"

"Ale lesní nymfy. . .

"

"Proč se jenom, skočil mu kocour do řeči, "neustále zajímáš o věci, které ti nepřísluší? Já nejsem žádný deus ex nichina!"

Ben se překvapením rozkašlal. Spolkl, co měl zrovna

TERRY BROOKS

na jazyku a vytřeštil na Dirka oči. Deus ex machina

"Ty umíš latinsky?" zeptal se nevěřičně.

"Dokonce i řecky," odpověděl kocour.

Ben jenom přikývnul a v duchu si přál, aby se alespoň zčásti podařilo rozluštil hádanku, ktf Dirk byl. ; Věděl jsi dopředu, že lesním nymfám hnebezpečí." zeptal se nakonec.

Kocour chvíli mlčel

" . "Věděl jsem, že démon nblíží tobě, řekl nakonec."

"

Proč?"

"Protožejsi král Landoveru."

"Král, kterého nikdo nepoznává."

"Král, který nepoznává sám sebe."

Ben zaváhal. Chtělo se mu říct: "Sám sebe pozl
vám, ale pro druhé vypadn jako někdo jiný, p ;
svůj mří

jsem o edailon a tak dále." Nakonec však n
čel, protože se mu nechtělo dále rozebírat tohle
ma. Místo toho se zeptal: "Pokud mě démon nep
znal, jak jsi mohl vědět, že mi neublíží?"

Vypadalo to skoro, jako by kocour pokrčil ram
ny. "Medailon, řekl.

Ben souhlasně kývnul hlavou. "Měl bych se ho a
zbavit. Myslím, že medailon může za všechno, co

:

stalo - příchod démona, smrt nymf. Nejspíš byc
měl ten přívěsek zahodit co nejdál, Dirku."

Dirk vstal a protáhl se. "Možná bys měl nejdri
zjistit, co chce to blat átko," řekl.

Ukázal očima stranou a Ben jeho pohled sledoval
Na spadáném borovicovém jehličí, sotva tučet sto]
od nich, se krčila malá silueta, téměř skrytá v šerr
a pod závojem deště. Bylo to podivné stvoření. V
dálence připomínalo bobra s dlouhýma uširria. Žlu
oči mu ve tmě zářily.

"Co je to?" zeptal se Dirka.

"Vicht. Živí se zdechlinami. Odklízí tak zbytky
ostatních zvířatech. Je to taková čtyřnohá uklízečka.

CERNÝJFNOROŽEC 157

: "A co chce?"

Dirk nasadil výraz bytosti pronásledované osu-
iem.""Proč se ptáš mě. Zeptej se toho blátivého ště-

Ben si povzdechl. Nakonec, proč ne. "Můžu pro
be něco udělat? oťázal se nehybně sedícího stínu.

Blat'átko se spustilo na všechny čtyři a kousek po-
odběhlo, pak se obrátilo k nim a zase poodběhlo.
J,"

Nic mi neříkej zavrčel Ben na Dirka. "Chce,
abychom šli za ním."

Dobře. Budu mlčet jako hrob," slíbil mu Dirk.

Sledovali blat'átko lesem, stále více se přitom od-
chylovali na sever, pryč od Elderew a lidu jezerní
kramy. Déšť vystřídalo drobné mrholení, mraky se
: tihaly a do lesního šera začalo pronikat více světla.

: Vzduch byl stále mrazivější, ale Ben byl už tak pro-
Icěhlý, že chlad ani nevnímal. Mlčky se vlekl za
blat'átkem a jen se v duchu divil, jak dostala tahle
bytost své jméno, kam je to vede a proč. Myslel na
medailon a ze všeho nejvíc přemýšlel nad tím, co si
počít s kocourem. Dirk mu kráčel hned za patami.
Opatrně si vybíral cestu, louže bláta přeskakoval
elegantními oblouky a velice se snažil, aby se neza-
nazal.

Typická kočka, blesklo Benovi hlavou.

na to, že Dirk byl všechno jen ne typická koč-
ačkoliv tomu jeho chování po většinu času nena-
svědčovalo. Otázka, co s ním, začala stále více na-
bývat na významu. Cestovat s Dirkem bylo jako být
ve společnosti dědečka, vedle kterého si připadáte
alco dítě a neustále musíte poslouchat poznámky, že
iyste už konečně mohli vyrůst. Dirk k tomu měl
istě nějaký důvod. Ben však začínal přemýšlet, zda
e z kocoura vůbec může vyklubat něco užitečného.

Vzrostlé lismáče pomalu mizel, míto nich se ob-
:vily y
blny, blížili se k severnímu okraji Elderew.

1\$8 TERRY BROOKS

Rozprostřela se před nimi krajina, po níž vítr honil velké chomáče mlhy. Šero zhoustlo, vlhko a chlad byly vystřídány těžkým teplem. Ben se tu necítil příliš dobře.

Blatátko ani nezpomalilo a pokračovalo dál.

"Dělají to tyhle bytosti často?" otázal se nakonec Ben šeptem Dirka. "Myslím, jestli často takhle vodi lidi."

"Nikdy," odpověděl Dirk a kýchnul.

á

Ben se zamračil. Doufám, že ses pořádně nachladil, pomyslel si temně.

Vešli do temného remízku tvořeného cypřiši, vr-
bami a nepopsatelnou spleť bahenních rostlin. Boty ;
mu vázly v blátě, každá stopa se okamžitě zalila vo-
dou. Déšť už zcela ustal a kolem nich se rozprostřelo :.. zádumčivé ticho. Ben přemýšlel, jaký je to asi pocit mít nohy v suchu. Šaty měl nasáklé vodou a těžké jako olovo. Mlha kolem zhoustla a on viděl sotva na :
pár stop před sebe. Možná nás sem přivedl, aby-
chom tu zemřeli, řekl si. To bude ono.

Nebylo to "ono" a ani nic jiného, co by nějak ne-
čekaně měnilo situaci. Cesta bažinou prostě jen kon-
čila u velké járiy plné bahna. Blatátko přivedlo Be-
na s Dirkem až k jejímu okraji a pak zmizelo ve tmě. .
Prohlubeň měřila nejméně padesát stop a její protější
okraj se ztrácel v mlze a šeru. Na tichou, rozlehlou
hladinu se občas prodraly bubliny plynu uvolňované.
ze dna, jinak na ní nebylo nic pozoruhodného. Ben
se chvíli díval, pak se obrátil na Dirka apřemýšlel.,
co asi bude následovat.

Nemusel čekat dlouho. Hladina se uprostřed vze-
dmula a z hlubin se vynořila ženská postava.

„Dobrý den, Vaše Výsosti," promluvila.

Jak se zdálo, byla nahá, ačkoliv se to dalo těžko
s určitostí říct, neboť byla od hlavy až k patě po-
krytá bahnem, které k jejímu tělu lnulo jako trikot.

CERNÝ JEDNOROŽEC 159

Prohlížela si Bena a oči jí jiskřily. Oči byly také to
jediné, co z ní mohl Ben vidět. Vznášela se na po-
vrchu temné hladiny jako kdyby nic nevážila,
klidná a uvolněná.

"Dobré ráno," odpověděl nejistě.

"Jak vidím, doprovází tě spektrální kočka," řekla.

Její hlas byl zvukný, ale zněl podivně monotónně.

"Máš velké štěstí. Spektrální kočka může být velmi
užitečným pomocníkem."

Ben sice s takovým prohlášením nesouhlasil, ale
rozhodl se držet jazyk za zuby. Dirk mlčel.

"Říkají mi Matka země, Výsosti," pokračovala žena.

"Jméno mi dali lidé jezerní země před mnoha staletími.

Stejně jako oni.. i já jsem kouzelnou bytostí, jejíž život je natrvalo spojen s touto zemí. Na rozdíl od nich jsem
se však takto rozhodla sama v dobách, kdy se země
rodila a potřebovala mou pomoc. Vdechla jsem jí duši
i život. Jsem zahradnicí Landoveru, dalo by se říct.

Starám se o půdu a o všechno, co na ní roste. Nejsem za ochranu země odpovědná sama. Každý, kdo na ní žije, nese svůj díl odpovědnosti. Jsem však nedílnou součástí tohoto procesu. Oživuji zemi zespodu a dávám tak každému šanci, aby pracoval pro svůj užitek." Na chvíli se odmlčela. "Rozumíš, Výsosti Ben přikývnul. "Myslím, že ano."

"Výborně. Chci, abys mi rozuměl. Já a země jsme nerozdílné. Je mou součástí a já zase její. Protože jsme spojeny, většina událostí v Landoveru mi nezůstane skryta. Vím velmi dobře, co se přihodilo tobě, neboť tvá magie je mou součástí. Mezi Landoverem a jeho králem je silné, nezrušitelné pouto. Tomu jsi už ale porozuměl, že?"

Ben přikývnul. "Už jsem se mnohé naučil. Díky tomu mě poznáváš i přes můj změněný zevnějšek?"

, Poznala jsem tě právě tak, jako tě poznala spektrální kočka Výsosti. Vzhled pro mě není důležitý."

,

160 IRRYBROOKS

V jejím hlase se objevil náznak smíchu, který však nezněl nelaskavě. "Sledovala jsem tě od tvého příjezdu do Landoveru. Máš odvahu a odhodlanost, chybí ti jen dostatek znalostí, ale ty přijdou s časem. Porozumět této zemi není snadné."

Právě teď v tom mám trochu zmatek," souhlasil Ben. Najednou mu byla Matka země mnohem sympatičtější, než Dirk ze Zápřaží.

"Ach ano, zmatek. Skutečnost je však mnohem jednodušší, než si myslíš." Zlehka se pohnula a mlha přitom zavířila kolem jejího matně se lesknoucího těla. Oči jí stále zářily. "Poslala jsem pro tebe blaťátko, protože ti chci něco povědět o Vrbě."

Vidělajsi ji?" zeptal se Ben dychtivě. .

"Ano. Přivedlaji ke mně její matka. Ona ajájsme si velmi blízké, obě sdílíme nejstarší. magii, magii země. Pán řek se k ní choval zle - toužil ji mít, ale nedokázal ji přijmout takovou, jaká je. On touží po moci, po nadvládě, stejně jako lidé. Doufám jen, že jednou svou chybu pozná. Zemi a její dary není možné vlastnit. Patří všem smrtelným tvorům, nesmí se stát soukromým majetkem jedné bytosti. Bohužel, tak tomu dosud nikdy nebylo. Ani v Landoveru, ani v jiných světech ležících za ním. Vyšší druhy se snaží ovládnout ty nižší, všichni společně pak touží po vládě nad zemí. Srdce Matky země často krvácí."

Odmlčela se. "I Pán řek se o to pokouší a on je přitom jeden z lepších. Také on touží opanovat druhé i když k tomu používá jiné, méně nápadné způsoby. Užívá svou magii, aby očistil zemi a nepřemýšlí přitom, zda je jeho představa správná. Léčitele je zapotřebí, ale ne každá nemoc má být léčena. Někdy je proces umírání nezbytný pro další vývoj. Koloběh života je součástí bytí. Nikdo nedokáže předvídat další vývoj. Pozdržení některé fáze může způsobit více škody než užítku. Pán řek to nechce vidět,

CERNÝJEDNOROŽEC 161

právě tak, jako odmítal skutečnost, že mu Vrbina

matka nemůže patřit. Často se nechává přemoci okamžitou touhou."

"Třeba touhou po čemém jednorožci?" vyhrkl Ben bez rozmyšlení.

Matka země se na něj pozomě podívala. "Ano, Výsosti. Kouzlu čemého jednorožce však málokdo odolá h " y

-možná ani ne. Chvilí b lo ticho. "Odbočili jsme od tématu. Nechala jsem tě sem přivést, abych ti pověděla o Vrbě. Vnímala jsem, když jsi byl s ní, byl to dobrý pocit. Mezi vámi je zvláštní pouto. Dlouho jsem na něco podobného čekala a nyní udělám co budu moci, abych váš vztah ochránila."

Pozvedla svou snědou paži. "Slyš, Výsosti. Vrba zde byla před dvěma dny se svou matkou. Nechtěla jít za svým otcem a matka jí nedokázala poradit, proto ji řívedla sem. Vrbě se zdály dva sny o čemém jednorožci. Jeden ještě v době, kdy byla s tebou, druhý pozji. Oba sny byly směsicí pravdy a lži a ona nedokázala oddělit jedno od druhého. Nemohla jsem jí pomoci - sny nepatří do sféry země. Žijí ve vzduchu a lidch myslích. Zeptala se mě tedy, zda je jednorožec st dobrá nebo zlá. Oiipověděla jsem, že dokud plnepozná pravdu o něm, může být obojím. Chtěla št, zda jí pomohu té pravdě porozumět. Tohle tatví mi však nenáleží. Nemohu je prozradit. Pak se také ptala na uzdu utkanou ze zlata. Řekla jsem jí, vím a ona se vydala uzdu hledat."

am?" zeptal se Ben nedočkavě.

Matka země chvíli mlčela, j ako kdyby v duchu něčím řemítala V sosti rosím odpusť," řek-

p -. ý ,p

nakoněc. "Máš potíže, já vím. Určitě máš i strach. chvílemi propadáš zoufalství, vždyť cesta, po éjsi se vydal je obtížná. Prosím, slib mi však, že se t: přihodí cokoliv, ať tebou budou emoce sebezmítat, tvá první myšlenka bude vždy na Vrbu.

162 TERRY BROOKS

Slib mi, že uděláš všechno co bude v tvých silách, abys ji ochránil."

Ben chvíli zaváhal, než odpověděl. Cítil zmatek. „Nerozumím ti, proč mě o to žádáš?"

Matka země se objala vlastními pažemi. "Musím, Výsosti. Jsem taková. Tahle odpověď ti musí stačit." = Ben se zamračil. "A co když svůj slib nedodržím. Co když se rozhodnu ho nedodržet?"

"Jakmile jednou slíbíš, musíš svůj slib dodržet.

Nemáš jinou volbu." Matka země přivřela víčka. """: , Slibuješ Matce zemi, nezapomeň. Sliby mi jednou dané nelze zrušit ani nesplnit. Taková je magie, která nás dva poutá."

Ben váhal. Po několik dlouhých okamžiků zvažoval, co mu právě bylo řečeno. Neděsila ho myšlenka obětování se pro Vrbu, ale vzdání se možnosti jakékoliv další volby, aniž by věděl, j aké okolnosti mohou nastat. Nechtěl slibovat naslepo, bez znalosti budoucích věcí.

Na druhou stranu, přesně tak se už musel rozhodovat několikrát v životě. Ne vždycky měl možnost zevrubně zvážit všechny možnosti. "Slibuji," vyhrkl,

ačkoliv právník v něm zaskřípal zuby.

"Vrba šla na sever," řekla Matka země. "Nejspíš do Temného polomu."

Benovi se zastavilo srdce. "Do Temného polomu?"

"

Uzda je kouzelná. Utkali ji čarodějové před mnoha, mnoha lety. Prošla mnoha rukama a téměř upadla v zapomenutí. Ještě nedávno ji měla Noční Stín. Čarodějnice uzdu ukradla a ukryla ji společně s ostatními svými poklady. Ráda shromažďovala krásné věci, aby se jimi mohla těšit, kdykoliv se jí zlíbilo. Nočnímu Stínu ji pak několikrát ukradl drak Strabo, který také nesmímě touží po drahocennostech. Uzdu si kradli navzájem, posupně se z toho stalo něco jako hra. Pokud vím, naposledy ji měla čarodějnice."

CERNÝJEDNOROŽEC 163

Při zmínce o Nočním Stínu a jejím sídlu se Benovi vybavila spousta nepříjemných vzpomínek. Na seznamu míst, které se Ben v nejbližší době rozhodně nechystal navštívit, bylo hodně položek, ale Temný polom měl mezi nimi výsadní postavení.

IGC

"Noční Stín ale zmizela ve světě víl, nebo snad ne
"Vrba odešla ihned, jakmile se dozvěděla, kde uzdu hledat, Výsosti," přetrhla Matka země tok jeho myšlenek. "To bylo před dvěma dny. Musíš si pospišit, jestli ji chceš dostihnout."

Ben nepřítomně přikývnul a najednou si uvědomil, že nad ponurou bažinou nebe bledne. Úsvit byl ne-daleko.

"Přeji ti hodně štěstí, Výsosti," zvolala Matka země a pomalu se začala nořit do bažiny. S každou další vteřinou ztrácelo její tělo tvar. "Najdi Vrba a zachraň ji. Pamatuji na svůj slib."

Ben se chystal zavolat zpátky, na rtech tucty nezodpovězených otázek. V tu chvíli však již Matka země zmizela nadobro. Potopila se do bahna a nezůstala po ní ani stopa. Před Benem se rozprostírala prázdná, klidná hladina.

p,

"As oň vím, kam Vrba šla," řekl si. "Ted se hlavně musím dostat ven z téhle bažiny." Naprosto nečekaně se z vějířů kapradí vynořilo blaťátko. Chvíli Bena důležitě pozorovalo, pak se otočilo a udělalo několik kroků. Ohlédlo se a čekalo.

Ben si povzdechl. Jaká škoda, že se všechna jeho přání neplnila tak rychle. Podíval se dolů na Dirka a kocour jeho pohled opětoval.

"Co bys řekl malé procházce na sever?" zeptal se kocoura.

Jak se dalo čekat, kocour neodpověděl.

166 TERRY BROOKS

Od jejich pobytu v Elderew uběhly už tři dny. Nacházeli se jihovýchodně od Rhyndweiru v samém srdci Zeleného trávníku, když narazili na lovce.

"Byl čemý, jako uhlí ze severních dolů, jako stín, kterého se nikdy nedotkl sluneční paprsek. Matičko! Proběhl těsně kolem mně, stačilo jen natáhnout ruku a dotknout se ho. Samá krása a vznešenost, skákal tak lehce, jako by se ani nedotýkal země. Proklouzl mezi námi jako závan větru, který můžeš cítit, zřídka kdy vidět, ale který nikdy nemůžeš polapit. Ne, ne. Nedotknul jsem se ho. Neodvážil bych se dotknout něčeho tak... čistého. Jako bych viděl požár - úchvatný, ale nebezpečný. Nechtěl jsem se spálit."

Muž mluvil rychle, jeho hlas byl chraplavý, jak se v něm odrážely těžce skrývané emoce. Pomalu se snášel večer. Ben, Dirk a lovec seděli kolem malého ohně na závětrné straně kopce porostlého hustým dubovým remízem. Západní horizont zrudl září zapadajícího slunce, nad východem začala houstnout tma. Konec dne byl teplý a poklidný, předcházející deštivé dny byly už jen nepříjemnou vzpomínkou. V korunách stromů zpívaly ptáci a vzduch byl naplněn vůní květin.

Ben si lovec pozomě prohlížel. Byl to velký, pevně stavěný muž s tváří opálenou sluncem a mozolnatými dlaněmi. Měl zálesácký oděv a na nohou vysoké kožené boty z měkké kůže, díky nimž dokázal kráčet pohodlně a tiše. Nesl kuši, střely, velký luk, šípy a laso. Za pasem mu čouhal nůž na stahování zvěře. Jeho tvář, vyzáblá, protáhlá, s vystouplými lícními kostmi, byla napjatá vzrušením. Vypadal nebezpečně, což jindy nejspíš také byl.

Ne však této noci.

"To ale předbímám," zamumlal nečekaně. Znělo to zároveň jako výtky i konstatování. Obrovskou tlapou si utřel čelo a přikrčil se blíž k ohni, jako by se chtěl

GRrrYvNoRožEc 67

ohřát v teple plamenů. "Víte, málem jsem tam am nebyl. Chystal jsem se do Melchoru na velkorožce. Už jsem měl sbalený nádobíčko, když v tom se objevil Dain. Chytil mě přímo na rozcestí. Pádil, jako by se jeho stará domákla - no víte čeho, aječel jako bláien. Zpomalil jsem a čekal, k mý vlastní škodě.

"Chystá se lov," vypadlo z něj. "Pořádá ho sám král. Jeho lidi jsou všude a najímaj ty nejlepší a nejrychlejší. Chtějí si políčit na - nebudeš tomu věřit-
ý 7 , p

čem ho ednorožce. Je to tak ovídá on. "Černý jednorožec - právě toho chtějí ulovit, kdyby to mělo trvat nevímjak dlouho. Shánějí stopaře, kteří za tím zvířetem půjdou zjednoho konce údolí na druhý. Měl bys jít taky," povídá. "Dávají každému chlapovi dvacet babek za den, jídlo zadarmo a tomu, kdo ho lapne dalších pět tisíc navrch!"

Lovec se zasmál, ale znělo to spíš rozmrzele. "Pět tisíc babek. Vypadalo to jako největší šance mého života. Tolik peněz bych jinak nevydělal ani za deset let práce. Koukal jsem na Daina a říkal si, že fakt asi ztratil rozum, ale pak jsem si všiml takovejch malejch jiskřiček co měl v očích a došlo mi, že je to pravda. Nějaký blázen, král nebo kdosi, si myslí, že v lesích pobíhá čemý jednorožec, rozhodl se jej chytit a vypsals na to odměnu pět tisíc.

Ben se kradmo podíval na Dirka. Kocour seděl

několik stop od nich, packy pečlivě složené pod sebou, a upřeně pozoroval lovce. Od té chvíle, co muž přišel k jejich malému ohni apožádal je, zda by s nimi nemohl pojít, se Dirk ani nepohnul, ani nepromluvil. V této chvíli vypadal jako naprosto obyčejná kočka. Ben si nemohl pomoci, ale strašně ho zajímalo, na co asi kocour myslí.

"A tak jsme šli, já a Dain, a tak ještě asi dva tisíce lidí, kteří měli stejnej nápad. Šli jsme do Rhynweiru, kde měl lov začít. Louka na ostrohu těsně

TERRY BROOKS

vedle soutoku řek byla plná jinejch lovců. Seděli kolem ohňů a čekali. Byli tam náhončí byl tam lord Kallendbor a všichni ti ostamí vznešení a mocní pánové obklopení svými rytíři v plné zbroji a strážemi. Byli tam koně a muly, vozy vrchovatě naložené proviantem, nosiči a sloužící, zkrátka, vařilo se to tam jako v kotli a kravál tam byl takovej, že určitě vyplašil každou kořist do vzdálenosti deSeti mil. Matičko, takovej binec! Nakonec jsem zůstal, pořád

jsem mslal na ty peníze, ale myslel jsem taky i na něco jinýho - na černýho jednorožce. Takový zvíře.

I; ... neexistuje, to jsem věděl moc dobře. Ale co když jo? Co když tam někde běhá? Třeba ho riechytím, ale božínku, stačilo by mi ho jen uvidět!"

"Ještě to odpoledne nás všechny zavolali před hradní bránu. Král tam nebyl, ale viděl jsem čaroděje - toho co mu říkají Questor Thevs. To byl ale zjev! v hadrech sešíváných z kousků a přepásaný

ruznobarevněma šerpama vypadal jako strašák! apak ještě ten pes, co byl s ním, oblečený do šatů; jako vy nebo já, a chodil po zadních. I]ěkteří říkali, že umí mluvit, ale já nic neslyšel. Stáli tam vedle lorda Kallendborna a šeptali si s ním tak, aby to nikdo jinej neslyšel. Čaroděj byl bílejší jako zeď - vypadal, jako když spatříš smrt. Ale Kallendbor, ten ani nehnul brvou, ten ne. Ten se nikdy nebojí. Svolal nás tím svým hromovým hlasem, co byl slyšet po celý pláni a určitě ještě pěkně kus dál. Svolal nás teda a řekl, že černej jednorožec je zvíře jako každý jiný a dá se teda vystopovat a chytit jako jiný zvířata. Bylo n tam dost, takže jsme měli jistý že ho chytíme, pokud je to tak, jak Kallendbor říkal. Pak nám ještě řekli, kde kdo bude stát a kterým směrem půjde a poslali na kutě. Hon měl začít za svítání."

Lovec se na chvíli odmlčel, a snažil se rozpomenout si na sled událostí. Díval se Benovi přes rameno, do

CERNÝJEDNOROŽEC 169

rostoucí temnoty, jako by tam viděl cosi z jiného světa ajiného času. "Bylo to ohromný, víte. Všichni ti chlapi pohromadě - největší hon, jakej jsem kdy viděl. Na západě jsou Trolové, na jihu zas žijou různý čarodějní bytosti. Proč si nemysleli, že jednorožec je někde na jihu, to teda nevím. Mělo se začít na východní hranici a postupovat na západ, jižní a severní konec se pak sevřel jako obrovská síť. Náhončí a jezdcí stáli na východě, lovci a stopaři se měli přesunout na západ a postupovat v malých skupinkách. Bylo to dobrej plán."

Slabě se usmál. "Začali jsme přesně podle rozvrhu.

Východní řada se začala pohybovat na západ a pro-
česávala krajinu. Lovci, jako já, se usadili na vrších
kopců, aby měli rozhled na všechno, co se hýbalo na
pastvinách pod nimi. Pár nadháněčů projíždělo na
koních kolem konců linie a vyháněli zvířata ukrytá
v houštinách. To bylo něco, všichni ti chlapi, ty vozy,
to nádobíčko. Jako by si celý údolí dalo sraz na tom-
hle velkém honu. Jako by se sem sešel celý svět. Řa-
da postupovala na západ celý den, kolem Rhyndwei-
ru, pustinami a dál. Nadháněči, lovci, jezdcí na ko-
ních, pěšáci, vozy s proviantem, které se sjížděly od
všech měst a hradů. Nechápu, jak to všechno dali do-
hromady jinak to, že se jim to během pár chviliek ne-
rozsypano, ale povedlo se jim to. Nikdy jsme cůc po-
dobnýho neviděl. Čára táborových ohňů se tu noc
táhla od Melchoru až k Ryzímu Stříbru. Od severu na
jih vypadaly jako obrovský, ohnivý had. Z vršku, kde
jsem byl já a Dain, jsme to mohli dobře vidět. Nešli
jsme spát do tábora s ostatními. Venku nám bylo lip.
Oba vidíme v noci stejně dobře jako ve dne a tak ko-
lem nás nic nemohlo proklouznout."

"Druhý den pokračoval úplně stejně. Došli jsme až
k pahorkatině na samý okraj stepi ale neviděli jsme
nic. Zase se utábořili a čekali, zase,hlídali celou noc."

1 o TERRY BROOKS

7

Ben přemýšlel, kolik času ztratil od odchodu z E
drew, aby se dostal jenom sem. Celé čtyři dn
V jezerní krajině mu nepřálo počasí a později se m
sel vyhnout Ryzímu Stříbru, aby náhodou nepotk
stráže - své stráže - které by v něm mohli poznat cí :
zince, kterého král vypověděl ze země. Celou ces
musel jít pěšky, neboť neměl peníze na koně a k
krádeži by se nesnížil. Hon zmeškal o čtyřnadvacé
hodin. Začal přemýšlet, co ho to asi bude stát.

Lovec si odkašlal a pokračoval. "Chlapi začali být
nespokojení," řekl vážně. "Někteří měli pocit, že ja
to jen ztráta času. Dvacet babek nebo ne, nikdo ze
sebe nechtěl dělat blázna. Pánové si taky řekli svoje
- prý neděláme svou. práci pořádně a něco nám ur-
čitě proklouzlo. Jak jsme moc dobře všichni věděli
v tom to nebylo, ale tohle oni slyšet nechtěli. Tak
jsme jim slíbili, že se budeme víc snažit. Mezi sebou
jsme si ale šeptali, jestli vůbec je něco, kvůli čemu
bychom se snažit měli."

"Třetí den se západní linie přiblížila k horám, a právě tam jsme ho našli." Lovcovy oči najednou ožily a
v záři ohně mu viditelně zaplanuly vzrušením. "Bylo
pozdě odpoledne. Slunce se schovalo za kopce do
mlhy a lesní stezky byly plné stínů. Byla to ta chvíle
kdy všechno vypadá trochu divně kdy vidíte pohyb
i tam, kde není. Pročesávali jsme borovicový remízek
uprostřed listnatého lesa, hustě zarostlý křovím a mlá-
zím. Bylo nás tam asi šest, pokud si dobře vzpo-
mínám, a nejméně deset dalších jsem měl kolem.
Nadháněče jsem slyšel, jak křičí od východu a po-
malu jdou ke mně. Bylo strašný horko, nezvyklý pro
tuhle denní dobu. My byli odřeni až na kost a ztaha
z toho nesmyslného honění duchů. Vypadalo to, že
celý hon skončí ostudou. Pot a mouchy nám dávaly
zabrat, šli jsme pomalu, bolelo nás celý tě:o. Nechal
jsme jednorozce jednorozcem a každý z nás už myslel

CERNÝ JEDNOROŽEC 171

jen na to, jak se dostat domů. Celá věc vypadala jako pitomej vtip."

Na chvíli se odmlčel. "Pak jsem najednou zahlídl mezi borovicemi nějaký pohyb - jenom stín, nic víc. Řek jsem si, že mě šálí zrak, jako už ostatně kolikrát. Chystal jsem se říct něco Dainovi - byl ne-daleko ode mě po levý straně. Nakonec jsem si to rozmyslel. Byl jsem moc unavený na to, aby se mi chtělo mluvit. Prostě jsem se na chvíli zastavil, nechal jsem křoví křovím a díval se na to místo, jestli se bude něco dít dál."

Zhluboka se nadechnul a čelisti mu ztuhly. "Denní světlo ještě více zesláblo - jako by slunce na chvíli zastínil rak. Dobře si pamatuju na ten pocit. Vzduch byl horký a nehybný, vítr úplně utichnul. Díval jsem se, když v tom se mlází rozestoupilo a tam stál - jednorožec, celý černý, plavné pohyby. Vypadal tak křehce. Stál tam a díval se na mě - ani nevím jak dlouho. Prohlížel jsem si jeho kamzičí nohy, lví ocas, hřívu splývající po krku na záda, drobné hřívky na nártách a šroubovitý roh. Vypadal přesně tak, jak ho popisují starý pověsti - ale mnohem krásnější, než by si kdo dokázal představit. Matičko, byl úžasný! Ostatní ho viděli taky, aspoň někteří. Dain ho zahlédl, další dva tvrdili, že ho viděli docela zblízka. Ale ne tak zblízka, jako já, božíčku! To ne, já jsem byl hned u něj. Byl přímo vedle mě!"

"Pak vyrazil. Ale ne, neodhopsal pryč jen tak. Odrazil se a přímo kolem mě proletěl. Měl tak ladné pohyby. Byl jako stín letícího ptáka vržený na zemi ve chvíli, kdy přeletí přes slunce. Mihnul se kolem mě v jediném mžiknutí oka - svist - a byl pryč! Stál jsem tam a díval se za ním a divil se, jestli jsem ho vážně viděl, i když jsem věděl, že jo. Tak úžasný je pohled na opravdovýho jednorožce..."

Mluvil přerývaně a chvílemi se ztrácel ve vlastních

172 TERRY BROOKS

slozech pronášených chraplavým hlasem, který prozrazoval přívál citů. Ruce se mu živě pohybovaly v rozmáchlých gestech, jak jimi zdůrazňoval napjaté : okamžiky příběhu. Ben na chvíli téměř přestal dýchat, aby neporušil kouzlo okamžiku, ohromen tou podívanou.

Lovec sklopil zrak a ruce bezděčně následovaly. .. Později povídali, že vběhl přímo doprostřed leče

.*:

Proletěl tím zmatkem jako když vítr pročesává les. Tucty lidí ho viděly. Možná tu byla šance ho lapnout, ale to by musel bejt, abych tak řek, zázrak. Proběhl rovnou mezi náhončími. Snažili se ho chytit, ale... víte co se stalo?" Pohlédl znova na Bena. "Jednorožec běžel přímo proti Pánům ze Zeleného trávníku a královejím lidem, přímo proti nim; matičko! a kouzelník, ten samej, co to všechno svolal, ; zamával rukama a všude kolem začali pršet motýli akytky. Mezi honci nastala mela a jednorožec jim proklouzl a zmizel, než bys řek švec!" Zešíroka se

usmál. "Motýli a kytky, dovedete si to představit?"

Ben mu úsměv oplatil. Chápal to zcela přesně.

Lovec přistrčil kolena k bradě a objal je rukama.

Úsměv z jeho tváře zmizel. "Jak povídám. Lov skončil a kdo měl trochu rozumu, snažil se vytrazit. Objevily se nějaký řeči o tom, že by se mělo pokračovat. Chtěli začít novou leč na východě, ale nic z toho nebylo. Nikdo si už nechtěl pálit prsty, nadšení bylo to tam. Jako by byl každý rád, že je jednorožec pryč. Stejně prej nejde chytit, aspoň si to většina z nás myslela."

Oči mu zpřísněly. "Žijeme v divný době. Jak jsem slyšel, král vyhodil toho psá i čaroděje. Vyzrazil je na minutu, jakmile se dozvěděl, co se stalo. Propustil je, když mu řekli, co čaroděj udělal - nebo co si myslel, že udělal. Jak to vidím já, čaroděj tam nebyl moc platný. Ne při lovu na zvíře, jako bylo tohle.

d

CERNÝ JEDNOROŽEC 173

Vypadal spíš jako duch než jako něco smrtelného, jako sen..."

V lovcových očích se nečekaně zaleskly slzy. "Víte, mám pocit, jako bych se ho dotknul, víte prá-vě v té chvíli, kdy se mih kolem mě, jsem se ho dotknul. Matičko, pořád cítím tú hedvábnou srst, jako oheň, jako... jako dotek ženy. Kdysi dávno se mě takhle jedna žena dotkla. Bylo to právě takový. A teď toho mám plnou hlavu. Snažím se myslet na jiný věci snažím se bejt rozumnej, ale ten pocit tu je pořád." Rysy tváře mu opět ztuhly, jak se snažil vzdorovat svým emocím. "Sel jsem ho hledat sám. Říkal jsem si, že jeden možná bude mít víc štěstí, než celá armáda. Vlastně jsem ho ani nechtěl chytnout - nejspíš to ani nejde. Chtěl jsem ho jen zase vidět. Dotknout se ho - j eště j ednou, j en na vteřinu. . . "

Hlas mu selhal. Oheň nečekaně zapraskal a vyplivl chomáč jisker. Nikdo se ani nepohnul. Do údolí se snášela noc, poslední záblesky denního světla mizely z dohledu, na nebi se objevily měsíce a hvězdy. Jejich zář však byla matná a nezřetelná, barvy vybledlé. Ben se podíval dolů na Dirka ze Zápraží. Kocour měl žavřená víčka.

"Jen jsem se ho chtěl dotknout ještě jednou," řekl lovec tiše. "Jen na chvíli."

Díval se na Bena prázdným pohledem. Nastalo ticho, které zastřelo všechno, co bylo řečeno.

Tu samou noc se Vrbě zase zdálo o černém jednorožci. Spala přitulená k věrnému Pastinákovu pod korunami skupinky borovic na samém kraji Temného polomu, skrytá ve stínu větví. Na cestě směrem k severu byla již pět dní. Její náskok před Benem už nepředstavoval víc, než pár hodin. Hon na černého jednorožce ji zdržel téměř jeden celý dan - lovci pročesávali krajinu západně od Zeleného Trávníku

174 TERRY BROOKS

a donutili ji obrátit se na východ. Neměla nejmenší, tušení, o co vlastně jde, stejně jako netušila, že ji Ben hledá.

Sen se přikradl kolem půlnoci, neslyšně, jako když matka nahlíží do pokoje svého spícího dítěte - jeho přítomnost hrála a uklidňovala. Tentokrát necítila žádný strach, jen smutek. V tom snu se prodírala lesem, procházela pastvinami a černý jednorožec ji sledoval. Byl jako přízrak z podsvětí vábený k živé bytosti. Objevoval se a zase mizel, podobný sluneční záři za oblačného dne - tu ve stínu ohromného javoru, tu na malé mýtině obklopené jehličnatým houštim. Nikdy se neukázal celý, byl jako černý, beztvářý stín. Jen jeho oči zářily. Zrcadlil se v nich všechny smutek světa, ten který byl, i který bude.

Ty oči Vrby rozplakaly, i když stále spala, slzy jí stékaly po tvářích. Byly ustarané, vyděšené až do krajnosti plné bolesti, jak si jen dovedla představit. Černý jednorožec z tohoto snu nevypadal jako ďábel, bylo to jemné, obdivuhodné stvoření, které někdo strašlivým způsobem zneužil...

S trhnutím se probudila, obraz jednorožce však zůstal pevně vtisknut v mysli. Pastíňák spal pokojně vedle ní. Úsvit byl ještě daleko a Vrba se zachvěla nočním chladem. Její utlé tělo se roztřásl, neboť stále slyšela šepot snu a vílí část její bytosti z něj cítila magii.

Tento sen je opravdový, uvědomila si nečekaně. Tohle je pravda.

Opřela se o zvrásněný kmen borovice, polkla, aby zahнала sucho v krku a přinutila se uvažovat, co ten sen znamenal. Nemohla si pomoci - cosi ji k tomu nutilo - snad jednorožcovy oči, které jako by o něco prosily. Teď už nepřemýšlela, jak získat zlatou uzdu a donést ji cc, nejrychleji Bénovi. To ji přikazoval první sen, kvůli kterému se vydala na svou cestu

CERNÝJEDNOROŽEC 175

a který byl nyní zpochybněn. Jednorožec z prvního snu byl zcela odlišný od tohoto jednorožce. První byl démon, druhý oběť. První ji pronásledoval, druhý byl sám jako... štvaná zvěř? Možná, pomyslela si. Jeho oči prosily Vrby o pomoc.

A ona věděla, že mu ji musí poskytnout.

Zachvěla se hrůzou. Na co to jen myslí? Pokud se k jednorožci jen přiblíží, bude ztracena. Měla by zapomenout na to bláznovství, měla by se vrátit k Bénovi. . .

Myšlenku nedokončila, schoulila se do ticha noci a bojovala se svou vlastní nerozhodností. Toužila po konejšivé matčině přítomnosti, anebo po moudré radě Matky země.

Ze všeho nejvíc však toužila po Bénovi.

Nikdo z nich však nebyl nablízku. Pokud nepočítá Pastíňáka, zbyla sama.

Vteřiny utíkaly. Znenadání vstala, tiše jako stín opustila spícího kobolda a vydala se sama do Temného polomu. Neměla k tomu žádný důvod, poslouchala jen svůj instinkt a oddala se mu bez pochybností a strachu, s jistotou, že je v bezpečí a všechno bude v pořádku.

Vrátila ze za úsvitu. Zlatou uzdu stále ještě neměla, ale už věděla, kde ji hledat. Její vílí smysly ji prozradily i tajemství, která neznala ani Matka země. Uzda byla opět ukradena.

Vzbudila Pastíňáka, sesbírala několik věcí, krátce pohlédla do tmavé kotliny a vydala se na východ.

1j8 TERRy BROOKS

Když se Ben a Dirk ze Zápraží druhý den probudili, lovec byl pryč. Ani jeden z nich ho neslyšel odcházet. Odešel beze slova zmizel tak dokonale, jako

by tam ani nikdy nebyl. Dokonce i jeho obličej byl nyní pro Bena jen matnou vzpomínkou. Zůstalo po něm jen vyprávění o honu na černého jednorožce, barvitě a strašidelné.

Snídaně se odehrávala v slavnostní náladě. "Doufám, že najde to, co hledá," zamumlal Ben.

"Nenajde," odpověděl tiše Dirk. "Nic takového neexistuje."

Bena to udivovalo čím dál tím víc. Jednorožec byl prchavý jako dým a stejně tak hmotný. Mnozí ho viděli, ale ne na dobu delší, než několik vteřin a nikdy ne jinak, než jen jako letící stín. Byl legendou, která se nepochybně opírala o skutečnost, po zvážení

1

všech skutečností

jej však sotva bylo možné považovat za něco víc, než jen přízrak. A tím možná černý jednorožec byl - útržek máie, který měl podobu, ale ne skutečně hmotné tělo. V Landoveru bylo možné všechno.

Téměř se na to chtěl zeptat Dirka, ale včas se zarazil

I :

žil. Kocour by mu neodověděl přímo, i kdyby odpovídal. Pověd znal a on už měl slovních hříček dost. Rozhodl se změnit téma. „Dirku, trochu jsem přemýšlel o tom, co nám

9I

Matka země prozradila o zlaté uzdě," začal, když ; dojedli snídani. "Vrbě řekla, že ji naposledy měla Noční stín, ale stále nevím, co se s čarodějnicí stalo, když jsem ji odeslal do mlžného světa víl." Ben se ly I na chvíli odmlčel. "Věděl jsi, že jsem to udělal, : ""i vid'?:

Dirk, usazený na dlouhém polenu, zkusmo zvedl ; přední packu. "Věděl." .

"Ona poslala mé přátele úo Abbadonu, tak jsem se rozhodl jí potrestat stejně," pokračoval, jako by se

CERNÝJEDNOROŽEC 1T9

ažil vysvětlit své jednání. "Vily mi daly Prach Io. ášek, který po vdechnutí donutil každého plnit příkazy toho, kdo ho použil. Později jsem ho zkusil ;:::jna draka Straba. Nejdřív jsem ho však potřeboval : pa Noční Stín. Donutil jsem ji proměnit se ve vránu

a odletět do mlh." Znova se ódmčel. "Ale nikdy jsem se nedozvěděl, co se stalo potom."

"Pevně doufám, že tato poněkud nudná rekapitulace má nějaký smysl," nakrčil nos Dirk.

"Jen jsem přemýšlel, zda se Nočnímu Stínu podařilo najít cestu z mlh zpátky do Temného polomu nebo ne. Mohlo by být užitečné vědět to dřív, než ji slepě vpochodujeme přímo do náruče," vybuchl Ben.

Dirk si dával s odpovědí načas, pečlivě si myl nos, zatímco Benova zlost narůstala. Nakonec se na něj kocour přece jen podíval. "Já sám jsem v Temném polomujistý čas nebyl, ale pokud vím, může být čarodějnice zpátky."

Benovi chvíli trvalo, než strávil novou informací. Setkání s Nočním Stínem bylo to poslední, co by teď mohl potřebovat. Neměl medailon, který by ho chránil, jestli ho ovšem kdy mohl ochránit před bytostí tak ďábelskou, jako čarodějnice. Pokud by ho poznala, čekala by Bena jistá smrt, a i kdyby ne)en těžko mohl doufat ve vřelé přivítání. Stejně tak Vrba, zvláště pokud by Noční stín zjistila, co sylfa chce. Rozhodně by nebyla ochotna dát zlatou uzdu zruky, ať už by argumenty byly sebezpřesvědčivější. Nejspíš by Vrbu proměnila v žabu a stejně tak ijeho. Toužebně pomyslel na Prach Io a v duchu si přál mít alespoň jednu hrst. To by podstatně zlepšilo jeho vyhlídky.

Pátravě se zadíval na Dirka. "Co bys řekl na krát-výlet do vílích mlh?" zeptal se náhle. "Jednoa se mi to povedlo, povede se to i podruhé. Možná mě

18o TERRY BROOKS

víly i přes kouzlo poznají. Možná mi pomohou kat starou podobu. Nebo mi alespoň dají další l Prachu Io, abych ho mohl použít na čarodějnici. konec, slíbil jsem přece Matce zemi, že uděl všechno, abych ochránil Vrbu. Nemůžu ji chr pokud se nedokážu póstarat ani sám o sebe." Dirk ho chvíli upřeně pozoroval, zamrkal a zívá "S tvým problémem ti nemůže pomoci nikdo - d konce ani víly ne."

"

Proč ne?" vyštěkl na něj Ben, podrážděný kocerovou nesnesitelnou samolibostí.

"Tak za prvé, magie, která tě změnila, je tvá vl ní, to jsi slyšel už nejméně půltucetkrát. A za druh víly ti nemusí pomoci jen proto, že je požádáš. Z sahujído života lidí tehdy a v těch záležitostech, kte , samy uznají za vhodné, nikdy ne naopak." Znech ceně nakrčil umytý čenich. "Věděl jsi to dříve, n ses zeptal, vznešený pane."

Ben tiše soptil. Samozřejmě, kocour měl pravdu věděl to. Víly nezasáhly do záležitostí Landove když poprvé přišel do nemocného údolí, ani kdy mu vyhrožoval Železný Cejch. Bylo tedy velmi ne pravděpodobné, že teď by postupovaly jinak. On by král a nesnáze, kterým musel čelit náležely jen jemu: Jak j e j en řešit?

"Podme," přikázal najednou a vyskočil. "Mám

plán, který by se mohl podařit." Natáhl si boty, upravil oděv a čekal, až se ho Dirk zeptá, jaký to jplán. Kocour však mlčel. Nakonec to Ben nevydržel. "Nezajímají tě podrobnosti?"

Kocour se protáhl, seskočil ze svého bidýlka a postavil se vedle něj. "Ne."

Ben zaťal zuby a tiše zaklel. Dobrá, ať se propadne do horoucího pekla, jestli mu řekne jediné slovo.

Vyiali se časným ránem směrem na sever, hraničními pastvinami Zeleného Trávníku. Pak se zlehka

CERNÝ JEDNOROŽEC 181

točili na východ k pahorkatině ležící dole pod Mel-" horem. Ben šel vpředu, ale zdálo se, jako vždycky, že kocour ví, kam má namířeno. Často si vybral pěšinu vedoucí vysokou travou souběžně s Benem a o cíl jejich cesty projevoval okázalý nezájem. Dirk byl stále hlavolam bez klíče. Ben se raději soustředil na úkol, který měl před sebou, než aby se dále zabíral Dirkem a dělal ze sebe hlupáka. Bylo jednodušší zvyknout si na kočku asi tak, jako si musíte zvyknout na rozmarv počasí.

Pastviny stále nesly stopy po nedávném honu. Velké plochy trávy a nižší porost byly pošlapané okovanými botami. Plán byla poseta odpadky z proviantních vozů, popel z táborových ohňů hyzdil pestrobarevné louky. Celý Zelený Trávník vypadal jako plán, na které nocovali fanoušci před fotbalovým zápasem. Ben znechuceně nakrčil nos. Meeks zase zneužíval zemi tak jako dřív.

Objevily se i jiné známky toho, že krajina trpí.

Uvádání, tak všudypřítomné v Landoveru v dřívějších dobách, se opět začalo projevovat na stromech a rostlinách - důkaz slábnutí kouzelné moci landoverského krále. Země ztrácela svou sílu. Meeks, bez ohledu na svůj vnější zjev, nebyl skutečným králem a Landover to poznal. Příznaky byly zatím nepatrné, ale jistě se brzy zhorší. Bylo možné, že skvrna opět zasáhne i Ryzí Stříbro a celé údolí onemocní. Ben zrychlil tempo své chůze, jako by tady rychlost mohla nějak pomoci.

Kolem poledne potkali karavanu kupců cestujících do Melchoru, aby získali od Trollů železné nářadí azbraně. Pojedli společný oběd. Řeč se stále točila jen kolem honu na jednorožce a podivných událostí posledních několika dnů. Král se stáhl do ústraní, a odmítá kohokoliv přijímat, dokonce i Pány ze Zeleného Trávníku. Zastavily se projekty veřejných

182 TERRY gROOKS

prací, soudní a smírčí rada byly rozpuštěny, vyslan odešli z Ryzího Stříbra s prázdnou, zkrátka všec se zastavilo na mrtvém bodě. Nikdo netušil, co děje. Objevily se zvěsti o démonech létajících po nočním nebi a obrovských příšerách kradoucích d bytek a unášejících děti, jako to dříve dělali drac Někteří říkali, že je za to odpovědný sám král. P nabídl démonům volný vstup do Landoveru vým nou zajednorožce.

Všechno se točilo jen kolem jednorožce. Král d

jednoznačně na srozuměnou že ho musí mít a kd

,
mu ho přivede, toho bohatě odmění.

"Pokud dokážeš chytit dým, budeš boháč," zažer
toval jeden z obchodníků a ostatní se smáli.

Ben se však nesmál. Rozloučil se, jak to jen šl
a pokračoval co nejrychleji na sever. Věci se začal
vymykát z rukou a on sám na tom měl velký podíl.

Odpoledne už byl v zemi Domů skřítků.

Domů skřítci žili pod zemí. Ben je potkal během
prvních dnů svého kralování. Byla to malá, chlupatá,
ušmudlaná stvoření. Vypadali jako přerostlí krtci,
živil se mršinami a kradli. Dalo se jim věřit asi jako
psovi, kterého nechátesamotného u roštu s pečeným
masem. Přesněji řečeno, jim se nedalo věřit, pokud
jste je nechali o samotě s tím psem. Psy, kočky,
ajiná ochočená zvířata totiž považovali za pochout-
ku. Abernathy tvrdil, že jsou kanibalové. Questor
Thews je měl za chodící problém. Pro každého to
byli jen otrapové. "Domů skřítci" získali své jméno
podle nejběžnějšího přání každého kdo měl tu

,
smůlu se s nimi setkat.: Jděte domů, skřítci" Dva
z nich, Nicka a Pijavka se vydali do Ryzího Stříbra,
vyprosit si Benovu pomoc při osvobození několika
svých příbuzných, které zaali a odvedli trolové, ne-
boť jim Domů skřítci ukradli a snědli několik ócho-.

J
čených lenochodů, domácích mazlíčků. Při tomto
;

CERNÝ JEDNOROŽEC 183

dobrodružství přišel Ben málem o život, ale poznal
Domů skřítky jako jedny z nejvěrnějších poddaných
ůnu, když už ne jedny z nejukázněnějších.

Nicka a Pijavka kdysi tvrdili Benovi, že znají
Temný polom stejně dobře, jako svou dlaň.

"Přesně tuhle pomoc potřebujeme," řekl Ben Dir-
kovi navzdory původnímu rozhodnutí držet jazyk za
~zuby. "Nikdy nepřinutíme Noční Stín, aby nám vy-
dala zlatou uzdu dobrovolně. Vrba to ví jistě taky,
ale přesto půjde. Bude nejspíš jednat přímo, ne opa-
tmě. Je na to příliš čestná. Tak či onak, pokud šla do
Temného polomu, má v této chvíli zcela jistě pro-
blémy. Potřebuje pomoc. Nicka a Pijavka nám mo-
hou posloužit jako zvědové. Umí proklouznout ko-
lem, aniž by je kdokoliv spatřil. Pokud je tam Vrba
nebo Noční Stín, dozvíme se to. Pokud tam je uzda,
mohou se pokusit ji pro nás ukrást. Je ti to jasné?
Oni mohou jít tam, kam my nemůžeme."

"Povídej to sám sobě," odpověděl Dirk.

"Máš snad lepší plán?" zavrčel na něj Ben oka-
mžitě.

S Dirkem však jeho hněv nepohnul ani v nejmen-
ším. "Já nemám žádný plán," řekl. "Tohle je tvůj pro-
blém, ne můj."

"Mockrát děkuju. Jestli ti dobře rozumím, tak ses
rozhodl neobtěžovat se s nějakým průzkumem a půj-
deš se tam podívat sám?"

"Těžko. Jsem tvůj společník, ne lokaj."

Jsi otravný, Dirku."

"Jsem kočka, Veličenstvo."

Ben se zamračil a odkráčel směrem k sídlu pod-

zemních lidiček. Domů skřítci převzali ivyky stepních psů. Předsunuté hlídky zpravili obyvatele sídla o jejich příchodu dřív, než Ben kohokoliv záhlédl. Když tedy vstoupil do sídla Domů skřáků, uviděl už jen prázdné díry. Ben došel až do středu, posadil se

184 TERRY BROOKS

tam na pařez a čekal. Od té doby, co se stal králem, tady byl mnohokrát a znal pravidla hry.

O několik minut později k němu přišel Dirk. Kour se mu beze slova stulil u nohou a přimhouřil oči, do kterých mu svítilo nízké odpolední slunce.

Krátce poté zjedné z děr vykukla chlupatá tvářička. Bytost zamžourala oslněnými očima, a chvíli nakrčeným nosíkem větrila.

"

Dobrý den, pane," pozdravil skřítek Bena a nedbale se přitom dotkl potrhaneho klobouku s dlouhým, červeným pérem.

"

Dobrý den," odpověděl Ben.

"Vyrazil jste si na procházku, co, pane?"

"Za trochou čerstvého vzduchu a sluníčka. To vyléčí všechny nemoci."

"Ano, přesně tak, všechny nemoci. Musíte si ale dát pozor na nachlazení. Blíží se podzim."

"

Přesně tak. Nachlazení může být zrádné." Byl to :tanec mezi vejci a Ben se rozhodl nechat věcem volný průběh. Domů skřítci byli při setkání s cizincem vždycky takoví - vyděšení k smrti. Jeden z nich se vydal na průzkum a pokud se ukázalo, že návštěvník nepředstavuje žádnou hrozbu, vylezli i ostatní. Pokud se jim však něco nezdálo, viděli jste jen jediného. , Doufám, že se tvé rodině daří dobře?" pokračoval Ben a snažil se, aby to znělo upřímně. "I tvému společenství?"

, Ale ano, docela dobře, pane, všichni se mají docela dobře."

"Je milé to slyšet."

" p

"Ano, milé. Skřítek se nenápadně rozhlížel kolem, aby zjistil, zdáje Ben sám aještěli něco neskrývá. "Musel jste urazit pořádný kus cesty ze Zeleného Trávníku, pane. Jsi řemeslník?"

"Ne tak docela."

"Tedy kupec?"

CERNÝJEDNOROŽEC 185

Ben zaváhal a pak přikývnul. "Příležitostně."

;

Ano?" skřítek zamžoural ještě usilovněji. "Nezdá se ale, že bys měl s sebou nějaké zboží, pane."

"

"

Ach! Zdání klame. Některé zboží může být docela malé, víš." Poklepal na svou tuniku. "Akorát do kapsy."

Přední skřítkovy zuby nervózně zablýskly v zamuřených tvářičce. "Ano, samozřejmě, přesně tak. Vypadá to tedy, že se zajímáte o obchod, pane?"

"Vypadá to tak." Ben nadhodil udičku a čekal.

Skřítek ho nezklamal. "S někým konkrétním, pane?"

Ben přikývnul. "Dříve jsem dělal obchody s dvěma členy vaší obce - Nickou a Pijavkou. Znáš je?"

Bytůstka zamžikala. "Ano, Nicka a Pijavka tady žijí."

"

Ben vykroužil odzbrojující úsměv. "A jsou snad někde poblíž?"

Skřítek mu úsměv vrátil. "Možná. Ano, možná. Počkal byste chvíli, prosím? Jen okamžik?"

Ponořil se do své díry a zmizel. Minuty ubíhaly, ale nikdo další se neobjevil. Ben stále seděl na svém pařezu a snažil se tvářit, jako že se dobře baví. Ze všech stran cítil pohldy. Do myšlenek se mu začaly vkrádat pochybnosti. Co když se na něj Nicka s Pijavkou podívají a shodnou se, že nikoho takového v životě neviděli. Nakonec, on nebyl tím Benem Holidayem, kterého znali. Byl cizinec, a k tomu ještě nijak zvlášť dobře oblečený cizinec. Podíval se na své šaty, které mu neustále připomínaly jeho zubožený stav. Vypadám jako poněkud otrhaný kupec, pomyslel si žalostně. Nicka a Pijavka si klidně mohli říct, že jim nestojím za námahu. Pokud se náhodou rozhodnou zůstat v podzemí, nemám šanci se k nim přiblížit apřesvědčitje, aby mi pomohli.

Odpolední stíny se prodlužovaly. Benova trpělivost

" y4

186 TERRY BROOKS

mizela jako pára nad hrncem. Podrážděně se podíval na Dirka. Ne, tady rozhodně žádnou podporu ček nemohl. Dirk měl zavřené oči, packy složené po sebou, dýchal téměř neznatelně. Kocour mohl právě tak dobře spát, jako být vycpaný.

Ústí děr se na něj stále šklebily v okázalém nezáměru, slunce se pomalu přesouvalo k západu. Stále s nikdo neobjevil.

Ben se téměř rozhodl vzdát, když se v díře ani ne tucet yardů od něj objevila chlupatá, umazaná tvářička a za ní vzápětí další. Dva nosíky opatrně začechaly, dva páry zvědavých očí se rozhlížely kolem.

Ben si s úlevou vydechl. Byli to Nicka a Pijavka.

Upřeně na něj zamžourali.

"Dobrý den, pane," řekl Nicka.

"Dobrý den, pane," řekl Pijavka.

"Dobrý den vespolek." Ben přímo zazářil a znova se posadil vzpřímeně.

"Rád byste udělal obchod, pane?" ptal se Nicka.

"Rád byste udělal obchod s námi., pane?" pokračoval Pijavka.

"

"Ano, ano, docela určitě. Ben se na chvíli odmlčel. "Pánové, byli byste tak laskavi a obtěžovali se sem ke mně? Rád bych si byl jist, že všichni víme, co bude předmětem obchodu."

Domů skřítci se na sebe podívali a pak se vyškřábali z díry na sluneční světlo. Jejich chlupatá tělíčka byla zahalená do čehosi, co připomínalo oděvy vyhozené Armádou Spáasy. Měli malé, chlupaté, fretčí obličejíky s mžouravýma očima a nakrčenými čenichy, které se neustále točily po větrů jako korouhvičky. Blátem a špínou byli pokryti od hlavy až k patě.

Ale byli to nepochybně Nicka s Pijavkou.

Ben čekal, dokud se nezastavili jen několik stop á

CERNÝ JEDNOROŽEC 18j

od něho. Pokynul jim, aby přistoupili ještě blíž a pak řekl: "Chci, abyste mě teď velmi pozorně poslouchali. Jsem Ben Holiday. Já jsem nejvyšší pán Landoveru. Mou vnější podobu změnilo kouzlo, ale jen přechodně. Dříve nebo později se zase proměním nazpět. Až se tak stane, budu si dobře pamatovat, kdo mi pomohl a kdo ne. Vaši pomoc potřebuji právě teď."

Podíval se pritom na chlupaté tvářičky před sebou. Skřítkové na něj beze slova zírali, mžourali očima a většili. Za chvíli se podívali jeden na druhého a pak zase na Bena.

"Ty nejsi Jeho Výsost," řekl Nicka.

"Ne, nejsi," přizvukoval Pijavka. .

"

"Ano, jsem, trval na svém Ben.

"Jeho Výsost by sem nepřišla sama," naznítl Nicka.

"Jeho Výsost by přišla se svými přáteli, s čarodějem, mluvícím psem, koboldy a s tou dívkou Vrbou - krásnou sylfou," dodal Pijavka.

"Jeho Výsost by přišla se svými strážnými a služebníctvem" pokračoval Nicka.

"Jeho Výsost by přišla tak, jak přísluší jeho stavu "

,
souhlasil Pijavka.

"Ty nejsi Jeho Výsost," trval stále na svém Nicka.

"Ne, nejsi," opakoval Pijavkajako ozvěna.

Ben se zhluboka nadechl. "Všechno jsem ztratil z vůle zlého čaroděje. Toho, který mě poprvé přivedl do Landoveru, viděli jste ho tenkrát v krystalu, když jsme utíkali od trolů - pamatujete? Přišli jste do Ryzího Stříbra a žádali mě o pomoc. Šel jsem tenkrát s vámi, abych pomohl vašim lidem ze zajetí - skřítkům, které zajali trolové za to, že snědli jejich ochočené lenochody. Jak bych to mohl všechno vědět kdybych nebyl král?"

Nicka s Pijavkou se na sebe znova podívali. Tentokrát vypadali poněkud nejistě.

i88 TERRY BROOKS

, Nevíme," přiznal Nicka.

, Nemáme ani tušení," souhlasil Pijavka.

Ale ty nejsi Jeho Výsost," trval na svém Nicka.

"Ne, to nejsi," přidal se k němu Pijavka.

, V žádném případě nejsi Jeho Výsost," ozval s ještě jednou Nicka.

" p

"Ne, rozhodně ne, nezůstal ozadu Píavka.

Navzdory svému odhodlání Ben cítil, jak m rychle ubývá trpělivosti. "A jak víte, že já nejse Jeho Výsost?" otázel se upjatě.

Nicka s Pijavkou se nepokojně ošili. Začali si n klidně mnout tlapy a oči jim bloudily sem a tam.

, Nejsi cítit jako on," řekl nakonec Nicka.

,

, Ne. Jsi cítit jako my," dodal Pijavka.

Ben strnul, začervenal se a pak ztratil veškerou sebekontrolu, na kterou se až do této chvíle zmohl.

"Tak a teď mě poslouvejte! Já jsem Ben Holiday!.. Já jsem král Landoveru! Jsem přesně ten, za koho se vydávám a rádím vám, abyste to vzali na vědomí. hned teď, jinak budete mít po zbytek svého života: dost velké problémy. Mnohem větší, než vám hrozily, když jste tenkrát na slavnostním banketu na počest mého vítězství nad Cejchem ukradli a snědli psi; ho mazlíčka jednoho z mých hostů. Pověsím vás za uši do průvanu, zatraceně. Podívejte se na mě!" Ze záhadní tuniky vytrhl medailon, jeho líc s Meeksovým obrazem přikryl prstem a napřáhl ho před sebe jako zbraň. "Nebo snad chcete vidět, co vám udělám, když použiju tohle?"

Nicka a Pijavka se zhroutili k zemi a třáslí se od hlavy až k patě. Padli k zemi tak rychle, že to vypadalo jako by jim někdo zemi podtrhl pod nohama.

"

Vznešený pane!" kvílel Nicka.

"Mocný pane!" kňučel Pijavka.

"Naše životy ti patří!" vlykal Nicka.

"Patří ti!" fňukal Pijavka.

CERNÝJEDNOROŽEC 18g

"Odpusť nám, Výsosti!" žebřal Nicka.

"Odpusť nám!" opakoval po něm Pijavka.

Tohle je mnohem lepší, pomyslel si Ben, poněkud překvapen tak rychlým obratem. Jak se zdálo, na Domů skřítky platilo daleko více zastrašování, než gumenty. Sám se cítil poněkud zahanbeně, že se uchýlil k takové taktice, ale byl v té chvíli v zoufalejší situaci, než kdy předtím.

"Vstaňte," přikázal jim. Pomalu se zvedli na nohy a ustrašeně se na něj dívali. "V pořádku," ujistil je jemně. "Vím proč jste byli tak zmateni, takže to celé smeteme ze stolu, ano?" oba fňučící obličejky přikývly.

"

Dobře, a teď se můžeme pustit do problému. Vrba-krásná sylfa, může být ve velkém nebezpečí a my ji musíme pomoci tak, jako ona pomohla nám, když jsme byli zamčeni v trolích klecích. Pamatujete?" Používal slovo "pamatujete" poměrně často, ale jednat se skřítky bylo jako domlouvat se s malými dětmi. "Odešla něco hledat do Temného polomu a my ji musíme najít, abychom se ujistili, zdaje v pořádku."

„Temný polom se mi nelíbí," stěžoval si Nicka váhavě.

"Ani mně ne," přidal se Pijavka.

"Já to vím," ujistil je Ben. "Taký znám příjemnější místa. Ale vy dva jste kdysi řekli, že se dokážete leckam dostat, aniž by vás kdokoli viděl. To já neumím. Všechno, co po vás chci je jít tam, chvíli pobýt, porozhlédnout se a zjistit, jestli tam není Vrba - a taky se podívat po něčem, co tam má být schováno. Je to jasné Jen se rozhlédnout. Nikdo o vás nemusí vědět."

"Noční stín se vrátila do Temného polomu, Vaše Výsosti," oznámil tiše Nicka a Benovi přeběhl mráz po zádech -jeho nejhorší obavy se naplnily.

„Vidli jsme ji, Vaše Výsosti," souhlasil Pijavka.

,

„Nenávidí teď všechny," řekl Nicka.

TEY BROOKS

Ale nejvíc tebe," dodal Pijavka.

Nastala chvíle ticha. Ben se chvíli pokoušel, hadnout, kam až může sahat čarodějčina nenáv ale po chvíli toho nechal. Nemělo to smysl. Naklonil se ke skřítkům. "To znamená, že už j byli v Temném polomu?" Nicka s Pijavkou nešťast přikývli. "A nikdo vás neviděl, je to tak" Odpově mu opět bylo dvojí přikývnuh, "Můžete tedy proká; tu laskavost i mně, ano? Uděláte to pro mě a pro bu. Slibuji vám, že na to v budoucnu nezapomenu." Nastala další dlouhá chvíle ticha. Nicka s Pijavkc se nejdřív dívali na něj a pak jeden na druhého. D hlavy dohromady a špitali si. Jejich nervozita

p ;
omalů měnila v rozčilení.

Nakonec se opět podívali na Bena a oči jim zářily „Pokud to uděláme Vaše Výsosti, bude ta kočka naše? zeptal se Nicka.

"Ano, bude ta kočka naše?" o j

r=lljc. roalva

ky k Atv ohám na kocoura" a pak zpátky na skřít ani nenapadne, řekl. "Ta kočka nen; tím, čím se zdá být.

Nicka s Pijavkou váhavě přikývli, ale oči od Dirk neodtrhli ani na okamžik.

,

Držte se od něj dál," řekl Ben rovnou.

Skřítci znova přikývli, ale Ben se nemohl zba pocltu, že jeho varování nepadlo na právě úrodn

půdu.

Bezradně potřásl hlavou. "Dobře. Dneska přespí
me tady a vyrazíme zítra za denního světla." N
chvíli se odmlčel aby upoutal jejich pozornost B
i,
vám, tak si dobře zapamatuju, co jsem vám prá
řekl o té kočce."
Skřítci přikývli potřetí, ale ani na okamžik ne
spustili z Dirka oči.

CERNÝDNOROŽEC

91

Ben spořádal skromné jídlo, které mu
ky, zapil je prament a poskytl Mod-
slunce zapadá za obou vodou p en pozoroval,
zor a nad údolím se rozprostírá
c. Přemýšlel o starém světě, o svém dřívějším životě
poprvé za celou tu dobu si říkal, zda by neudělal lé-
, kdyby tam byl býval zůstal. Brzy l
však zap ašil
urné myšlenky, zabalil se do svého cestovního p-
lá
" a schoulil se u pařezu v poněkud nepohodlné polo-
e a chystal se ke spánku.
Dirk pořád seděl nahoře a vypadal jako mr.ý.
Uprostřed noci se ozval výkřik, tak
táhlý, že Ben vy vyděšený
skočil ze země přímo na nohy. Za-
měl kousek nad .ním. Když se Ben konečně trochu
vzpamatoval a rozhlédl se zakaleným zrakem kolem
;enýea z žaDdrmu sou l lo co pezu. Límeč měl zje
p sijakopára.
V dálce kdosi - nebo cosi - žalostně kňoural.
" ""vuvyTnl, á to hraničí
blbostí," poznamenal kocour tiše, pomalu se uložil
oči mu přitom zářily jako smaragdový oheň.
Fňukání ustalo a Ben následoval Dirkovu příkladu.
klíci si dobře miněnou radu zjevně nevzali k srdci
spálili si prsty.

s děl, pod ša m m místě, pár mil od Rliy-
, rý nebem ještě někdo jiný.
ohrazené chatrči, která dřív patřila k chatrnému hra-
l mu opevněru, s výhledem na východ s.
p anu
. eného trávníku od zprohýbanou střechou
ými okny a plot kt , za roz-
em erému chyběl nejeden kůl, by-
m našli paňácu sdlohým, bílým vouse
psa. K
ého olem nich tančily stíny. Oba „pchlu-
adali
Zěkud zanedbaně. Přikládali do ohně hořícího něko-
yardů od ohrady a přitom jedn na druhého házeli
nnění s vášnivostí, která se zdála neuvěřitelná,

igz TERRY BROOKS

vezme-li v úvahu, že dřív byli dobrými přáteli. Šl
chovité stvoření s tvář jako opice, obrovským ušim
a pořádnými zuby jejich hádku zmateně poslouchalo.

"Neopovažuj se mě žádat, abych měl porozumět : pro to, co jsi udělal!" říkal zrovna chlupatý pe.. strašákovi. „Činím tě přímo odpovědným za naši; svízelnou situaci a nemám nejmenší chuť ti odpus.= tit!"

"Tvůj nedostatek soucitu se dá srovnat jen s tvým nedostatkem charakteru!" odpověděl hastroš. "Jiný muž - nebo pes, by měl docela jistě více pochopení, tím jsem si jist!"

"Cha! Jiný muž - nebo pes - by ti dal sbohem už dávno. Jiný muž - nebo pes - by si našel příjemnější společnost, ve které by trávil čas svého vyhnanství!", . Ach tak! Ještě pořád není pozdě. Jestli chceš

, můžeš si najít jiného společníka, více nebo méně příjemného než já, když už po tom tak toužíš!"

"Bud' si jist, že o tom právě přemýšlím!"

Ti dva se na sebe mračili přes rudé plameny a jejich myšlenky byly právě tak černé jako dřevo měnící se v plamenech na uhl. Jejich mlčenlivý posluchač s opičí tváří seděl stále nehnutě. Noc kolem nich visela jako pohřební rubáš, na hranici tmy a světla táborového ohně jako by tančili duchov.

Abernathy si pošoupl brýle na nose a pokračoval v hádce tónem jen o málo mírnějším. "Nedokážu pochopit, čaroději, proč jsi nechal toho jednorožce uprchnout. Měl jsi tu bytost přímo před sebou. Znal jsi slovo, které by ho spoutalo, a co jsi udělal místo toho? Vyvolal jsi chumelenici květin a motýlů. Co to bylo za pošetilst?"

Questor Thews vzdorovitě ohrnul ret. "Pošetilst, které bys právě ty měl rozumět nejlépe."

"Přikláním se k názoru, že jsi zpanikařil. Jsem přesvědčený, že se ti nepodařilo ovládnout magii a selhal

CERNÝJEDNOROŽEC 1g3

jsi. A co myslíš tou pošetilstí, které bych právě já měl rozumět?"

"Myslel jsem tím právě ten druh bláznovství, který dává všem bytostem šanci být tím, čím jsou, i když si druzí myslí, že by pro ně bylo lepší něco jiného!"

Písař se zamračil. "Tak moment. Chceš mi snad říct, že jsi nechal jednorožce uniknout schválně? Ty květiny a motýli - to jsi udělal úmyslně?"

Čaroděj se podrážděně zatahal za bradku. "Blahopřeji ti ke tvému ostrovtipnému, byť poněkud opožděnému závěru, a co jiného jsem ti říkal?"

Nastalo mezi nimi dlouhé ticho, jak jeden pozorně studoval tvář druhého. Cestovali společně už od svítání. Užírali se vztekem na běh událostí, který je dovedl k takovému konci, navenek naštvání jeden na druhého. Tohle bylo poprvé, co spolu o jednorožci mluvili otevřeně.

Chvilí vzájemného zkoumání přerušil čaroděj - podíval se stranou, povzdechl si a zahalil se těsněji do své sešívané róby, aby se chránil před nočním chladem. Tvář měl ztrhanou a plnou ustaraných vrásek. Oblečení měl zaprášené a potrhané. Abernathy na tom nebyl lépe. Přišli o všechno. Byli propuštění krátee poté, co se Jeho Veličenstvo dozvědělo o jejich selhání při honu na jednorožce. Jeho Výsost jim nedal příležitost, aby se obhájili a sám se taky nijak neobtěžoval vysvětlit své chování. Při návratu do

Rvziho Stříbra, potkali posla, který jim doručil krátký; rukou psaný příkaz. Byli propuštěni. Do budoucna se mohli pohybovat, kdekoliv se jim zachtělo, ale nikdy se už nesměli vrátit ke dvoru.

I, Tozol, kteří měli podle všeho na vybranou, se rozhodl jít s nimi. Své rozhodnutí se nenamáhal nijak vysvětlit.

"Když hon začal, neměl jsem v úmyslu nechat jednorežee uprchnout," pokračoval Questor tiše. "Chtěl

lg4 TERRY BROoks

jsem ho polapit a přivést Jeho Veličenstvu přesně tak, jak nám přikázal. Považoval jsem to za nebezpečný;; podnik, černý jednorožec je ve všech bájích považován za předzvěst neštěstí. Na druhou stranu, Jeho Výsost až doposud prokázala neobyčejnou schopnost měnit smůlu ve svůj prospěch." Odmlčel se. "Dělalo mi starosti, jak neústupně trval na tom, že jednorožec, musí být co nejdříve polapen a přitom nám odmítal podat vysvětlení. Přesto jsem souhlasil." Zhluboka se nadechnul. "Ale když jsem to stvoření uviděl před sebou v lese stát, když jsem poznal, jaký je. .. nemohl jsem připustit, aby upadl do zajetí. Nevím proč, ale nemohl jsem. Vlastně ne, věděl jsem to. Nebylo by to správné. Neměl jsi taky ten pocit, Abernathy? Jedrožec nenáleží Jeho Výsosti. Nenáleží nikomu." Nejistě vzhlédl. "A tak jsem použil magii, abych mu pomohl. Nechal jsem ho utéct."

Abernathy chňapl po něčem, co mu přeletělo kolem nosu, pak si znova posunul na nose své zaprášené bičy a kýchnul. "Tak to jsi měl říct dřív, čaroději, a ne mě nechat v domněnku, že tě tvá magie zase jednou nechala na holičkách. Tomuhle přinejménším rozumím."

"Opravdu" potřásl Questor pochybovačně hlavou. "Já sám bych tomu rád rozuměl. Jednal jsem proti přání Jeho Výsosti, ačkoliv jsem mu přísahal věrnost a jediný důvod, který pro to mám je ten, že se mi to v tu chvíli nezdálo správné. Právem mě propustil od dvora."

"A mě taky, co?"

"Ne, tebe neměl proč propustit. Neměl jsi nejmenší podíl na tom, co jsem udělal."

"Fakt je, že nebylo správné propustit ani jednoho z nás!"

Questor pokrčil bezmocné rameny. "O: je král. Kdojsme my, abychom soudili jeho rozhodnutí?"

CERNÝJEDNOROŽEC 19s

"Bah!" Zavrčel opovržlivě Abernathy. "Hon sám byl ukázkou neuváženého rozhodnutí. Znal pověst o černém jednorožci. Varovali jsme ho, že jej není možné chytit do léčky, ale přehlížel nás. Tohle nikdy předtím neudělal, čaroději. Říkám ti, je tím zvířetem posedlý. Na nic jiného ziemyslí. Na Vrba si vzpomenu jen jednou, a to ještě proto, aby udělal přednášku o tom, jak ho zklamala, když mu nedonesla zlatou uzdu. Zapomíná na své povinnosti, zavírá se do pokoje, nikomu nevěří. O kouzelných knihách, co jsi mu donesl, se ani nezminil. Předpokládal bych, že se Jeho Veličenstvo alespoň krátce bude zajímat o to, zda bych díky nim mohl získat svou dřívější podobu. Kdysi by to Jeho Výsost udělala bez přemýšlení..."

Pisář se dostal do rozpaků a ani nedokončil větu. Místo toho pozoroval zářivé plameny malého ohně.

"Na tom nezáleží. Chci jen říct, že se Jeho Výsost chová podivně. LIž to není on, Questore."

Čaroděj zamyšleně zavrtěl hlavou. "Nerú." Letmo se podíval na Mozola a byl překvapen když uviděl, jak kobold souhlasně přikyvuje. "Není, to opravdu není."

"Od té doby, co. . ."

"Od té doby, co jsme v jeho komnatě chytili toho podvodníka?"

"Ano, od té noci."

Mezi nimi se rozhostilo ticho. Jejich pohledy se potkaly a aba byli překvapeni tím, co se v nich zrcadlilo. "Je možné, aby... " řekl Abernathy nejistě.

"Ten podvodník byl skutečný král?" dokončil Questor. Na čele mu naběhly hluboké vrásky. "Nikdy předtím jsem o tom takhle neuvažoval, ale teď. . ."

"Způsob, jak se přesvědčit ovšem neexistuje," skočil mu Abernathy do řeči.

"Přesně tak," souhlasil Questor.

Oheň praskal, vítr kolem nich rozháněl kouř a z poty vyletovaly jiskry. Odněkud z dálky se ozval noční

igó TERRY BRooKs

pták. Při jeho táhlém, smutném volání přeběhl Questor, rovi po zádech mráz. S Abernathym a Mozolem si vyměnili několik rychlých pohledů.

Nenávidím nocleh pod širákem," zamručel Abernathy. "Nemám rád blechy, klíšťata a všechny ty lezoucí potvory, čo se mi snaží nastěhovat do kožichu."

"

Mám plán," řekl nečekaně Questor.

Abernathy mu věnoval jeden ze svých dlouhých, nepřijemných pohledů, kterým častoval čaroděje, kdykoliv od něj slyšel podobné prohlášení. "Bojím

"

se, čo to zas bude, čaroději, řekl nakonec.

"Půjdeme za drakem. Půjdeme najít Straba."

Mozolovy přední tesáky zasvítily v polekaném úšklebku. "To j e ten plán?" zeptal se Abernathy zděšeně. Questor se k němu netrpělivě naklonil. "Jít za Strabem, to dává smysl. Kdo ví o jednorožcích víc, než draci? Kdysi byli nepřátelé - staří protivníci z říše kouzel. Ted' je černý jednorožec poslední svého druhu, stejně jako Strabo. Tohle mezi nimi mohlo vytvořit přirozené spojení. Taky se od draka můžeme o jednorožci hodně dozvědět - a rozluštit tak tajemství jeho příchodu do Landoveru!"

Abernathy na čaroděje nevěřicně zíral. "Drak nás nemá moc, rád, zapomněl jsi? Upeče si nás k odpolední svačince! a kromě toho," dodal po chvíli, jaký smysl má pro nás dozvědět se víc o jednorožci? Už tak nám nadělal dost problémů."

"Když zjistíme, proč je tady, možná přijdeme i na to, proč je jím král tak posedlý," odpověděl rychle Questor.

"Možná tak najdeme i způsob, jak se dostat zpátky ke dvoru. Není to nemožné. Drak nám neublíží. Bude rád, když se dozví, proč jsme přišli. Nezapomeň,

Abernathy, draci a čarodějové měli v minulosti také mnoho společného. Naše vztahy se vždy vyznačovaly jistým stupněm vzájemného respektu."

CERNYJEDNOROŽEC lg7

Abernathy ohrnul pysk. "Snůška nesmyslů!" Questor ho však příliš nevnímal, v očích se mu ačil nepřítomný výraz. "Kdysi, v dávných dobách, olu čarodějové a draci soutěžili. Jak říkám, bylo to -ěření magických sil a dovedností, kde nebylo sto pro bázlivé." Zlehka sklonil hlavu. "Jedno ne-o dvě kola budou možná zapotřebí, Strabo je tvrohlavý. Kradení vědomostí jsem už zvládl mistrně, ude to legrace, zkusit si to teď v praxi..."

!" Y y

"Ty ses zbláznil dechl zděšeně Abernath.

Ale Questorovo nadšení nebylo možné jen tak uduisit. Vstal a obešel ohniště, oči planoucí vzrušením. "To 3jejedno. Ať se stane, co se má stát. Jájsem se už rozhodl. Půjdu za drakem." Obrátil se na kobolda. "A ty půjdeš se mnou, vid', Mozole?" Kobold přkývnul a zubil se od ucha k uchu. Čarodějovy roce zašermovaly vzduchem. "Tedy dohodnuto. Já jdu, Mozol jde se mnou. Musíš jít s námi, Abemathy." Zastavil se a ruce mu klesly, jeho vysoká postava se malinko nachýlila, jakoby pod tíhou nečekaného rozhodnutí. "Musíme jít, a ty to víš. Koneckonců, co j iného můžeme dělat?"

Tázavě se zadíval na písaře. Abernathy jeho pohled vydržel. Nastala álouhá chvíle, během níž Abernathyho pochybnosti sváděly boj s hrdostí zračící se v Questorových očích. Stíny z minulosti, kterou již považovali za dávno překonanou, se vrátily, y je mohly děsit. Cítily, jak se kolem nich neúprosně svírají. Ne, to nemohli připustit. Cokoliv bylo lepší, než čekání na tu dusivou temnotu.

Obrys hor vypadal nedotknutelně - tmavý hřeben proti nebi pokrytému chladnými a vzdálenými hvězdami a měsíci. Rada chatrčí a ohrada trčely ze země jako kosti stárnoucí země.

"Dobrá tedy," souhlasil Abernathy a vydal ze sebe žalostný vzdech. "Uděláme ze sebe blázny."

Nikdo proti tomu nic nenamítl.

200 TERRYBROOKS

Východ slunce zastihl Nicku a Pijavku připrav na cestu právě tak, jak slíbili. Když se Ben probu stáli dobrých dvacet yardů od něj, dvojice nehybnýc přikrčených stínů v bledém světle rozbřesku. Na dech měli řemenem připevněny cestovní tlumo a na hlavě klobouky s červenými péry. Na první p hled vypadali jako křoví, ale když Ben vstal, aby protáhl svaly ztuhlé po noclehu na chladné, tvrdé z mi, udělali k němu několik váhavých kroků a bázli pozdravili. Byli nervóznější než kdy jindy a neustál pokukovali někam za Benova záda, jako by každo chvíli čekali útok trolů.

Benovi chvíli trvalo, než mu došlo, že příčinou j jich ostražitosti nejsou trolové, ale Dirk ze Zápraží.

Dirk je naprosto ignoroval. Seděl na pařezu a umý :

val se, jeho hedvábný kožíšek byl hladký a leskl se, ja-.. ko zmáčený ranní rosou. Nenamáhal se na Bena po- dívat, ani odpovédět na jeho přání dobrého jitra. Po-

kračoval ve své toaletě, dokud sám nebyl přesvědčen, že je provedena opravdu důkladně. Pak seskočil k misce s vodou, kterou mu Ben přichystal. Nikdy dřív to Bena nenapadlo, ale jak se zdálo, kocour nepotřeboval mnoho. Z čeho byl živ, to byla záhada. Ben se však rozhodl nechat ji raději nevyřešenou. Měl už dost hádanek a netoužil přidávat další.

Přípravy k odchodu jim netrvaly dlouho. Ben a Dirk skupinku vedli - záleží ovšem, co si představíte pod pojmem "vést", neboť Dirk, jak se zdálo, zase věděl, kam má Ben namířeno ještě dříve, než on sám. Skřítky se vlekli za nimi. Nicka a Pijavka po Dirkově už jednoznačně netoužili. Zůstávali daleko za ním a dívali se na něho, jako by to byl had. Nicka viditelně kulhal a Pijavka měl popálenou značnou část chlupů na předloktích. Ani jeden z nich si na svá zranění nestěžoval a Ben se rozhodl nechat to být.

CERNÝJEDNOROŽEC 2o1

. Šli kupředu vytrvalým tempem, slunce svítilo z čistého nebe, ve vzduchu se vznášela vůně divokých květů a ovoce. Příznaky uvadání pokročily. Zatím byly malé, ale už rozpoznatelné. Benovi se vynořila představa Meekse v jeho novém převleku. Poriyslel na demony přicházející na čarodějův příkaz z Abbadonu, na slábnutí a chřadnutí země. Odhodlaně zrychlil tempo, cítil, že čas ubíhá rychle. Nebyl ani o krok blíže poznání, co se s ním stalo. Neměl ani tušení, proč černý jednorožec přišel do Landoveru a jaký to má význam pro Meekse. Věděl jen, že všechny tyto události jsou nějak spojeny a že pokud chce dát věci zase do pořádku, musí ten uzel rozplést.

Tyto úvahy ho pomalu dovedly až k Dirkově ze Zápraží. Vrtalo mu hlavou, proč ze sebe pořád dělá takovou hádanku. Byl čím dál tím víc přesvědčen, že o něj Dirk v Jezerní krajině nezakopl jen tak náhodou, naopak, úmyslně ho vyhledal. Nepochybně s ním nezůstával z pouhé zvědavosti, ale měl k tomu svůj důvod. Ben věděl, že kocour mu neprozradí nic, pokud nebude sám chtít, což při kocourově výstřední povaze nemuselo být nikdy. Ben stále nedokázal akceptovat kocourovu přítomnost, aniž by nepřemýšlel především o tom, co k němu kocoura asi přivedlo.

Ráno se něnilo v poledne a stíny se v Temném polomu rýsovaly stále zřetelněji. Ben se rozhodl kocoura znova vyzkoušet. Celou cestu v hlavě přemítal nejruznější možná spojení mezi jednorožci, o kterých slyšel od té doby, kdy se mu poprvé zdál sen, a nebylo jich zrovna málo. Černý jednorožec, pak jednorožci namalováni na stránkách ztracených kouzelných knih - tedy jedné z nich, ta druhá byla uvnitř výhořelá. Byli tady kouzelní jednorožci, kteří zmizeli před staletími na své cestě do světů ležících za Landoverem. Legenda o kouzelných jednorožcích

zot TERRY BROOKS

ho zaujala až nyní. Věřil, že musí existovat spoje mezi černým jednorožcem a jednorožci na stránkách

magické knihy. Proč by jinak sny seslané Meekse obsahovaly obojí? Proč jen po nich tak toužil? Sk ; tečnou záhadou však bylo, zda měli nějakou souvislost se ztracenými kouzelnými jednorožci. Byl by to náhoda, kdyby mezi nimi spojení existovalo; uvědomil si. Ale ještě větší náhoda by byla, kdyby ne. Všechny tři spojovala magie a Ben by vsadil život na to, že Meeksovi běží právě o kontrolu nad magickými silami.

Tak. Konec debat. Možná vyřešení malé hádanky otevře dveře k rozlousknutí hádanky velké, a možná - opravdu jen možná - bude Dirk tentokrát méně zdrženlivý...

"Dirku, byl jsi na mnoha místech a viděl jsi spoustu věcí." Zahájil konverzaci tak nevinně, jak to jen uměl a zahnal tak dorážející myšlenky. "Co si myslíš o legendě o ztracených kouzelných jednorožcích?"

Kocour ani nepodíval. "Nemyslím na ni vůbec."

"Ne? a kdybys o ní přemýšlel? Když jsme se potkali, řekl jsi, že o ztracených jednorožcích něco víš." "To jsem řekl."

"O jednorožcích, které víly poslaly do jiných světů? o těch, co zmizeli?"

„Přesně o těch." Dirk vypadal znuděně.

"Tak co si myslíš, že se s nimi stalo? Jak zmizeli?"

„Jak?" zafuněl kocour. "Byli ukradeni, samozřejmě."

Ben byl tou nečekaně přímou odpovědí tak ohromen, že na chvíli ztratil nit Ukraderii... kým?" vykoktal konečně, když se vzpamatoval.

"Tím, kdo je chtěl mít, Milosti, jak jinak Ten někdo přitom musel mít schopnosti a prostředky, aby je nejen chytil, ale i dokázal uvěznit."

CERNÝJEDNOROŽEC 2o3

"Kdo to byl?"

!.. Dirk zněl podrážděně. "A kdo si myslíš, že by to jnohl být?"

Ben zaváhal a přemýšlel. "Nějaký čaroděj?"

"Ne nějaký čaroděj - čarodějové! Tenkrát jich bylo spousta, ne jen jeden nebo dva jako teď. Měli ůj vlastní cech, svůj vlastní spolek, velmi volný, ale když na to přišlo, i velmi vlivný. Magie Landeru byla mnohem silnější. Čarodějové byli najímáni každým, kdo potřeboval jejich schopnosti, a kdo si to samozřejmě mohl dovolit. Byli tenkrát velmi mocní - dokud se nerozhodli vyzvat samotného krále."

"

Co se stalo?"

"Král přivolal Paladina a ten je zničil. Pak už mohl být v zemi vždy jen jeden kouzelník - a ten sloužil králi."

Ben se zamračil. "Pokud ale jednorožce ukradli čarodějové, co se s nimi stalo, když byli čarodějové ... pryč. Proč je nikdo neosvobodil?"

Nikdo nevěděl, kde jsou."

"

"Nikdo je nešel hledat? Nemohl je někdo najít

Ano a ano."

"Tak proč je nikdo nenašel

Dirk zpomalil, zastavil a ospale zamžoural. "Je ta-
dy otázka, na kterou se nikdo nikdy nezeptal a kte-
rou jsi nepoložil ani tv, Milosti. Proč vůbec byli jed-
norožci ukradeni?"

Ben se také zastavil, na chvíli se zamyslel, ale pak
pokrčil rameny.

"Byly to krásné bytosti. Předpokládám, že e čaro-
dějové chtěli mít pro sebe."

"Ano, ano, ano! To je to nejlepší, co si dokážeš
vymyslet?"

"No, hm..." znovu se odmlčel a cítil se přitom ja-
ko hlupák.

TERRY BROOKS

„Proč mi to nechceš vysvětlit, zatraceně?“ vybuc
hněvivě.

Dirk se na něj klidně podíval. "Protože nechci,,
řekl tiše. "Protože se musíš znova naučit vidět vě
j asně. "

Ben ho chvíli pozoroval, pak se ohlédl zpátky
Domů skřítky, kteří je sledovali z bezpečné vzdále
nosti a pak unaveně založil ruce na prsou. Neměl tu
šení, o čem kocour mluví, ale nemělo smysl se s ní
hádat.

"Dobře," řekl nakonec. "Zkusím to ještě jednou.=
Čarodějové zjistili, že se víly chystají poslat jedno-
rožce do smrtelných světů. Místo toho ukradli jed-
norožce pro sebe. Ukradli je, protože..." Zarazil se:
a najednou se mu vybavily stránky ze ztracených

a

kouzelných knih pokryté kresbami. "Ukradli jedno- :
rožce, protože toužili získat jejich magii! Právě to ::; znamenaly ty kresby! Jsou nějak spojeny se ztrac- ;
nými jednorožci!"

Dirk ze Zápraží naklonil hlavu. "Myslíš, Výsosti?"

i:

V hlase mu zněla tak opravdová zvědavost, že si
Ben náhle nebyl jist, co si o tom má myslet. Čekal,
že s ním bude kocour souhlasit, ale ten vypadal prá-
vě tak překvapeně, jako on sám!
yl. , Ano, to si myslím," prohlásil pevně, i když si ne-
byl jist. "Myslím si, že ztracení jednorožci ajed-
norožci z kouzelné knihy jsou nějak spojeni a černý
jedenorožec má něco společného s oběma."

"

To zní logicky," souhlasil Dirk.
, Jak ale byli jednorožci ukradeni? ajak mohli ča-
rodějové ukrást jejich magickou sílu? Copak nebyli
jedenorožci právě tak mocní, jako čarodějové?"

p

"Pokud vím, tak ano," souhlasil o ět Dirk.

"Tak co se s nimi stalo? Kde jsou ukryti?"

"Možná nosí masku."

"Masku?" zeptal se zmateně Ben.

CEKNÝJEDNOROŽEC 2o5

Takovou, jakou nosíš ty. Možná nosí masku a my

je nevidíme.

"Takovou masku, jako nosím á

"Přestal bys po mně laskavě opakovat každé slovo?"

O čem to u všech všudy mluvíš?"

Dirk mu věnoval pohled, který říkal "Proč se na to ptáš mě?" a nosem natáhl odpolední vzduch, jako by hledané odpovědi byly k nalezení právě tam. Pak šlehnul černým ocasem. "Mám docela žízeň, Výsosti. Byl bys tak laskav a doprovodil mě?"

Aniž čekal na odpověď, vstal a odklusal mezi stro-
my. Ben se za ním chvíli díval a pak ho následoval. Brzy narazili na peřeje s hlubokou tůňkou. Sklonili se k vodě. Ben pil rychle, byl žíznivější, než si zxiys-
lel. Dirk si dával na čas. Byl až nepříjemně vybíra-
vý. Pil malými doušky a dělal často přestávky, jen aby si nenamočil packy. Nicka s Pijavkou čekali vpovzdálí, ale Ben jim nevěnoval žádnou pozor-
nost. Byl zcela soustředěn na Dirka a na to, co mu kocour řekne - byl si jist, že něco přijde, tak jist, ja-
v životě!

ko j eště nikdy

Nemýlil se. O chvíli později se Dirk posadil a upřel na něj pohled., Podívej se na svůj odraz ve vodě, Výsosti," přikázal mu. Ben. poslechl. Uviděl poněkud zchátralou tvář, která však nepochybně byla jeho vlastní. "A teď si prohlédni sám sebe," pokračoval Dirk. Ben to udělal. Potrhané šaty, rozbité boty, bláto, špína, neholené, neudržované, nemyté tělo. Ze své tváře samozřejmě nemohl vidět nic. "A teď se opět podívej do vody - dívej se dobře."

Ben se podíval na hladinu. Tentokrát se obraz zachvěl a místo jeho tváře se objevil někdo, koho ne-
znal - cizinec oblečený do jeho vlastních šatů.

Poděšeně vzhlédl. "Už nepoznávám ani sám se-
be!" v hlase mu zazněl strach, který nedokázal skrýt; ačkoliv se o to snažil.

zoó TERRY BROOKS

"To proto, můj milý vznešený pane, že se začín ztrácet sám sobě," řekl tiše Dirk. "Maska, kterou n síš s tebou srůstá stále víc!" Přišel k němu ještě blí ,Najdi sám sebe, Bene Holidayi, než se to dooprav dy stane. Sejmi svou masku a možná se ti pak podař odhalit ijednorožce."

Ben rychle pohlédl k tůni a ke své úlevě opět uvi děl na hladině odraz své staré tváře. Rysy však byl nejasné. Vypadalo to, jako by se pomalu rozpouště-
ly.

Podíval se zase na Dirka, ale ten už klusal pryč a hnal před sebou vyděšené skřítky. "Raději si po-
spěš, Výsosti," zavolal na něj. Temný polom není místo, kde je radno bloudit p.o setmění.

Ben pomalu vstal, nejen mnohem zmatenější, než dřív, ale navíc ještě vyděšený. "Proč jsem se té za-
tracené kočky vůbec na něco ptal?" mumlal zdrceně.

Odpověď na tuto otázku však znal dřív, než ji vy-

slovil. Potřásl hlavou a spěchal za Dirkem.

Odpoledne dorazili k Temnému polomu.

Nic se tu nezměnilo. Bylo to temné, neproniknutelné, špinavé místo vjinak sluncem zalité, kypící, lesnaté krajině. Krčilo se k zemi jako vyděšené zvíře, připravené kdykoli utéct nebo zaútočit. Mlha si hrála na schovávanou se stíny a v pomalých, nepravidelných pohybech se ovíjela kolem stromů, přes bažiny a temné tůň. Nic jiného nebylo v dohledu. Všechny živé bytosti tady byly jen pěšáky v kruté hře o přežití, kde vyhrává ten silnější a rychlejší. Zvuky zněly tlumeně, barvy se proměnily v odstíny šedi. V Temném polomu byla domajen smrt, kromě ní tu jiná jistota nebyla. Ben a jeho doprovod to zřetelně cítili. Stáli na okraji rokliny a dívali se dolů do tmy, utopeni ve vlastních myšlenkách. "Mohli bychom vyrazit," zamumlal konečně Ben.

CERNÝJEDNOROŽEC 2o7

Vzpomněl si, jaké to bylo naposledy, když přišel do Temného polomu. Noční Stín na něj tehdy seslala strašidelné iluze, aby ho odradila od další cesty - nekonečné bažiny a ještěřky byly mezi nimi ty nej příjemnější. Setkání s čarodějnicí ho tehdy málem stáló život. Neměl nejmenší chuť tuhle zkušenost opakovat.

"Tak tedy," zašeptal, ale jeho hlas se vytratil do ticha.

Nikdo mu nevěnoval pozornost. Dirk seděl opodál na malém ostrůvku slunečního světla, oči měl přivřené a nepřítomně pozoroval mlhu převalující se na dně Temného polomu. Nicka s Pijavkou udržovali od kocoura i okraje strže uctívou vzdálenost. Něco si mezi sebou šeptali a jejich hlásky zněly slabě a vyděšeně.

Ben potřásl hlavou. "Nicko. Pijavko."

Domů skřítků se přikrčili a tvářili se, že nic neslyšeli.

"! " p , p

"Pojďte sem zavrčel na ně odrážděně omalu mu docházela trpělivost.

Skřítků se schlíple přivlekli, opatrně se blížili k Dirkovi a neklidně ho přítom pozorovali. Kocour jim nevěnoval nejmenší pozornost. Pak se zastavili v určité vzdálenosti a Ben pochopil, že pokud by je chtěl dostat ještě blíž, musel by je přivléci násilím. Poklekl před ně tak, aby měl oči ve stejné úrovni se skřítky.

"Jste si jisti, že tam Noční Stínje?" zeptal se tiše.

"Ano, Výsosti."

„Je tam, Výsosti.

"

Ben přikývnul. "Chci, abyste byli opatrní," zašeptal a snažil se nedat na sobě znát netrpělivost ani zlost. "Budete opatrní, ano? Nechci, abyste se dostali do skutečného nebepečí. Jen sejdete dolů a trochu se tam porozhlédnete. Potřebuji vědět, jestli tam

TERRY BROOKS

je, anebo byla, Vrba. To je nejdůležitější. Snažte se to zjistit, jakjen budete moci.

Odmíchl se, dva páry skřítků očí se na něj neklidně dívaly. Chvilu počkal, a pak pokračoval. "Je tam taky uzda z ryziho zlata. Noční Stín ji někam schovala. Potřebuji tu uzdu. Byl bych rád, kdybyste ji dokázali najít a přinést mi ji."

Hnědá očka skřítků byla najednou velká jako talířky.

"Ale ne tak, nebojte se," snažil se je Ben rychle uklidnit. "Nemusíte ji brát, kdyby byla čarodějnice někde poblíž - vezměte ji, jen když to nebude nebezpečné. Udělejte, co budete moci. Já vás ochráním."

Tohle byla pravděpodobně největší lež Benova života. Ve skutečnosti neměl nejmenší možnost poskytnout jim jakoukoliv ochranu. Musel je však nějak uklidnit, jinak by při první příležitosti pláchli. Možná to přesto udělají, ale doufal, že respekt k jehou úřadu je zadržít alespoň na tak dlouho, než udělají, co je potřeba.

"Výsosti, čarodějnice nám ublíží!" prohlásil Nicka.

"Moc nám ublíží!" souhlasil Pijavka.

"

"Ale ne, neublíží, trval na svém Ben. "Pokud budete opatrní, nemusí ani vědět, že tady jste. Vždyť to tam znáte, ne?" Skřítkové přikývli. "A čarodějnice vás neviděla, je to tak?" opět přikývnuli. "Není tedy žádný důvod domnívat se, že by vás mohla spatřit. Řiďte se tím, co jsem vám řekl a buďte opatrní."

Nicka a Pijavka se na sebe dlouho, zkoumavě dívali. V jejich očích bylo moře pochybností. Nakonec se obrátili na Bena.

"Prostě tam půjdeme ještě jednou," řekl Nicka.

"Jen jednou," doplnil ho Pijavka

'

"Přesně tak, jen jednou," souhlasil Ben a starostlivě

CERNÝJEDNOROŽEC 2o9

_ podíval na slunce sklánějící se k obzoru. "Ale počkejte si, ano?"

: Skřítkové váhavě zmizeli v příšeří strže. Ben se za nimi díval, dokud je neztratil z očí, pak se posadil a čekal.

Přistihl se, jak přerizýšlí nad opakovanými Dirkovými nárazkami ohledně masek. Prý nosí masku. Ztracení jednorožci nosí masku. Právě tak to kocour řekl, ale co tím myslel? Opřel se o kmen stromu několik yardů od místa, kde se na sluníčku vyhříval Dirk a usilovně nad tím přemýšlel. Koneckonců, byl nejvyšší čas začít nad něčím přemýšlet. Byl přece právník a nacházení souvislostí mezi věcmi byla podstata jeho profese. Král nekrál, byl ještě pořád právník, měl své zvyky a právníkový způsob uvažování. Tak uvažuj, napomenul sám sebe! Mysli!

Snažil se, ale nic ho nenapadalo. Masky nosí herci a lupiči. Masku si bereme, když se toužíme skrýt. Nasadíme si ji a když jí není zapotřebí, zase ji sejmem. Ale co s tím měl společného on sám? Jak s tím souviseli jednorožci?

Čarodějové, kteří jednorožce zajali, napadlo ho.

Odpoověď přišla zcela nečekaně. Přestal se opírat

o kmen a napřimil se. Čarodějové ukradli jednorožce a pak je ukryli tak, že je přestrojili za něco jiného. Pomalu přikývnul Ano, to dávalo smysl. Jak je přestrojili? Dali jim masky? Jak? Proměnili je snad ve vrány nebo ve stromy? Ne. Povzdechl si. Začněme od začátku. Čarodějové zajali jednorožce - nějak to dokázali - aby si přivlastnili jejich magii. Toužili mít jejich kouzelnou sílu pro sebe. Ale co s ní pak udělali? Jak ji použili? a kde byla teď".

Vtom se mu rozšířily panenky. Kromě Meekse tu přece už dávno nebyl žádný jiný čaroděj. Jeho zdroj síly byl ve ztracených, ale nyní nalezených kouzelných knihách, o kterých se říkalo, že obsahují magickou sílu

zoo TERRY BROOKS

nabytou čaroději v minulosti, knihách jejichž str jsou pokryty kresbami jednorožců! Kresby v knihách lépe řečeno v knize, byly nepochybně zobrazerům cených jednorožců!

Ale proč kresby?

Nebo to byli snad samotní jednorožci?

„Ano!“ zašeptal vzrušeně.

Zdalo se to tak neuvěřitelné, že drív této možno nevěnoval pozornost. Neuvěřitelné to však bylo po ze v jeho starém světě, ne v Landoveru, kde byl kouzla běžnou věcí! Ztracení jednorožci, bytos které nikdo po celá staletí neviděl, byli uzavřeni i s svou magickou silou do čarodějnických knih! Knih obsahovala jen ajen kresby jednorožců a pro to mohlo být jediné vysvětlení - kouzelná moc knih . pocházela od nich, byla to magie, kterou čarodějové ukradli !

Abyji použili pro splnění svých vlastních cílů?

To Ben nevěděl. Zrovna se chystal něco říct Dir-kovi, ale pak se zarazil. Nebylo rozumné se kocoura ptát, zda uvažuje správně. Docela určitě by si našel způsob, jak ho zase úplně zmást. Musíš na to přijít sám, napomenul se. Čarodějové kouzlem přeměnili jednorožce na obrázky v knize - tak by se vysvětlilo jejich zmizení na celá ta dlouhá léta. Meeks by pak měl dobrý důvod, proč se tolik zajímat o kouzelné. ... knihy a snažit se je získat prostřednictvím snu seslaného Questorovi. Pak by do toho zapadaly i Dirkovy nářky o maskách.

Skutečnost nebo dohady?

Na chvíli zastavil tok svých myšlenek. Uvědomil si, že stále ještě zbývá několik nevysvětlených záležitostí. Co černý jednorožec? Je bílým jednorožcem uprchlým z první knihy - té s ohořelými stránkami? Pokud byl bílý proč je teď černý? Popelem : nebo sazemí? Nesmysl! a jak to, že se během staletí

CERNÝ JEDNOROŽEC

u

bjevoval a zase mizel? Nezavřeli ho snad čaroděvé do kouzelné knihy? Proč se ho ostat právě teď? snažil Meeks

Nervózně si zammul ruce. Pokud se dokázal osvo-odit jeden z jednorožců, proč se to nepovedlo ostatním?

Cítil se stále zmatenější. Meeks naznačil, že Ben

ějak zmařil jeho plány, neprozradil však nic bližší-
o. Pokud Ben uvažoval správně, měly čarodějov-
tmysly něco společného s jednorožci. Problém b l
e Ben naprosto netušil, co by to mohlo být.

3. Odpoledne pomalu přecházelo, slunce se přibli-
žovalo k západu, zatímco se Ben stále pokoušel najít
řešení hádanky. Stíny se prodlužovaly. Pomalu a ne-
pozorovaně se mlha a šero vyplížily z Temného p-
lomu, kam je zahnal denní světlo a natáhly se vstří-
o

lesním stínům, aby se mohly těsněji sevřít kolekri Be-
na s Dirkem. Teplo dne vystřídal podvečerní chlad.

Ben zanechal přemítání a soustředil svou pozornost
na Temný polom. Kde jen jsou Nicka s Pijavkou?
Meli už být řece zpátky. Vstal a přiblížil se k sru.
Nikoho však nespatri. Prošel se po jeho okraji něko-
lik set yardů tam a zase zpátky, skrz zakrslé křoví
a vysokou travu, v temnotě pod sebou však nezahlédl
vubec nic. Jeho neklid rostl. Ve skutečnosti nevěřil,
že by trpaslíkům dole hrozilo nějaké skutečné nebez-
pečí, jinak by je tam nebyl býval poslal samotné.
Mohl se však mýlit. Možná celou věc viděl tak, jak ji
vidět chtěl a ne, jaká doopravdy byla.

Odklopýtal zpátky na své původní místo, zastavil
se a bezmocně se díval do temnoty polomu. Skřítci
se přece nikdy dřív rokliny nebáli. Změnilo se snad
něco? k čertu, měl raději jít s nimi.

Ohlédl se a podíval na Dirka. Kocour nejspíš spa]

Ben se rozhodl ještě chvíli počkat v tuto chvíli
stejně nemohl udělat nic jiného. Minuty se nekonečně

DRAK,
CAROD

TERRY BROOKS

Ben se mlčky díval do chladných očí čarodějnice
Kdyby mohl utíkat, už by byl dávno pryč. Př-
Nočním Stínem se však neutíkalo tak snadno. Držel
ho na místě pouhou silou své přítomnosti. Byl
hradbou, kterou nelze překonat ani obejít. Byla jeho-
vězením.

"

Nikdy bych nevěřila, že budeš tak pošetilý, aby
jsi se sem vrátil, zašeptala.

Pošetilý, přesně tak, souhlasil v duchu. Silou vůle
sáhl pro vyděšené skřítky a přitáhl je k sobě co nej-
dál od čarodějnice. Padli jako hadrové loutky, třáslí : se úlevou a schovávali své chlupaté obličejíky do;
Benovy tuniky.

"Prosím, pomoz nám, Výsosti!" vypravil ze sebe =
Nicka šeptem.

"Prosím, prosím!" přidal se Pijavka.

p , "

"Už je to v ořádku zalhal Ben.

Noční Stín se tiše zasmála. Byla přesně taková, ja-
kou si ji pamatoval - vysoká, s ostře řezanými rysy, :::: s pletí bledou a hladkou jako koule ze slonoviny, ;
vlasy jako uhel sjediným bílým pramenem upro-
střed. Nosila černý hábit halící její vyzáblou, kost- natou postavu. Svýtn způsobem byla krásnou ženou, .:::

čas a smrt jako by se jí netýkaly. Postrádala jen jedno - city. Její tvář nevyjadřovala nic, oči, nekonečně hluboké a prázdné, se ho chystaly pohltit.

Říkal jsem si o to, pomyslel si.

Čarodějčin smích utichl, v očích se jí nečekaně objevila nejistota. Udělala krok směrem k němu a nespouštěla z něj přítom oči. "Co je to?" zeptala se : tiše. , Ty nejsi ten..." zmateně zmlkla. "Musíš být Skřítkové ti přece říkali Výsosti... Sem, podívám se ...: na tvou tvář ve světle."

Natáhla se k němu. Ben nedokázal vzdorovat. ; P:sty studené jako rampouchy ho uchopily za b:ádu: a obrátily jeho obličej k měsíčnímu světlu. Chvilí ho

CERNÝJEDNOROŽEC

tak držela a mumlala si sama pro sebe. "Jsi jiný a zároveň to jsi ty. Co se s tebou stalo, králíčku, ty outkový králi? Nebo je to snad nějaká nová hra? Ty "nejsi Holiday?" Ben cítil, jak se Nicka s Pijavkou třesou přitisknutí k jeho tělu aprsty mu zarývají do kůže. "Ach, to je jen kouzlo," zavrčela čarodějnice apustilajeho hlavu. "Číje, pověz rychle!"

Ben v sobě potlačil touhu začít ječet a přinutil svůj hlas, aby zněl klidně. "Meeks. Vrátil se zpátky. Prohlásil se za krále a ze mě udělal... tohle."

ý

"Meeks Je i zelené oči se rozšířily. "Ten uboh šarlatán? Kde by vzal dostatek magie, aby se mu povedlo něco takového?" Ústa se jí zkrivila do pohrdavého úšklebku. "Nedokázal by si ani zavázat tkaničky u bot! Jak by mohl udělat něco takového tobě?"

Ben mlčel. Nevěděl, co by jí měl říct. Nastala dlouhá chvíle ticha, během níž si ho čarodějnice po; zomě prohlížela. Nakonec řekla: "Kde je medailon? Chci ho vidět!"

Když ae Ben k ničemu neměl, udělala rychlý pohyb prsty. Navzdory své vůli sáhl Ben do z:ňadri a vytáhl zašlý medailon. Chvilí se na něj dívala, pak se mu znova zahleděla do tváře a usmála se jako dravec, který spatřil svou kořist.

,

„Ach tak," zašeptala.

Nic víc už neřekla. Nebylo to ani zapotřebí. Ben si uvědomil, že ona ví, co se s ním stalo, že pochopila podstatu kouzla. Tohle vědomí ho přivádělo k šílenství. Ten pocit byl ještě horší, než bezmoc ze zajetí. Chtělo se mu křičet. MUSEl vědět na co přišla, pntom neexistoval způsob jak ji přimět, aby mu to prozradila.

"Jsi velmi dojemný, králíčku " pokračovala tichým hlasem, do kterého se však vloudil významný tón. "Vždycky jsi měl víc štěstí než rozumu. Ale teď ti

216 TERRY BROOKS

štěstí došlo. Jsem skoro v pokušení nechat tě takl odejít. Skoro. Ale nemůžu ti prominout, co jsi udělal. Chci, abys za to pykal! Divíš se, že jsi se mnou zase shledal? Nejspíš ano. Měla jsem zmi

navždy. Přál sis, abych našla smrt ve světě kou
To od tebe nebylo hezké."

Poklekla vedle něj a dívala se mu přímo do c
V jejím pohledu byla taková nenávisť, že Ben tén
ucukl. "Odletěla jsem do mlh, loutkový králi. Po
čil jsi, ajá jsem musela poslechnout. Prach Io :
přinutil splnit tvůj příkaz, nemohla jsem odmítno
Jak jsem tě jen nenáviděla! Co mi však zbývá
Odletěla jsem do mlh - letěla jsem však poma
králíčku, pomalu! ajak jsem letěla. snažila jsem
zlomit kouzlo prachu Io, bojovala jsem ze všE
svých sil!"

Na tvář se jí znovu vrátil úsměv, opatrný a tv
zároveň. "Nakonec se mi to povedlo. Zpřetrh
jsem pouta zakletí a obrátila se zpět. Ale pozdě,
liš pozdě, králíčku. Bvla jsem už za hranicí mlžné
světa víl a utrpěla jsem. Byla jsem zraněna jako
kdy předtím, ta bolest mě téměř rozcupovala
kousky. Zachránila jsem jen o špetku víc, než hi
život. Trvalo mi měsíce, než jsem získala zpět I
jen malou část svých dřívějších magických
Ukrývala jsem se v močálech jako zvíře, bezmc
nější než ta nejmenší ještěrka. Byla jsem na dl
Nepoddala jsem se však své bolesti a strachu, m
lela jsem jen na tebe. Představovala jsem si,
s tebou udělám, až mi zase padneš do rukou. Věd
jsem, že jednou najdu způsob, jak tě přilákat sem
mně. . .

Odmělčela se. "Nikdy jsem však nesnila o tom,
bys mi mé přání vyplnil tak brzy, můj pošetilý kr
Jaká šťastná náhoda Přišel jsi sem ke mn; kvůli s
změněné tváři, nemám pravdu? Tvá proměna s t

CERNÝJLDNOROŽEC 217

á něco společného - ale co? Pověz mi to, králíčku,
inak tě k tomu budu muset přinutit."

. Tohle Ben moc dobře věděl. Nemělo smysl před ča-
rodějnicí cokoli skrývat. V jejích chladných, zele-
ných očích četl velmi dobře, co pro něj chystá. Dokud
bude mluvit, zůstane naživu a dokud bude naživu, má
pořád šanci. A tu Ben nehodlal promarnit.

"Přišel jsem, protože hledám Vrbu," odpověděl
a schoval přitom skřítky za svá záda. Nechtěl, aby by-
ji na ráně - pro všechny případy. Potřeboval se plně
soustředit, aby nepropásl svou příležitost. Skřítkci se
však na něj lepili ako rozehrátý asfalt.

"Dceru Pána Rek? Sylfu?" v očích čarodějnice
byla otázka. "Proč by měla jít právě sem?" .

"Ty jsi ji neviděla?" zeptal se Ben překvapeně.

Noční Stín se nepříjemně usmála. "Ne, králíčku.
Neviděla jsem nikoho, kromě tebe - a tyhle legrační
chlupatý lidičky. Co by ode mě mohla sylfa chtít?"

Ben zaváhal a pak se zhluboka nadechnul. "Zlatou
uzdu."

Tak, a bylo to venku. Raději to čarodějnicí řekl
přímo, než by si s ní hrál na schovávanou. Noční Stín
byla příliš nebezpečný protivník a takhle se mohl
možná i něco dozvědět.

Noční stín vypadala skutečně překvapeně. "Uzdu?
Ale proč?"

"Meeks ji chce mít. Seslal Vrbě sen o uzdě a čer-
némjednorožci." V rychlosti vyprávěl čarodějnicí ce-
lý příběh o snu a sylfmě rozhodnutí dozvědět se o uz-

dě co nejvíc. "Řekli jí, že uzda byla tady, v Temném polomu."

„Měla sem dorazit ještě přede mnou," dodal po chvíli.

"Nedorazila. Jaká škoda!" Odpověděla velice zklamaně čarodějnice. "Toužila jsem po ní jen o trochu méně, než po tobě. Zničila bych ji s neměnnou chutí."

TERRY BIZOOKS

Na chvíli se zamyslela. "Tak čeiný jednorožec, říká Zase se vrátil? Zajímavé. Sny říkají, že uzda by] mohla spoutat? Ano, to je možné. Koneckonců, v ořili ji čarodějové. Jednomu čaroději jsem ji tal před mnoha lety ukradla. ..

Noční Stín se zasmála. Zkoumala Bena pohlede v očích prohnání výraz. "Tyhle dojemné chlupa bytůstky, co k tobě patří - ty jsi poslal, aby zni vzali?"

Nicka s Pijavkou se snažili zavrtat se Benovi po kůži, ale ten si jich sotva všiml. V tu chvíli mys na něco jiného. Pokud měl Meeks kdysi uzdu, pravděpodobně, že ji také použil. Možná právě k tomu, aby uvěznil černého jednorožce. Podařilo snad jednorožci nějak uprchnout Měl Meeksův si pro Vrbu jediný účel - získat uzdu a ovládnout je norožce? a pokud ano, co měli jednorožci v ko zelné knize společného s...

"Nenamáhej se s odpovědí, králíčku " ozvala čar J p

odě mee a řetřla nit echo myšlenek: "Vidím v tvých očích. Tyhle směšné krysy přišly do polon právě proto, nemám pravdu? Chtěli se vkrást do m ho domu jako zloději. Vplížit se na svých kočičích tlapkách."

Zmínka o kočičích tlapkách Benovi připomně Dirka. Kam se jen spektrální kocour ztratil? Ani pi liš nepřemýšlel a rozhlédl se kolem, ale Dirk neb k nalezení.

"Hledáš někoho?" vyzvídala čarodějnice okamž tě. Jako dýky probodávaly její oči šefici se les s Benovými zády. "Nikoho nevidím," zamručela chvíli. "Ať hledáš kohokoliv, ten někdo tě opustil."

Přesto se ještě ch,íli věnovala tomu, aby se přesvě čila o pravdivosti sch slov. Pak se obrátila zp "Tvoji zlodějičci jsou stejné ubozí, jako ty, králíčku pokračovala. "Myslí si o sobě, že jsou neviditelní, a

CERNÝ JEDNOROŽEC 219

to je pravda jen tehdy, pokud si já sama nepřejí je vidět! Byli tak nápadní, prostě jsem je nemohla přehlédnout. Ve chvíli, kdy jsem po nich chňapla, začali volat tebe. "Mocný pane, vznešený pane!" Jak zábavné! Prozradili tě, ani jsem se jich nemusela ptát!"

Nicka s Pijavkou se třásl tak silně, až Benovi hrázilo, že ho převrátí. Položil každému z nich ruku na hlavu a snažil se je uklidnit. Bylo mu těch malých stvořeníček skutečně líto. Koneckonců, byli teď

v nebezpečí j en kvůli němu.

y yj

"Kd ž ted máš mě, což takhle nechat skřítk ít
zeptal se čarodějnice nečekaně. "Jak sama říkáš,
jsou to hloupá stvoření. Podvedl jsem je, abych je
donutil ke spolupráci. Ve skutečnosti neměli jinou
možnost. Dokonce ani nevěděli, proč jsou tady."

"Tím hůř pro ně," odsekla čarodějnice. "Nebudu
mít slitování s nikým, kdo stojí při tobě, králíčku."
Zvedla hlavu a odhrnula si přitom černé vlasy z ob-
ličej. Její oči znova zapátraly v temnotě. "Přestává
se mi tu líbt. Pojd'."

Vztyčila se ja.ko černý stín. Když rozpráhla ruce
zdála se obrovská. Černý háv se jí nadmul jako pla-
chta. Přišel nečekaný poryv větrů, ostrý a studený.
Pročesal stromy a zvedl mlhu z Temného polomu,
která se kolem nich vinula. V nastálé tmě zmizely
hvězdy i měsíce a Ben ucítil, jak se zvedá a někam
odplouvá. Domů skřítki se drželi Bena ještě těsněji,
než dřív a on sám se jich držel, protože široko dale-
ico nebylo nic lepšího, čeho by se mohl chytit. Ozval
se syčivý zvuk a nastalo ticho.

Ben přimhouřil oči před mlhou a chladem, světlo
se pomalu vracelo. Noční Stín stála přímo před ním
a chladně se usmívala. Ve vzduchu visel těžký pach
bažiny. Záře pochodní osvětlovala řadu sloupů
a zbytky stolů Gkřesel roztroušených po prázdném

220 TERRY BROOK.S

Nacházeli se někde uvnitř Temného polomu, pří-
mo v čarodějčině domě.

"Viš, co přijde ted', králíčku?" zeptala se tiše.

Ben věděl. Jeho představivost pracovala na plně.
obrátky, ačkoliv se ze všech sil snažil ji zastavit. :
Veškeré jeho naděje byly pryč. Letmo se mu mihla x.
myšlenka na Vrbu. Jak jen bylo možné, že se do
polomu nedostala před ním? Copak ji Matka země .
neposlala právě sem? Pokud nebyla tady, kam šla?

Chvilí přemýšlel, kam se asi poděl Dirk ze Zápra-
ží.

Z myšlenek ho vytrhlo čarodějčino ostré zasyčení.
"Mám tě pověsit, abys vyschnul jako kus starého
masa? Nebo si s tebou mám chvíli pohrát? Musíme
si přece dát záležet, že?"

Čtěla ještě něco dodat, ale zarazila se, jako by ji
napadla nová myšlenka. "Ne - mám lepší nápad!
Přišlajsem na velkolepější a příhodnější způsob!"

Naklonila se k němu. "Viš, že zlatou uzdu už dáv-
no nemám, králíčku? Asi ne. Byla mi ukradena
Vzali mi ji, když jsem byla ještě příliš slabá, abych
se mohla bránit. Uzdravovala jsem se ze zranění,
které jsi mi n způsobil. Viš, kdo má uzdu ted'? Stra-
bo, králíčku. Drak má ted' kouzelnou uzdu, která pl-
ným právem náleží mně. Jaká ironie! Přišel jsi do
Temného polomu hledat něco, co tu už není! Od-
soudil ses k záhubě zbytečně!"

Její tvář byla jen několik palců od Benovy - kosti
obtažené kůží, pruh v černých vlasech se živě vlnil
jako stříbrný had. "Poskytl jsi mi příležitost usku-
tečnit to, co by se mi jinak těžko povedlo. Strabo
slepě miluje věci ze zlata, ačkoliv pro něj nejsou víc,

než blýskavé cetky. Nedokáže v nejmenším ocenit jejich hodnotu - zvláště ne u uzdy, která je navíc kouzelná. Nikdy by mi ji nevrátil dobrovolně a dokud ji ukrývá v Ohnivých pramenech, nemám možnost se -

CERNÝJEDNOROŽEC z21

k ní dostat. Ale možná by ji prodal. Docela jistě mi ji dá výměnou za něco, čeho si cení víc.

Její úsměv připomínal dravou šelmu. "A co by pro něj na světě mohlo mít větší cenu, než příležitost se ti pomstít?"

Ben nevěděl. Prach Io použil i na Straba. Drak přísahal, že mu to jednoho dne vrátí. Ben cítil, jak mu srdce buší až v krku. Bylo to jako spadnout z rozžhavené pánvičky přímo do ohně. Snažil se před čarodějnici skrýt své pocity, ale nepodařilo se.

Noční Stín se široce usmívala a v hlase jí znělo uspokojení. "Ano, loutkový králi - účelu poslouží nejlépe když přenechám tvé zničení drakovi!"

V prudkém gestu zvedla ruce vzhůru. Mlha se zvedla jako na rozkaz, stejně jako divoký, mrazivý vítr.

"Uvidíme, jak si s tebou Strabo pohraje!" vykřikla a její hlas zmizel v sykotu.

Domů skřítci zakňučeli a znova se pevně chytili jeho nohavic. Ben ucítil, že se vznáší a o moment později roklina zmizela.

V slábnoucím zářím odpoledního slunce výpadaly východní pustiny ještě neutěšeněji, než kdy jindy. Questor Thews, Abernathy a Mozol však posupovali vytrvale vpřed skrz propletené křoviny a roští, přes nedlouhé úseky vyschlé země, kolem bažin a močálů. Byli na cestě už celý den. Jejich odhodlání dojít k drakově doupěti před západem slunce nezvkláala ani únava, ani nejistota.

Neměli to už daleko.

V Landoverských pustirách nežilo nic - jen drak. Když byl před mnoha staletími vyhnán z mlžného světa kouzel, usídlil se právě zde. Pustina se drakovi líbila. Lvlěl to tady rád. Jeho vkusu plně vyhovovala země zpustošená rozmárem přírody, zabral tedy celou

zzz TERRY BROOKS

ohromnou plochu pro sebe. Žil životem samotáře, nbot' ostatní obyvatelé údolí se mu vyhýbali. Byl je nou bytostí v údolí, s výjimkou Bena Holidaye, kte dokázala překročit hranici mezi Landoverem a szry telnými světy. Mohl si dokonce dovolit krátký výk do vílích mlh. Byl jedinečný, poslední svého druZ ajako takový byl sám na sebe patřičně pyšný. Společnost zrovna nemiloval. Této skutečnosti byli Questor, Abernathy a Mozol pospíchající kjeh doupěti ve snaze dostat se tam před západem slun dobře vědomi.

K cíli své cesty dorazili přesto až za šera. Šplha) k vrcholu nevysokého hřebenu, který zářil proti tma vému nebi, jak se od něj odrážel neklidný, mihotavj jas plamenů. Když se vyškrábali nahoru, zjistili, ž světlo pochází z Ohnivých pramenů. Drak žil přirza

tam. Vyvěraly v hluboké, rozervané rokli. Skupizir kráterů mezi rozervanou zmetí kamenů a spálené ze mě neustále žhnula modrým a žlutým plamenem živeným lávou ukrytou v hlubinách. Vzduch byl naplněn těžkým kouřem, popelem a dusivým zápachem. Strž a okolní pahorky byly neustále zahaleny v oparu, gejzíry s dunivým rachotem chrly proti čemé obloze.

Drak tam byl. Ležel v samém středu strže, hlavii opřenou o okraj kráteru, dlouhým jazykem pokojně olizoval tančící plameny.

Strabo se nehýbal. Rozvaloval se na hliněném náspu, jeho ohromné tělo pokryté šupinami, bodci a pancíři vypadalo téměř jako součást krajiny. Jak dýchal, z nozder mu unikaly dva malé gejzíry páry. Ocasem objímal skupinku kamenů za seboiz křídla,

měl složená na zádech. Jeho drápy a zuby byly zčernalé a zkroucené. Popel ho přikrýval jako deka.

Jedno červené oko se pohnulo. "Co cl^:cete?" zeptal se drak podrážděně.

CERNÝJEDNOROŽEC zz3

Bena vždycky udivovalo, že drak umí mluvit, ale on byl cizinec a těmhle věcem nemohl rozumět. Questor a Mozol to považovali za naprosto normální a tím c Abemathy, chlupatý irský teriér, který sám mluvil. "Rádi bychom si s tebou promluvili," oznámil Questor. Abernathy se zrizohl na souhlasné přikývutí, ale v duchu se přitom divil, jak se někdo s tak zdraým rozumem jako on mohl nechat přesvědčit, aby mluvil se Strabem.

"Nezajímá mě, co byste rádi," řekl drak a z nozder vyfoukl oblak páry. "Zajímám se jen o to, o co se zajímat chci. Jděte pryč."

"Bude to jen chvilka," trval na svém Questor.

"Nemám chvilku. Jděte pryč, než vás sežeru."

Questor zlostí zrudnul. "Rád bych ti připomenul, s kým mluvíš! Mé postavení by mi mělo zaručovat alespoň základní slušnost! Chovej se prosím civilizovaně!"

Udělal přitom významný krok kupředu, jako by chtěl dodat svým slovům na vážnosti. Jeho postava se ostře rýsovala proti světlu. Vypadal jako strašák do zelí, jako hromada klacků nedbale svázaných dohromady, oděná v potíhaných cárech. Mozol vycenil zuby v poděšeném šklebu. Abernathy si popostrčil brýle na nose a v duchu uvažoval, jak rychle se bude schopen dostat k vyschlému křoví na temném okraji strže, které by mu poskytlo jakés takés bezpečí.

Strabo zamrkal a zvedl hlavu z hořícího kráteru.

"Questore Thewsi, to jsi ty?"

Questor se nafoukl. "Nade vší pochybnost."

Strabo si povzdechl: "Jak nudné. Kdybys byl někdo důležitý, mohl bys mi poskytnout alespoň nějaké povyražení. Ale ty mi nestojíš za to, abych vstal a sežral tě. Jdi pryč."

Questor ztuhnul. Isnoroval Abernathyho, který mu položil packu na rameno a udělal další krok kupředu.

zzq. T

LRRy jRooFcs

c óm s tebou m sem podnikli dlouhou cestu, at
ohli mluvit - a taky budeme! Pok
ses rozhdějia d ákat louhé a ctihodné spojenec
mezi čar
oběm
a špatnou službui"oe škoda! Prokázal jsi n
"Jak se zdá, jsi v poně
pověděl drak. Il kud špatném rozmaru," o
as změnil v ostrý sykot, jeho ha
tělo se líně pohnulo směre
m ke skále a kráterů
a ocasem rozstříkl tekutý oheň. "Rád bych pouká2
na skutečnost, že čarodě ,
nic neudělali. N oé pro drakv celá stali
evidím tedy nejmenší důvod, pr
kový ne pmý l e ví které snad kdysi existovalo. T
co já jsem zcela taky si Zapomněl na jedno: zatír
dějem bych si neb epochybně drak, tebou jako čar
yl takjis,."
estó epo ěkudse zatáhnout do hádky!" odsekl Qi
nevyslechneš!" podrážděře, "Neodejdu, dokud n
Strabo zafuněl
natého vzduchu o az z ho nozder vytryskly do si
še sežrat, QuestorT e pa ,Měl bych tě jednodí
j S1 Tebe, psa i tu další b
tost, at e to cokoliv. Kobold, ne? Měl bych na v
plivnou trochu ohně, troši
Dneska však mám sho ku vás připéct a sníst vá
jsi se bezlávou náladu. Jdi pryč aj
ti prominu, že
mu." poZván.í vetřel do mého dc
"Možná bychom měli zvážit... začal Abernathj
ale Questor ho mlčel.
"Říkal ten pes něco?" zo
„Ne. nikdo z ptal se drak tiše.
„ nás neod.
a zešíroka se rozkročil.
eJde!" prohlásil Questa
Strabo zamrkal. "Ne"
Zvedl svou opancéřovan
pohyb a z tlamp ou hlavu, udělal prudk
vybuchl přímo pd Quom Wšlehly plameny. Ohe1
štil ho do vzduc
hu. Abetorovma nohama a ymt
Iathy s ?Vlozolem uskoči

CERNÝ,JEDNOROŽEC zz

5

stranou, a drápali se ze všech sil z dosahu létajících
kamenů země a zášlehů ohně. Questor přistál na
zemi jako pomuchlaná hromada hadrů, jeho kosti při
dopadu zachřestily.

Strabo se zahihňal a rozeklaný jazyk mu přitom
kmital vzduchem. "Velmi veselý, čaroději. Velmi,
velmi zábavný."

Questor se postavil, setřásl ze sebe prach, vypliv-
iul hlinu a postavil se zase k drakovi čelem. "Tohle
ylo skutečně nemístné!" řekl a snažil se získat zpět
tracenou důstojnost. "Ale já tuhle hru umím hrát

S tlesknutím spráskl ruce, spojil je nad hlavou
i pak zešíroka rozhodil pa.žemi. Pokusil se taky udě-
at něco nohama, ale jak stál ná uvolněném kameni

tratil rovnováhu a přistál na zemi. Nad kráterem
ybuchlo světlo a kolem Straba zakroužila sprška
uchého listí, které v žáru okamžitě vzplanulo.
Drak se rozesmál na celé kolo. "Chceš mě snad
;asyp
at listím zařval a otřásal se smíchy. "Prosím,
nilost, čaroději!"
Questor strnul a jeho soví tvář zrudla zlostí.
"Vložná bude lepší přijít jindy," bručel Abernatly
"
lubokých hlasem ze svého bezpečného stanoviště
a hliněným náspem.
Ale Questor Thews nic takového neměl v úmyslu.
lpět ze postavil na nohy a oprášil se. "Směješ se mi,
raku " zavrčel. "Směješ se mistru má ie Dobře
iúžeš se smát třeba tomuhle
!"
Zvedl obě ruce a zamával jimi vzduchem. Strabo
právě chystal vyplivnout další dávku ohně, když
tom se nad ním nečekaně strhla průtrž mračen
proudy vody mu stékaly po kůži. "Nech toho
ned!"

zavyl, ale během vteřiny byl promáčený od
.máku až po ocas. Plameny v t:amě se mu měnily
páru a drak rychle strčil hlavu do tekutého ohně

zzô TERRY BKOOKS

v kráteru, jak se snažil uniknout přívalu vody. Kd
se po chvilce vynořil, aby se nadechnul, Ques
znova udělal rukama gesto a déšť ustal.

"Viděl jsi to?" řekl čaroděj Abernathymu a se ;
dostiučiněním pokývnul hlavou. "Příště bude věd
že kdo se siněje naposled, ten se směje nejlíp." C
rátil se zpátky k drakovi. "Vypadáš dost legrační
zavolal na něj.

Strabo zaplácal kožnatými křídly, otřásl se a up:
na čaroděje svůj pohled. "Zdá se, Questore Thew
že jsi se rozhodl obtěžovat tak dlouho, dok
s tebou neudělám konec, nebo dokud tě nevyslec
nu. Jak jsem řekl, jsem dneska v milostivé nálac
Tak honem, co chceš, ať tě mám z krku."

"Tisíceré díky!" odpověděl Questor. "Můžeme
dolů?"

Drak si znova opřel hlavu o okraj kráteru a nat
se. "Jakje vám libo."

Questor pokynul svým přátelům. Pomalu se vyd
po svahu rokle bludištěm kráterů a skalisek, dokud
nedostali na místo vzdálené asi dvacet yardů od c
počívajícího draka. Strabo si jich nevšímal, oči n
zavřené a vdechoval výpary a oheli kráteru, o který
opíral hlavu.

"

Víš jak nenávidím vodu, Questore Thewsi," z
mručel.

Questor jeho poznámku přešel. "Přišli jsme, ab
chom se dozvěděli něco o j ednorožcích," řekl.

Strabo říhnul. "Přečti si knihu."

"To jsem také udělal. Několikrát. Nikde jsem vš nenašel takové vědomosti o jednorožcích, jaké m ty. Všichni vědí, že draci a jednorožci jsou nejsta magické bytosti a také odvšní nepřátelé. Každý otom druhém víc, než kdokoliv jiný, nadpřiroze ost nebo člověk. To, co potřebuju vědět, mi m íct jen ty."

ČEvr, lEvNoKožEc zz7

"Proč. drakův hlas zněl znova znuděně. "Proč ch vám měl pomáhat? Sloužíte tomu odpornému ověku, který mě obelstil, nechal mě vdechnout ach lo a pak mě donutil přísahat, že nebudu lovit údolí ani zvířata ani lidi tak dlouho, dokud on bu- králem! Panuje ještě pořád, co? Jistě že ano, jinak ch o tom slyšel. Ben Holiday, Nejvyšší pán Lan- veru! Udělal bych si z něj svačinku, kdyby se jen ovázil přiblížit k pramenům!"

,Abych tak řekl, to je velmi nepravděpodobné. omě toho, jsme tady kvůli jednorožcům, ne kvůli ho Výsosti." Questor považoval za moudré nedis- tovat dále na téma Ben Holiday. Strabo se kdysi vil pleněním úrody a stád v údolí, dokud ho Ben ezastavil. Tohle potěšení by si drak s chutí dopřál s, a jak se dalo usuzovat podle nového králova hování, ta doba nemusela být zase tak daleko. tuto chvíli však nebyl důvod povzbuzovat drako- y chutě.

Důležité si odkašlal. "Předpokládám, že jsi již sly- el o černém jednorožci?"

Drakovi se rozšířily oči. Zvedl hlavu. "Černý jed- orožec Samozřejmě. Vrátil se, čaroději?"

Questor důstojně přikývnul. "Je tady už nějaký as. Divím se že jsi o tom ještě neslyšel. Bylo vy- akládáno velCé úsilí, aby byl polapen."

"Chvtit' Jednorožce?" Strabo se rozchechtal znělo to jako směsice sykotu a suchého kašle. Jeho brovské tělo se otřásalo smíchem. "Lidé však chtějí lytit jednorožce? Jak ubohé! Nikdo nedokáže chy- tjednorožce, čaroději, dokonce i ty to musíš vědět! dnorožci jsou nedotknutelní!"

"Někteří si to nemyslí."

Drak ohnul pysky. "Blázni."

"Znamená to tedy, že jednorožec je v bezpečí? Ni- io ho nedokáže vyslédit, nic ho nedokáže zadržet"

z3o TERRY BRooKS

Nastala dlouhá chvíle ticha, kdy se každý díval každého. Těžko říct, kdo byl víc překvapený. O jim tékaly sem a tam, jak si jeden druhého měři Vitr jim nadouval jejich široké hábity. Drakův zlo ný sykot splynul se zasyčením čarodějnice. Abe :: nathy vztekle vrčel sám pro sebe. Noc nad ni roztáhla svůj temný plášť, jako by je všechny chtěl pohltit. Do ticha znělo jen praskání plamenů tančících na krátkých naplněných hořící lávou.

"

"Nevidím tě tu rád, Noční Stíne, zašeptal nako:
nec Strabo, jeho hlas skřípal, jako pilník na rezivénx
železe. Zvedl se od okraje kráteru, kde předtím ležel
a zaťal drápy do kamene, až se rozletěl na kousky.
, Tebe nikdy nevidím rád."

Čarodějnice se zasmála, ale neznělo to zrovna ve-
sele, po její bledé tváři přelétl stín. "Tentokrát ti
možná padnu do noty, draku," odpověděla. "Něco
jsem ti přinesla."

Questor Thews si najednou uvědomil, že Domů
skřítci stojící vedle cizince, který o sobě tvrdil, že je Ben Holiday, nejsou nikdo jiný než Nicka
s Pijavkou. "Abernathy... !" zasykl, ale odpověď do-
stal dřív, než stačil pokračovat. "Já vůn, čaroději. Co
tady dělají?"

To Questor nevěděl. Neměl nejmenší tušení, co se
tady vlastně děje.

Strabo zvedl svou obrovskou hlavu, z tlamy mu
vyšlehl dlouhý jazyk. "Proč bys mi zrovna ty měla
něco nosit, čarodějnice?"

Noční Stín se elegantně napřímila a udělala ladné
gesto. "Zeptej se nejdřív, co to je," zašeptala.

"Nemáš nic, co bych si přál mít, tak proč bych se
ptal?"

"I když pro tebe mám to, po čem toužíš nejvíc na
světě? i když ti nabízím něco tak vzácného?"

Ben Holiday horečně přemýšlel, jak se dostat;

CERNÝ JEDNOROŽEC 231

z téhle šlamastiky. Mezi přítomnými neměl přátele.
Questor, Abernathy a Mozol ho měli za podvodníka
a blázna. Nicka s Pijavkou se v tuto chvíli starali jen
o to, jak se dostat pryč se zdravou kůží, nehrálo roli,
zda mu věřili nebo ne. Noční Stín ho nechala tak
dlouho naživu jen z jediného důvodu - aby ho
mohla prodat Strabovi. Ten ho docela jistě s potě-
šením sprovodí ze světa. Zoufale se rozhlídnul sem
atam ve snaze najít řešení, které zjevně neexistova-
lo.

Drakův ocas udeřil do jezírka lávy a k nebi vylétla
sprška tekutého ohně. Ben ucuknul. "Dneska už
mám hádanek plné zuby," zavrčel. "K věci!"

Čarodějčiny oči rudě zažhnuly. "Co kdybych ti
nabídla Nejvyššího pána Landoveru, toho, který si
říká Ben Holiday? Co kdybych ti nabídla právě to-
hle, draku?"

Strabo ohrnul pysky, svaly se mu napjaly. "Tako-
vý dar by byl vřele vítán!" zasyčel.

Ben udělal zkusmo krok zpět, ale zjistil, že to ne-
jde. Domů skřítci mu stále viseli na nohách jako že-
lezné koule. Trásl se, něco nesmyslného mumlali
atéměř dokonale mu tak bránili v jakémkoliv rych-
lejším pohybu. Když se je pokusil nepozorovaně od-
strčit, přimkli se ještě těsněji.

"Jeho Výsost je na Ryzím Stříbru!" prohlásil neče-
kaně rozezleným hlasem Questor. "Tam nad ním
nemáš žádnou moc, čarodějnice! a kromě toho, po-
kud se v údolí jen ukážeš, vyžene tě navždy!C

"Opravdu?" Zeptala se úlisně a škádlivě Noční

Stín. Pak udělala krok vpřed a ukázala na Questora svým dlouhým prstem. "Až skončím tuhle záležitost a tvůj skvělý Ben Holiday už nebude mezi námi, postarám se o tebe!"

Ben se prosebně zadíval na své přátele. Pryč odstídl snažil se jim říct.

z3z TERRYBROOKS

Noční Stín se opět obrátila ke Strabovi, zaťala sv drápy do Benova ramene a vlekla ho kupředu. "Tad " máš člověka, o kterém si ten hloupý čaroděj myslí že je přede mnou v bezpečí tady je Ben Holiday: král Landoveru! Podívej se blíž! Byla použita magie! Nedej na první dojem a zavnějšek, podívej se pod něj!"

Strabo posměšně zafuněl, říhl, přičemž mu z tlamy vyšlehl plamen a zasmál se. "Tenhle? To že je Ben Holiday? Stíne, ty ses zbláznila!" Naklonil se blíž a z nosu mu přitom kapalo. "Tenhle ani vzdáleně nepřipomíná... Ne, počkej, máš pravdu, pracuje tady p

nějaké kouzlo. Jak jen..." Zvedl hlavu, pak ji zase , sklonil a zamžikal. "Že by snad přece?"

"Podívej se lépe!" řekla čarodějnice ještě jednou^ a postrčila Bena kupředu tak prudce, až se mu zakymácela hlava.

Všichni se teď dívali jen na něj, ale jediný Strabo doopravdy viděl. "Ano!" zasyčel a ještě jednou spokojeně udeřil ocasem. "Ano, je to Holiday!" Rozevřel čelisti a zacvakal zčernalými zuby. „Ale jak to: že jen ty ajá...?"

„Protože jsme starší, než je kouzlo, které to způsobilo!" uhádla čarodějnice drakovu otázku a odpovíděla na ni dřív, než ji Strabo stačil vyslovit. "Už víš, jak funguje?"

Ben, který se toho času ostatně docela právem cítil jako vzácný exponát, si nepřál nic víc, než slyšet odpověď. Už se smířil se skutečností, že pravděpodobně neodejde z tohoto světa v celku, ale nechtěl umřít dřív, než se dozví, eo ho vlastně potkalo.

:
"Ale... tohle přece není Jeho Výsost" ozval se nazlobeně Questor Thews ale znělo to, jako by se

,
snažil přesvědčit především sám sebe. "Tohle nemii- že být Jeho Výsost! Pokud tohle je... je... pak na Ryzím Stříbře. . . "

CERNÝ JEDNOROŽEC z33

Větu nedokončil. Po tváři mu přeběhl podivný výraz porozumění vzápětí vystřídáný nedůvěrou a děsem. Ten výraz beze slov křičel jediné jméno - Meks! Mozo! zasyčel a zatahal ho za ruku a Abernathy i překotně mumlal něco o tom, jak tohle vysvětluje odivné chování jisté osoby.

Drak a čarodějnice je jízlivě ignorovali.

"Proč bys mi ho měla dávat?" zkoumal náhle osražitě Strabo.

"Nic o dávání jsem neřekla," odpověděla čaroděj-

pice líbezně. "Chtěla bych ho vyměnit."

"Vyměnit? Nenávidíš ho víc než já, čarodějnice. oslal tě do mlžného světa kouzel a málem tě zničil. Přemohl tě, Noční Stíne! Proč by jsi si ho přála vyměnit? Co toužíš mít víc, než Bena Holidaye?"

Vědma se chladně usmála. "Ó ano, nenávidím ho. řej si jeho smrt. Ale to potěšení budeš mít ty, Strabo. Dáš mi za to j en j edinou věc. Vrať mi uzdu utkanou z ryzího zlata."

"Uzdu?" zasyčel nevěřicně drak a rozkašlal se. Jakou uzdu?"

"Uzdu!" Vyštěkla čarodějnice. "Tu uzdu, kterou jsi mi ukradl, když jsem byla slabá a nemohla se bránit. Uzdaje právem moje!"

"Tsss Nic z toho, co máš ti nepatří právem - a ze všeho nejmíň uzda. Ty sama jsi ji ukradla starému čaroději!"

"At e to ak chce, chci tu uzdu

"Ach ano, samozřejmě, pokud netoužíš po ničem jiném..." odpověděl vyhýbavě drak. "Mezi mými poklady by se však docela určitě našly věci užitečnější, než taková obyčejná hračka! Vyber si něco jiného, něco cennějšího!"

Čarodějnici se rozšířily oči. "Kdo z nás dvou tady hraje hru? Rozhodla jsem a nic než uz,lu nechci!" Na Bena v tu chvíli úplně zapomněli. Noční Stín

z34 TERRY BRooKs

uvolnila svůj stisk ajemu se povedlo zase proklznout zajejí záda i se skřítky stále se pevně držíc nohavic. Zatímco probíhalo smlouvání, Ben zach Questorův pohled. Díval se na něj s novým zájme Abernathy ho pozoroval přes mágovo ram skrz zakouřená skla brýlí a Mozol vykukoval zp záhybu čarodějovy róby. Všichni tři se zjevně s žili pochopit, jak může být někým jiným, než k se zdá být. Ben zaskřípal zuby a rychlým pohy hlavy jim zuřivě naznačoval, aby se okamžitě ztr li, jinakje drak usmaží všechny.

"Prostě nechápu, proč tě ta uzda tak zajímá," ň zrovna Strabo a krk prohnul dozadu tak, že se sl něl přímo nad čarodějnicí.

"A já zase nechápu, v čem je rozdíl!" odsekla rodějnice a narovnala se, aby byla co největší. slonovinové tváři ji tančila záře plamenů. "A hla nechápu, proč děláš takové ciráty s vracením ně ho, coje moje!"

"Nemusím ti nic vysvětlovat!" odfrkl drak.

"To opravdu nemusíš. Jen mi dej uzdu!"

"Myslím, že raději ne. Nějak moc ji chceš."

"Zřejmě víc než ty Bena Holid'aye!"

, Ale ano, chci, chci ho! Nevyměníš ho třeba truhlu plnou zlata nebo žezlo, které mění měsí paprsky na stříbrné mince? a co takhle drahok popsaný runami trolů v dobách, kdy i oni ovlác magii - drahokam, který svému držiteli vždy p zradí pravdu?"

"Nechci znát pravdu! Nechci ani zlato ani že i nic jiného, ty tlustá ještěrko" Noční Stín l byla doopravdy vztekla, téměř křičela. "Chci uz Dej mi ji, jinak nikdy Holidaye nedostaneš!"

Výhružně vykročila a Bena s Domů skřítky
chala asi šest kroků za sebou.
Blíž svobodě Ben nebyl od doby, co v Temn

CERNÝJEDNOROŽEC 235

olomu potkal čarodějnici. Jak se postupně rozhovor
ezi drakem a Stínem přistřeval, začínal si myslet,
z"e možná, ale opravdu jen možná, existuje z téhle
epříemné situace ýchodisko.
á Násilím odtrhnul Nicku od své pravé nohy, pověsil
i ho přes ruku a stejným způsobem se začal zbavo-
vat Pij avky.

"Tak naposledy, draku," řekla čarodějnice. "Vy-
měníš se mnou Holidaye za uzdu nebo ne?"

Strabo si zklamaně povzdechl. "Bojím se, má milá
čarodějnice, že nemůžu.

"

Vědma se na něj chvíli mlčky dívala, pak ohrnula
pysky a zavrčela. "Ty už tu uzdu nemáš, co? Proto ji
emůžeš vyměnit! Ty ji nemáš!"

Strabo pokrčil čenich. "Bohužel, přesně tak.

"

"Ty vypasený, šupinatý žoku!" Čarodějnice se
třásla vzteky. "Co jsi s ní udělal?"

"Co je moje věc!" odsekl drak, ale vypadal přitom
víc než zklamaně. Znova si povzdechl. "Pokud to
musíš vědět, někomu jsem ji dal."

"Ty jsi ji někomu dal?" Noční Stín vypadala zdě-
Drak vydechl dlouhý a úzký plamen následovaný
rným dýmem. Zavřel oči, zamrkal a na chvíli vy-
dal nepřítomně. "Dal jsem jí jedné kouzelné dív-

p

, která mi z ívala o světle, kráse a věcech, o kte-
ch draci rádi slyší. Už celá staletí mi žádá panna
zpívala. Dal bych víc než jen tu uzdu, abych se
ohl zase ponořit do tak líbezných hudby."

,
, Ty jsi daroval tu uzdu za písničku?" řekla Noční
tín pomalu, jako by se snažila sama sebe přesvěd-
t, že je to pravda.

"Vzpomínky jsou někdy víc, než hmotné statky,"
dychnul zase drak. "My, draci, jsme vždycky měli
abost pro krásné ženy, nedotčené panny, krásné
vky se sladkým úsměvem. Váže nás k nim siiné

TERRY BRooKS

pouto. Mohu říct, že mnohem silnější, než k čar
l""= dějům," neodpustil si poznámku směrem ke Quest
rovi.

"Zpívala pro mě, ta dívka, a pak mě poprosila, aby
jí vrátil uzdu utkanou ze zlata. Udělal jsem to pro

,

rád. Skoro se usmíval. "Byla opravdu krásná ta sy
fa." ,

Ben vytřeštil oči. Sylfa? Irba!

Drak obřadně pokynul hlavou směrem k Benovi;

"Kdysi jsem ji zachránil život," prohlásil slavnostně,

"Pamatuješ? Na tvůj příkaz, Holidayi. Letěl jse

z Abaddonu do jejího domova, do jezerní krajiny, kde se mohla uzdravit. Tenkrát se mi moc nechtělo - z chránit jí život, myslím. Nenáviděl jsem tě, protože j mě donutil poslouchat. Jsem ale rád, že jsem to udělal. Připomnělo mi to staré dobré časy, kdy zachraňovní panen bylo běžnou součástí dračího života." Odmítl se. "Nebo to snad bylo požírání? Nikdy jsem si to nebyl schopen zapamatovat."

"Ty hlupáku!" vyprskla čarodějnice.

Strabo naklonil hlavu, jako by o tom přemýšlel.

Pak otevřel zešíroka tlamu a odhalil své úctyhodné zuby. "Myslíš? Hlupák? Já? Větší hlupák než ty, čarodějnice? Tak velký hlupák, abych vstoupil bez ochrany na území svého největšího nepřítele?" Ticho by se dalo krájet. Noční Stín vypadala jako socha. "Nikdy nejsem bezbranná, draku. Dej si pozor."

"

Pozor? Jsi legrační." Strabo se nečekaně zavlnil jako pružina. "Trpělivě jsem snesl jedovatý útok na svou osobu. Dovolil jsem ti říct, co si přeješ. Teď je řada na mě. Jsi ubohá, kostnatá parodie čarodějnice která si o sobě myslí, že je mocnější než doopravdy je. Přijdeš si do mého domu jako by ti to tady patřilo? y rozkazuješ mi, nadáváš mi, děláš si nárok na něco, co ti nepatří a chceš se odsud dostat jen tak Tak t ses spletla, Stíne. Kdybych uzdu ze zlata měl, možn

CERNÝJEDNOROŽEC 23j

bych ji s tebou za Holidaye vyměnil. Možná. Neli-tuji však ničeho, co jsem udělal. Uzda je pryč ajá ji zpátky nechci."

Pomalů se naklonil kupředu. Jeho skřípavý hlas přešel do sykotu. , Ale podívej, Holiday je pořád ta-dy, čarodějnice. Když už jsi mi ho sem tak laskavě přivedla, měl bych si ho nechat, nemyslíš?"

Čarodějnice zaťala prsty jako drápy a zvedla ruce

"před sebe. "Nenechám si nic vzít Ani teď, ani nikdy dy."

"Ach, lžeš sama sobě. Možnost zničit Holidaye je pro mě příliš lákavá. Navnadila jsi mě, čarodějnice! Je můj ! Já ho zahubím a nepotřebuju ani uzdu. Uděláš nejlíp, když mi ho dáš - hned teď"

Z drakovy tlamy vyšlehly plameny a pohltily Noční Stín.

V tu samou chvíli se konečně podařilo Benovi odtrhnout Pijavku od své levé nohy. Vrhnu se stranou, aby uniknul zášlehu ohně a žáru.

Také Questor Thews se dal do pohybu. Klátivě se rozběhl k Benovi, za ním se vydal Mozol, až se mu uši připlácly k hlavě.

Abernathy se spustil na všechnyčtyři a pelášil do bezpečného úkrytu v křoví.

Ben se postavil na nohy, v každé ruce jednoho kňučícího skřítku. Strabův oheň vybuchl proti černému nebi. Během chvíle byl vzduch plný jisker, popela a létajících kamenů.

Uprostřed stála Noční Stín, nezraněná, šat kolem ní vlál jako když se do cichy na šňůře opře vítr. Zvedla svou bledou tvář a udělala pohyb pažemi. Z jejích prstů vyšlehl oheň a udeřil překvapeného Straba. Drak

odletěl dozadu, zakopl přitom o okraj kráteru a spadl dovnitř.
„Výsosti!“ zakřičel varovně Questor Thevs.
Čarodějnice se otočila právě včas, aby dostala plný

z3g TERRY BROOKS

zásah čarodějovým kouzlem. Zapotácela se v oslepícím poryvu sněhových vloček. Zuřivě se ohnala vykřikla a šlehla po Questorovi ohněm. Plameny proletěly nad Benem, který se znova vrnul i se skřítky k zemi a zapálily Abernathyho kožic. Ten zavyl, rozběhl se vzhůru po svahu a zmizel z dohledu.

Vtom se z kráteru vynořil vztekle řvoucí Strab. Udělal výpad vpřed a zaplavil celou roklinu plameny. Čarodějnice se k němu opět otočila, zaječela pravě tak vztekle a vrhla na draka svůj vlastní oheň.

To už ale byl Ben na nohách a běžel jako o živ. Plameny se převalily přes něj jako žhavá, rudá stěna. V tu chvíli však už u něj byl Questor. Horečně zšermoval rukama a ve vzduchu se zhmotnil štít z křišťálové látky, který oheň zadržel.

Ben stále pevně držel kopající a kňourající Don skřítky a dělal co mohl, aby se dostal z dosahu plamenů. Mozol ho pevnými pažemi uchopil za paže a táhl všechny tři vzhůru k okraji kráterovitého údolí. Questor se wdal za nimi a křikem je povzbuzoval.

O chvíli později překonali převis, odpotáceli se i okraje údolí, pryč od horka a popele a padli do chladivého mlází. S kašláním se zničeně zhroutili do suché trávy a těžce oddychovali. Odněkud ze tmy přiběhl Abernathy.

Za nimi pokračovali čarodějnice s drakem dál nerušeně ve své soukromé potyčce, jejich výkřiky aje se rozléhaly do noci. Ještě nezjistili, že předmětem sporu utekl.

Ben se rychle podíval na své společníky. Zamrkal na něj zpátky. Není čas odpočívat, říkal ten pohled. Nebude dlouho trvat, a ti dva si všimnou, co se stalo.

„Výškrábali se znova na nohy a rychle zmizeli ctmí.“

?

HLEDÁNÍ

?

TERRY BROOKS

Bylo už něco po půlnoci, když se Ben a jeho společníci konečně zastavili. Nebe zčernalo bouřkou, mraky, které se valily z pastvin směrem na východ. Měsíce a hvězdy zmizely, jako by je znebesfoukl nečekaný poryv větru, hrom se ozýval táhl,

zaduněním a blesky křížovaly nebe. Vzápětí při prudký a ledový liják, ktezý zametal poušť ja ohromné koště. Jen tak tak měli čas najít si úk v hustém jehličnatém mlází. Brzy bylo celé ok zahaleno clonou z deště.

Přátelé se usadili u paty obrovského kmene boi vali přáli přibližně uprostřed a přes jehličí pozoi vody. Vitr narážel v prudkých poryve do mlází a stromů. Vyrvalý zvuk dopadajících I pek přehlušil všechno ostatní a ze skupinky stron se stal ostrov obklíčený mořem beznaděje.

Ben se opřel o kmen borovice a podíval se ostatní, oči mu tékaly zjedné tváře na druhou ."

B en y, , " . " p .

Holida víte řekl nakonec O ravdu.

ázavě se podívali jeden na druhého a pak zpátl na ně.

"Zachraň nás, mocný pane," zakňučel po chvi Nick.

"Ano, zachraň nás," žebрал Pijavka.

Vypadali jako vymáchané krysy, kožíšky špina a zplihlé deštěm, šaty potřhané. Natáhli se a zno se pokusili chytitjeho nohavic.

"Nechte p není před éioho, na omenul e unaveně. "Už v m zachraňovat. Všechno je v pořádku."

"Ten drak..

" začal Nicka.

"A čarodějnice..." přidal se Pijavka.

"Jsou daleko a v takovém počasí se za námi pustí. Než přestanou jeden na druhého chrlit o ópýtl ře jsme pryč, déšť po nás smyje všec , ekl a snažil se, aby to nělo řesvědči "Nebojte se. Všechno bude v pořádku. p

CERNÝJEDNOROŽEC 241

rlozol vycenil všechny zuby a zasyčel. Díval se na na, jako by byl bahenní vamp. Abernathy se na na raději nedíval vůbec.

Zuestor Thews si odkašlal. Ben se na něj s očeká- ím podíval ale čaroděj se v tu chvíli zatvářil ne- <ě. "Je to poněkud složité," řekl nakonec. Podíva(na Bena úkosem. "Tak ty tvrdíš, že jsi Jeho Vý- t. Drak a čarodějnice tě za něj pokládali, správ- Ben pomalu přikývnul.

"A ta historka, co jsi nám vyprávěl na Ryzím Stří- fe, ta byla pravdivá? Byl jsi proměněn kouzlem? tratil jsi ochranu medailonu?"

Ben přikývnul podruhé.

"Meeks se opravdu vrátil a zaujal tvé místo- ukradl tvou tvář?"

Ben přikývnul potřetí.

Questorova vyzáblá tvář se zamračila tailc, až se iálo, že mu to zůstane napořád. "Ale jak?" zeptal ; nakonec. "Jak se to stalo?"

Ben si povzdechl. "Kdo tohle zodpoví, vyhrává

Podrobně jim vyprávěl o svém setkání s Meeksem ložnici a o své přeměně v cizince, kterým se nyní ál být. Chvíli mu trvalo, než se dostal k svému izhodnutí vydat se na jih a hledat Vrbu. "A od té

aby seji snažím dosáhnout," dodal.
Vidíš -já ti to říkal" zavrčel Abernathy.

;Q

uestor se nasupil apřes svůj dlouhý nos se podí-
l na písáře. "Říkal jsi co" naléhal a jeho soví tvář
uhlaještě víc.

"Že se Jeho Výsost nechová jako Jeho Výsost!"
řekl Abernathy. "Že něco rozhodně není v pořádku.
nic není tak; jak by mělo být! Ve skutečnosti, ča-
ději, jsem ti toho řekl mnohem víc. Kdyby ses jen
skavě ráčil rozpomenout" Rozčileně si pošoupl po

24z TERRY BROOKS

nose deštěm zacákáné brýle. "Říkal jsem ti, že
sny nám nepřinesou nic než problémy. Říkal jsE
abyste je nechali být!" Zprudka se obrátil k Ben
jako prorok, jehož slova se naplnila. "Tebe jsem,
roval taky, nebo ne? Říkal jsem, abys zůstal v L;
doveru, kam patříš. Říkal jsem že Meeks jepř
nebezpečný. Ale ty jsi neposlouchal, co? Zád
z vás mě neposlouchal! a takhle jsme dopadli!"

S kýchnutím se mohutně otrásl a poprskal všech
kolem. "Omlouvám se," zahuhlal ale moc přesvĚ
čivě to neznělo.

Doufám, že je ti teď líp," neodpustil si Questor.

Ben se rozhodl předejít hrozící hádce. "Abernath
má praydu. Měli jsme ho poslechnout. Neposlec
jsme a teď už se nedá nic dělat. Co se stalo, stalo
Měli bychom to hodit za hlavu. Alespoň jsme z
všichni pohromadě."

"Příliš mnoho radosti najednou!" Odfrkl naštvá
Abernathy.

"K něčemu to přece jen může být dobré." Ben
snažil, aby zněl co nejpozitivněji. "Nás šest dohl
mady zvládne víc, než jsem dokázal sám."

"Nás šest." Abernathv se opovržlivě pódíval
Domů skřítky. "Napočítal jsi o dva víc než já, V
sosti. Koneckonců, ještě pořád nejsem přesvědče
že opravdu jsi Jeho Výsost. Questor The.vs se mo
ná unáhlil. Byli jsme podvedeni už jednou, možná
teď o to někdo pokouší zas. Co když je tohle da;
podvod. další Meeksův trik?"

Ben chvíli přemýšlel. "Možnáje. Mátejen mé sl
vo. Budete mi muset věřit - mně, a sým instin
tům." Povzdechl si. „Meeks by přece neoklam
draka a čarodějnic tak snadno. A taky - proč by
při tom všem o sobě pořád tvrdil, že jsem král, p
hle bych jím nebyl? Copaic bych pak pořád nosil t
. dodal.

CERNÝ JEDNOROŽEC z43

Sáhl pod tuniku a vytáhl zčernalý medailon. Me-
eksův obraz se zaleskl, jak se na povrchu přívěsku
odrazila vzdálená záře blesku.

"A proč to pořád nosíš?" zeptal se tiše Questor.

Ben potřásl hlavou. "Bojím se ho zbavit. Pokud
Meeks mluvil pravdu a chvíle, kdy odhodím přívě-
sek bude mou poslední, kdo by se postaral o Vrbu?
Neví o ničem, co se přihodilo. Neví, že sny seslal
Meeks, netuší, v jakém je nebezpečí. Příliš mi na ní

záleží, Questore, nemohu ji opustit. Nedovolím, aby spadla do stejné pasti jako já a kolem sebe neměla nikoho, kdo by jí pomohl."

Nastala chvíle ticha, během které ho všichni pozo- rovali.

"Máš pravdu, Výsosti. To nejde," souhlasil nako- nec Questor a podíval se na Abernathyho. "Skutečný Ben Holiday by na něco takového ani nepomyslel, ?" p

že ze tal se znamně. "Ne skutečný Ben Holi- day."

Abernathy chvíli mlčky uvažoval a pak si povzde- chl. "Ne, myslím, že ne." Podíval se na Mozola, kte- rý souhlasně kýval svou opičí hlavou. "Dobře. Ostatní tě uznali jako krále, takže já nezůstanu po- zadu."

"Velmi to oceňuji," ujistil Ben písaře.

"Přesto si stále myslím, že s námi třemi. .. " podí- val se ještě jednou na Domů skřítky, "...pěti, ať už to počítáš jak chceš, na tom nejsi o moc líp, než jsi byl sám Co z toho, na co jsi nestačil sám, bychom mohli zvládnout v šesti?"

Ostatní se na něj s očekáváním podívali. Zahleděl še přes jejich hlavy do deště a tmy, přitáhnul ši ko- lena k bradě aby zahnal lezavý chlad a snažil se ně- co vymyslet. "Najít Vrbu " řekl nakonec. "Ochránit ji."

Hleděli na něj mlčky.

244 TERRY BRooKs

"Podívejte. Třetí sen je klíčem ke všemu, co s stalo a uzdaje klíčem ke snu. Jak víme, uzdu má te _ Vrba, dostala ji od Straba. Má ji teď u sebe, ale c s ní udělá?"

"Co, mocný pane?" zeptal se dychtivě Nicka.

? J J

;;Ano, co ozval se Piavka ako ozvěna.

"Donese ji tobě, Výsosti " odpověděl Questor rych- le. "Nebo aspoň tomu, koho za tebe pokládá."

"Máš pravdu, Questore," zašeptal Ben. "Sen jí B-i kal, že to musí udělat. Bude jednat podle něj. Přine-:-=. se uzdu mně. Jenže to nebudu já. Na mém místě je Meeks. Neboli poběží k němu. Co se s ní pak sta- ne?"

"Nejdříve ji musíme najít," trval Questor tiše na svém.

Hned jak přestane pršet," dodal Abernathy.

Ben přikývnul. "Nás šest bude mít větší šanci než jeden."

"Desetkrát větší šanci než nás šest bude mít Mozol sám," řekl Abernathy a znovu kýchnul. "Asi jsem chytil rýmu," zahuhlal.

"Tentokrát má Abernathy pravdu" souhlasil : Questor a přehlédl písařův káravý pohled. "Kobold dokáže stopovat mnohem rychleji a déle než který- koliv člověk. Pokud po sobě ta dívka zanechala se-:-...;; bemenší otisk, kobold ji vyslídí." Podíval se na ko- : bolda, který se na něj široce zubil. "No jistě, Mozol nám ji najde - na to se můžeme spolehnout. Hned, jak přestane pršet."

Ben zavrtěl hlavou. "Tak dlouho nemůžeme čekat. :

Nemáme. . . "

"Musíme," přerušil ho jemně čaroděj.

"Nemůžeme přece. . . "

Nic se nedá dělat." Questor ho uchopil za paži.

"V takové bouři není možné nikoho sledovat, Výsosti. Děst smysl všechny stopy." Jeho soví tvář se=

CERNÝ JEDNOROŽEC z45

přiblížila k Benově, v očích nečekaně vřelý výraz.

"Výsosti, z Ryzího Stříbra jsi urazil dlouhou cestu.

Příliš jsi trpěl. Tvůj vzhled, ať už jakkoliv pokřivený, nelže. Podívej se na sebe. Jsi vyhublý až na kost. Jsi vyčerpaný. Už jsem viděl žebráky, co vypadali zdravěji než ty. Abernathy?"

"Vypadáš jako troska," přitakal pes.

"V každém případě ne moc dobře," pokusil se Questor úsměvem zmírnit hodnocení svého spolčenika. "Potřebuješ si odpočinout. Teď spi. Na pátrání bude ještě dost času."

Ben energicky zavrtěl hlavou. "Questore, nejsem unavený. Nemůžu..."

"Řekl bych, že musíš," řekl jemně čaroděj. Rychle mu zamával kostnatou rukou před tváří a Ben ucítil, jak mu náhle ztěžkla víčka. Stěží je udržel otevřená. Cítil, jak celým jeho tělem prostupuje únava a tíže. "Odpočívej, Výsosti," zašeptal Questor.

Ben se pokusil příkazu vzepřít a postavit se na nohy, ale brzy zjistil, že na to nemá dost sil. Tentokrát mágovo kouzlo fungovalo bezchybně hned na první pokus. Ben se pomalu sesunul po borovicovém kmeni na lůžko z jehličí. Jeho společníci se nad ním sklonili. Abernathyho chlupatá, obrýlená hlava se na něj dívala skrz houstnoucí stíny, Mozolovy špičáky svítily jako dýky. Nicka s Pijavkou byly jen nezřetelné, mihotavé obrysy, jejich hlasy se změnily ve vzdalující se sum. Cítil se v jejich blízkosti pohodlně, bezpečně a klidně - všichni jeho přátelé byli s ním. Kromě Pastíňáka a Vrby!

"Vrbo!" zašeptal.

Vyslovil její jméno ještě jednou a ušnul.

Zdálo se mu o ní. Poselství snu ho šokovalo dokonce i ve spánku. Hledal sylfu v lesích, kopcích a planinách Landoveru. Na jeho osamělém putování ho něco vedlo, táhlo, jako magnet přitahuje železo.

246 TERRY BROOKS

Krajina, kterou procházel vypadala zároveň znám=

i cizí, změt světla a stínů, která se nejistě chvěla, ja.. ko se obraz chvěje na vodní hladině. Všude kolem

3

se pohybovaly nějaké bytosti, ale neměly tvář ani tělo. Byl sám. Jeho zdánlivě nekonečná pout' ho vedla z jednoho konce údolí na druhý a zpět, rychle

, neúnavně, ale naprosto bezvýsledně.

Překvapivě silný pocit naléhavosti ho poháněl kupředu. Cítil touhu najít Vrby, tak silnou, až se to vymykalo jakémukoliv vysvětlení. Báł se o ni aniž

, znal důvod svého strachu. Zoufale toužil být s ní, ale

k zoufalství neměl příčinu. Zdálo se, jako by byl otrokem svých citů které určovaly jeho směr tam, kde : nestačil rozum. Jak hledal, cítil Vrbinu. přítomnost, její škádlivou blízkost. Jako by na něj čekala za každým stromem, za každým kopcem, jen malý kousek před ním. Únava ho nedokázala zastavit - kupředu ho poháněla vidina cíle.

Po nějaké chvíli uslyšel hlasy. Šeptaly ze všech stran, některé varovné, jiné káravé. Slyšel Pána Řek

nejistého si, kým vlastně Ben je, jak si dělá starosti. o svou dceru, kterou nikdy příliš nemiloval a která : nikdy doopravdy nemilovala jeho. Slyšel Matku zemí jak ho prosí aby znova zopakoval přísahu, že najde a ochrání Vrbu. Slyšel osamělého, zlomeného lovce znova vyprávět skleslým hlasem o černém jednorožci jehož dotek mu ukradl duši. Slyšel Mekse, jeho hlas zněl jako pomstychtivý sykot hrozící ; zkázou, pokud mu dívka a zlatá uzda uniknou. Pokračoval stále dál.

A pak uslyšel Dirka ze Zápraží.

Právě hlas spektrální kočky ho donutil zpomalit a uvědomit si jak horečným se stalo jeho hledání. Zastavil se. V uších mu šuměla krev, srdce v hrudi bušilo. Stál na lesní mýtině, svěží a osamělé, plné

CERNÝ JEDNOROŽEC z47

světla. Větve se spojovaly nad jeho hlavou a pod nohama cítil tlustý koberec z mechu. Dirk seděl na malém pahorku uprostřed mýtiny, čistý, ulízaný a záhadný.

"Proč tak utíkáš, vznešený pane Bene Holidayi?" zeptal se Dirk tiše.

Musím najít Vrbu," odpověděl.

Proč ji musíš najít?" pokračoval Dirk.

Protože ji hrozí nebezpečí," řekl.

„A to je všechno?"

"

Protože mě potřebuje," vypravil ze sebe Ben po chvíli mlčení.

A to je všechno?"

"

Protože tu nikdo jiný není."

A to je všechno?"

"Protože. . ."

Nemohl najít slova. Unikala mu stejně, jako sylfa : sama. Jak však cítil, měla být vyřčena. Jaká to byla slova?

"Tolik se snažíš mít kontrolu nad během svého života " řekl Dirk skoro smutně. "Tolik se snažíš, abys dal každý dílek na své místo, jako by žít neznamenovalo nic jiného než poskládat ohromné puzzle. Netušíš však, co tě k tomu vede. Život, to není jen hmota, vznešený pane, to jsou také city."

Vnímám přece," odpověděl.

"Ty především vládneš," opravil ho Dirk. "Vlád-

neš svému království, lidem okolo, své práci a svému životu. Organizuješ tady, organizuješ tam. Pnkazuješ. Jako král prikazuješ stejně, jako jsi prikazoval když jsi byl právníkem. Soudní síň nebo kralovský dvůr - nejsi jiný, než jsi byl dřív. Jednáš a reaguješ rychle a zkušeně. Ale nic neprožíváš"

"Zkousím to."

"Duše mag:e je v pocitech, Výsosti. Život se rodí z citů a maUie se rodí ze života. Jak můžeš rozumět

5

248 TERRY BKOOKS

magii nebo životu, když nevnímáš své city? Hledáš Vrba, ale jak ji poznáš, když nerozumíš její podstatě, nevíš, kým doopravdy je? Hledáš zrakem to, co nejde vidět. Tvé smysly a tvé tělo pátrají po něčem, co nemohou najít. Musíš ji začít hledat srdcem. Zkus to. Zkus to teď a řekni, co vidíš."

Ben poslechl, ale kolem byla jen temnota, skrz kterou jeho zrak neproniknul. Ponořil se sám do sebe a našel stezky, po kterých ještě nešel. Do cesty se mu stavěly překážky, beztvaré, nedefnovatelné bytosti. Zuřivě se snažil skrz ně prodrat, natahoval přitom ruce a tápal..

Pak stála. Vrba před ním, jako nečekaně oživená vzpomínka. Prošla kolem, pružná, rtuťovitá, tvář zářící krásou, tělo lákající rozkošemi. Zelené kadeře spadaly po útlých ramenou až po pás, bílé hedvábí ji těsně obepínalo jako druhá kůže. Jejich oči se ptkaly a on ucítil, jak mu dochází dech. Hřejivě a něžně se usmála a cosi téměř neslyšně zašeptala. Nebyla v nebezpečí, nikde ani náznak naléhavosti. Byla v míru sama se sebou."

„Proč tak utíkáš, vznešený pane Bene Holidayi?" opakoval Dirk někde ze stínů.

"Musím najít Vrba," odpověděl znova.

"Proč ji musíš najít"

"Protože. . ."

Znova nemohl najít slova. Stíny kolem nich se sevřely a Vrba v nich začala mizet.

"Protože. . ."

Zprůsvitněla ještě víc jako ztrácející se myšlenka. Zoufale se snažil najít slova, která musí vyslovit. ale stále mu unikala. Rychle a tvrdě do něj opět udeřil pocit naléhavosti. Nebezpečí hrozící sylfě se znova zdálo skutečné, jakoby vzkříšené jeho nerozhodností. Pokusil se k ní natáhnout, úle byla příliš daleko a on měl nohy z olova.

CERNÝ, JEDNOROŽEC 24.9

"Protože. . ."

Stíny už byly všude, zahalily Bena do své temnoty, zalehly ho svou černí. Cítil, jak ho vysávají. Dirk zmizel. Vrba nebyla už ničím víc, než skvrnkou světla a barvy, která slábla a slábla...

„Protože..."

Vrbo!

Probudil se leknutím. Trhl sebou a posadil se. Podpaží a záda měl mokrá potem. Noc se tiše vznášela nad východními pustinami. Nebe bylo stále plné mraků, ačkoliv už přestalo pršet. Benovi společníci nerušeně spali. Všichni kromě Mozola. Ten zmizel, vydal se hledat Vrhu.

Ben se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Ještě stále měl sen v živé paměti. Vydechl.

"Protože... ji miluju," řekl konečně.

Tohle byla slova, která hledal a s úděsnou jistotou věděl, že jsou pravdivá.

Pak byl ještě nějakou dobu vzhůru, sám se svými myšlenkami uprostřed tiché noci. Po chvíli se přece jen unavil a upadl zase do spánku. Když se znovu probudil, už téměř svítalo, na nebi nad východním okrajem údolí se objevily jemné, šedé a zlaté obláčky. Mozol byl stále pryč, ostatní ještě spali.

Obrátil se na záda a přejel zrakem po jejich místě odpočinku, po bource notně promáčeném. Vtom překvapeně zamžikal. Na tlusté borovicové větvi přímo nad jeho hlavou spokojeně odpočíval Dirk ze Zápraží. Packy měl složené pod sebou a přivíral víčka.

Když ucítil Benův pohled, otevřel oči. "Dobré ráno, Milosti," řekl.

Ben se zvedl na loktech. "Dobré ráno, šmejde.

Kde jsi byl?"

"Ta i tam."

"Více tam než tady, jak se zdá!" štěkl po něm Ben.

RORY BROOKS

Cítil přitom, v něm roste dosud potlačovaný vztek. Jestli ti to nevadí, tak jsem v Temném polomu po, neboval pomoc, ale ty jsi se nenápadně ztratil. Mjsem štěstí, že to se mnou čarodějnice nevyřídila hned na místě. Místo toho mě přivlekla před Straba a nabídla mě místo svačiny! Ale to všechno přeca Pro tebe nic neznamena, že? Moc ti děkuju!"

"Nemáš skoro za co," odpověděl klidně Dirk

b . "Rád

kych ti znovu připomněl, že jsem se k tobě přidal ja o tvůj společník, ne ochránce. Kromě toho, zdá se že během mé nepřítomnosti jsi neutrpěl žádnou új-

"Ale kolik chybělo, ztraceně!" Ben si nemohl pomoci. Měl už plné zuby kocoura, který se objeje a mizí jako duch. "Podle tebe bych se moh v tuhle chvíli klidně smažit v oleji!"

v "Mohl bych, měl bych, směl bych, musel bych- šechna ta bych nejsou nic než řeči." Dirk zešíroka zívnu

Udělal bys líp, kdybys přestal práskat da. c cíplých koní a místo toho se oohlédl po nějakýct; ži " p

ých.

A význam?

Ben zíral "

."

"Význam to má ten, že teď máš před sebou něco

J vy y

dyohem důležitě šího, než čítat mi smšlené křiv,

Ben se odmlčel neboť si náhle vybavil svůj sen,

ces

hz, kterou doposud urazil, zlatou uzdu černého jed-
nor

stále e Meekse, a všechno to záhadné kolem, čemu-
edokázal porozumět, a hlavně - co Vrba! Po-
myšlení na sylfu zatlačilo do pozadí všechno ostatn.
Miluju ji, řekl si v duchu a zkoumal řítom ta slov
yl

B a nečekaně příjemná. p

, Existují teorie které říkají, že sny jsou prostě je.
otnění našich podvědomých m šlenek a tužeb ;.
zloubal se Dirk jako by se chy tal k přednáš .
"Sny obvykle neukazují přesně události za kterých ,
,

CERNÝJEDNOROŽEC z5i

to myšlenky a přání zformovaly, ale mohou nám vel-
ů živě demonstrovat jejich emocionální obsah. Oci-
íme se v bizarních situacích, v sledu událostí, které
iezi sebou navzájem nesouvisí a často pak sny šma-
em odmítáme, což není způsobeno ničím jiným, než
ašimi vlasmími rozpaky. Pod balastem našeho pod-
ědomí je však pravdivé jádro, svědectví o nás sa-
ých, které se hlásí o slovo - pravda, kterou v bdě-
;m stavu možná odmítáme ale která se domáhá po-
mosti ve chvílích spánku."

Udělal dramatickou pauzu. "Láska je jednou z těch-
i pravd."

Ben se zvedl do sedu, zahleděl se na kocoura flo-
fa a pak potřásl hlavou. "Máš tím na mysli Vrba?"
ptal se.

Dirk zamžikal. "Samozřejmě, sny také občas lžou
pravdu můžeme najít jen v bdění."

"

Jako můj sen o Milesovi?" Ben si uvědomil, že
zhovor s kocourem zase začíná být zbytečně za-
nadrchaný. "Proč konečně jednou neřekneš, co si
iyslíš?"

Dirk zamrkal znova. "Protože jsem kočka.

Ach ano, samozřejmě." Stejná odpověď jako vž-
"Protože některé věci si prostě musíš uvědomit

"Dobře."

"Bohužel, občas se nerozhodneš nejlíp."

"To určitě ne."

"Navzdory mému neúnavnému úsilí."

"Hmmm." Ben pocítil téměř neovladatelnou chuť
říře uškrtit. Aby se trochu rozptýlil, rozhlédl se ra-
ji kolem po svých spících přátelích. "Proč se kro-
iě měještě nikdo nevzbudil?" otázal se.

Dirk se rozhlédl také. "Nložnájsou prostě jen hod-
unavení," navrhl mírným tónem.

z5z

TERIZY BRnU

užil s

oo 7 p

Isi Š a ně řisně podíval. "Co jsi udělal-
mě. pl Aotku magie? Kouzlo? Tak jako Questor q

"TaV,o
j se - ano nebo ne.
Ale lochu. C
Dirkpoč? Myslím tím, proč ses namáhal?"
na, př[stal, protáhnul se a seskočil dolů vedle B
a p k o ho okázale ignoroval. Začal se umýv
or
ne d;c al
J ř o dokud se důkladně neočistil. Kožich
p ,
řily so echral a zase pečlivě uhladil.
š aodíval na Bena a smaragdové oči mu z
posloVoy ran h tání. "Tvůj problém je, že n
ní o sví
J kchýš no, co pot
. Řekl jsem ti všech řebuješ, a
čerpáoZdá jsi nic z toho neslyše
l. Je to velmi v
necSAocí," povzdechl si zhluboka. "Nechal jse
lek č y p , y J
událo s lh. Velkáabas htvéhol chá aní nedlavný
c p
a e io Zále m poro
ží na tvé zumění podstaty s:
se tvl afVngování. Ted' pozoruj, co se stane, jakm
z B loatelé probudí a prosím, dávej tentokrát p
en Pomalu mi dochází trpělivost."
p le So
S o zašklebil. Dirk ze Zápraží se zase usac
Thev,S e čekali, co se stane. Po chvíli se Ques
den po Zaěl ak Abernathy a nakonec skřítci. .
pak r , p
p hém ospale zamžikali a posadili se.
"Ao děli Bena a hlavně Dirka.
b
ozd a dobr , Výso
é ráno sti. Dobré ráno, Dirk
spali i[rozjařeně Questor. "Doufám, že jste c
Abe óře"
přece pVthy zamumlal něco o kočkách, které j:
,ká i lo

st t
Spními zvířaty a v noci steJně nespí, což
0, ktrálních koček a Jak je tedy zbytečné d
Nicé Starosti.
ženou
s Pijavkou se na Dirka dívali jako na vyt
strach, [Vhůdku a nedávali ani v nejmenším naJ
Ben
Vůzasem pozoroval pokračující k

r NoRožEc 253

kolem. Zdálo se, že všichni považují kocourovu přítomnost za naprosto normální. Nikdo nevypadal překvapeně. Questor a Abernathy se chovali, jako kdyby jeho přítomnost očekávali, skřítci vypadali jako tenkrát, když se s Dirkem setkali poprvé, žádný z nich si zjevně nepamatoval, co je stál jejich úmysl

udělat si ze spektrální kočky večeri.

Ben jim chvíli naslouchal a pak se zmateně podíval na kocoura. "Co. .. ?"

"Jejich sny, Výsosti," přerušil ho Dirk šeptem. Potkali mě ve svých snech. Tam jsem pro ně byl

"

skutečný a proto jsem pro ně skutečný i tady. Rozumíš? Pravda je občas prostě jen to, co za ni považujeme - ať už v bdění nebo ve spánku."

Ben nerozuměl. Pečlivě dával pozor, naslouchal, jak mu bylo řečeno, ale stále nerozuměl. Jaký to všechno mělo smysl a co s tím měl společného on?

Na další uvažování však už nebyl čas. Abernathyho výkřik, nebo spíše zaštekárů upoutalo pozornost všech. Větve borovicového lesíka se rozhmuly a objevil se Pastiňák s Mozolem v patách. Oba byli promáčení deštěm, ale oba se usmívali od ucha k uchu svým strašlivým, zubatým úsměvem. Bena zamrazilo. Pastiňák měl přece doprovázet Vrbu! Setřásl ze sebe úlek a rozběhl se společně s Questorem a Abernathyem vstříc těm malým, šlachovitým bytostem. Brzy ho však zarazil přísný, podezřívavý Pastiňákův pohled, který koneckonců neměl nejmenší tušení, kým Ben skutečně je. Na Questorův pokyn Ben raději udělal krok dozadu. Questor a Mozol mezi sebou rychle hovořili v drsném, hrdelním jazyce koboldů flřerušování občas Pastiňákem. Pak se Questor rýle: rátil k Benovi.

"Jak jsi přikázal, Pastiňák hlídal Vrbu od té doby, opustila Ryzí Stříbro, až do včerejška. Propustila

25q. TERRY BRooxs

ho bez vysvětlení. Když se od ní nechtěl hnout, použila kouzlo a zmizela mu. Dokonce ani kobo nedokáže stopovat sylfu, když si to nepřeje.

Měla zlatou uzdu a. .. a vydala se hledat černél jednorožce." Questor spatřil Benův výraz, potř přitom hlavou a ustaraně se zatahal za vousy. "vím. Taky tomu nerozumím, Výsosti. Nerozumí t mu ani Pastiňák. Zjevně se rozhodla nedonést uzi tobě, jak jí přikazoval sen!"

Ben ucítil, jak se mu zhoupl žaludek. Co jen může znamenat, pomyslel si. "Kde je teď?" zeptal místo toho.

Questor se zachmuřil. "Její stopy vedou na sev do Melchoru." Zaváhal. "Podle Mozola to vypau jakoby směřovala k Mirwouk."

Mirwouk? Tam, kde byly ukryty ztracené kouzelné knihy? Proč by tam šla? Ben se cítil čím dál tím zmatenější.

"

To není všechno, Výsosti," dodal Abernathy váně a nedbal přitom varovného Questorova zatahání za rukáv. Strabo a Noční stín se vydali na lov. Nt spíš jim jde o tebe, Vrbu a zlatou uzdu, a taky dmon = obrovská, létající bytost, která jak se zdá t komu nepodléhá, plení podle zpráv údolí. Mozol l

v noci viděl."

Meeksův mazlíček," zašeptal Ben, neboť si náb
vzpomněl na bestii chrlicí oheň na tančící lesní ný
fy Pána Řek. Rysy tváře mu ztvrdly. Dirk ze Zápra
l sny byly zapomenuty. Myslel teď jen na Vrb
,Musíme ji najít dříve než oni," prohlásil. Jel
vlasmi hlas mu přitom zněl dutě, byl v něm zr
strach. , Musíme. Nemá nikoho než riás."

Všichni se naráz zvedli. Abernathy ostře zaštěli
na Domů skřítky a pohledem pobídl oba kobold
Questor objal Bena kolem ramen ,Najdeme ji V

sti, na to se spolehni."

CERNÝJEDNOROŽEC z55

Vydali se na cestu co nejrychleji, král - cizinec,
roděj, písař, koboldi a skřítki.
Na mýtině tiše seděl Dirk ze Zápraiží a díval se za

25g TERRY BROOKS

Mezerami mezi stromy zářilo a hrálo odpolední
slunce. Vrba ucítila jeho paprsky na své tváři
a dostala žížeň. Opatrně obešla skalku vyčnívající
z příkrého svahu a vyšplhala k plošině porostlé vy-
sokou travou a křovím, které postupně přecházelo
v stinný borovicový hájék. Zastavila se a ohlédla se
zpátky. Pod ní se rozprostíral Landover jako neprá-
videlná šachovnice polí a lesů, pahorků a plání, řek
ajezer, modrých azelených ploch,protkaných pas-
telovými barvami jako gobelín. Údolí bylo zalité
sluneční září nad ním se klenulo bezmračné nebe. _
B

vy byly takjasné, až oslepovaly.

Vrba si povzdechla. Zdálo se neuvěřitelné, že v tak
krásný den by mohlo být něco v nepořádku.

Byla nyní hluboko v Melchoru. Minula už pásma
listnáčů, prošla náhorní plošinou porostlou vysoký-
mi borovicemi a vystoupila vysoko po svahu směru-
jícím k hlavnímu vrcholu. Sluneční paprsky pálily
a bodaly do očí. Koruny stromů j e nedokázaly odstí-
nit, cesta vzhůru byla vyčerpávající. Vrba si s sebou
nevzala žádnou vodu, spoléhala na své instinkty,
které jí vždy pomohly najít to, co potřebovala. Od
doby, kdy minula úpatí hory však už uplynulo něko-
lik hodin a voda stále nikde. Teď ji však cítila blíz-
ko.

Přesto zůstala chvíli stát a rozhlédla se po údolí
v tichém zadumání. Daleko, daleko na jihu tušila ml-
havý ostrov na kterém stálo Ryzi Stříbro a vzpo-
mněla si přitom na Bena. Prála si, aby tady byl s ní,
nebo aby pochopila, proč ona není tam. Rozhlédla se
ještě jednou po údolí a cítila se, jako ta nejosamělejší bSošt na světě.

Co tady vlastně dělá?

Vlněný ranec, který měla volně přehozený přes
pravé rameno, ji tížil. Vzala ho do ruky. Vyšlechla
z něj sluneční ze, to jak jeho obsah vykoul mezi;

CERNÝJEDNOROŽEC

přeloženými cípy. Uzda utkaná ze zlata jezně zacín-

kala. Pečlivě ji zabalila a přehodila si uzlík na druhé rameno. Uzda byla těžká, tkaná vlákna a spony vážily víc, než by se zdálo. Pečlivě své břemeno vyvážila a upevnila. Měla štěstí, že ji od draka dostala. Všechny ty vilí písňe, hudba, slzy a smích byly ve skutečnosti silnou magií. Strabo byl okouzlen. Její lest se podařila, ačkoliv tomu stále nemohla uvěřit. Svým způsobem si byla jista už předem, ale proč jinak, to pro ni bylo stále tajemstvím. V posledních několika dnech se nechala unášet sny, představami a tušeními, jako list hnaný větrem.

Minulou noc se jí zdál další sen. Při té vzpomínce se zachmuřila a její jemná, něžná tvář dostala ustaraný výraz. Minulou noc se jí zdálo o Benovi.

Závan větru jí odvál z tváře dlouhé vlasy a zchladil kůži. Uvědomila si znova svou žízeň, ale zůstala ještě chvíli stát a vzpomínala na krále Landoveru. Sen minulé noci byl opět podivný, směs skutečnosti a fantazie, obav a naděje. Opět se ocitla před černým jednorožcem. Zvíře bylo ukryto ve stínu mezi stromy, tentokrát už ne démon, ale vyděšená, osamělá a uštvaná bytost. Bála se ho, ale zároveň jí vytryskly slzy lítosti. Netušila, proč je tak vystrašený, ale jeho pohled hovořil jasně. Pojď ke mně, šeptal. Zapomeň na svůj úmysl donést uzdu utkanou ze zlata svému králi na Ryzí Stříbro. Přestaň prchat před démonem, kterého ve mně vidíš. Místo toho hledej pravdu. Pravdu o tom, kým opravdu jsem. Vrbo, pojď ke

" mně.

Tohle všechno říkal jeho pohled tak zřetelně, tak jistý, snový a skutečný zároveň. A ona přišla, uvěřila svým vilím instinktům, jako jim důvěřovala vždycky, neboť věděla, že ty jediné nelze oklamat. Nevyslyšela poselství svého prvořáho snu, podle kterého měla donést uzdu Benovi a místo toho odešla hledat. . .

2D0 TERRY gROOKS

Co vlastně? Pravdu?

"Proč jen jsou ty sny tak různé?" zeptala se tiše.

"Proč mě tak matou?"

Kdesi v dálce se slunce odráželo na vodní hladině, listy se zatřepotaly ve větru, ale žádná odpověď nepřišla. Zhluboka se nadechla a obrátila se. Lesní stín ji přitahoval a ona se jím nechala pohltit. S překvapením si uvědomila, že Mirwouk není daleko – sotva pár mil, hned za vrcholkem ke kterému mířila. Vzápětí to však pustila z hlavy. Siroký pás odpoledního slunce stíny brzy rozbily na úzké proužky. Na rozpálené kůži ucítila chlad. Pokračovala hloub do lesa, mezi obromné borovice a jedle. Hledala vodu.

J

ejíž přítomnost tušila. Našlají rychle. Malý potůček ústl do hluboké tůně, odkud se klikatil dál mělinami a peřejemi. Opatrně položila uzdu na zem vedle sebe a sklonila se aby se napila. Voda byla sladká a příjemně laskalajejí vyprahlé hrdlo. Zůstala pak dlouhou chvíli klečet v tichosti.

Vteřiny se pomalu měnily v minuty. Když znova zvedla hlavu, černý jednorožec stál před ní.

Dech se jí v tu chvíli zastavil. Jednorožec od ní
nebyl dál než několik kroků od ní napůl ve stínu,
n
apůl v bledé sluneční záři. Byl krása a půvab sám.
Jeho štíhlé tělo se zdálo prchavé a pomíjivé, jako
vzpomínka na dávnou lásku jeho přítomnost ohro-
movala jako pohled na klenoucí se oblouk duhy.
Nehýbal se, jen se na ni pozorně díval. Ebenové tě-
lo, kamzíčí nohy, lví ocas oči planoucí zelen m oh-
něm věčného života y
- všechny písně všech pěvců
celého světa pronesené během věků zdaleka ne-
mohly popsat jeho skutečnou podobu.
Vrba cítila j j p j
hává slu k ak za lavu e vlna emocí, která str-
p u zjeví duše. Srdce se jí rozbušilo vzruše-
m. Nikdy předtím jednorožce ne, iděla a nikdy by
si ho nebyla představovala rávě takhle. Do očí se jí
p

CERNÝJEDNOROŽEC zoi

vedraly slzy a násilím polkla, aby získala kontrolu
sama nad sebou.

, Jak jsi krásný," zašeptala.

Vyslovila ta slova hlasem tak tichým, že ho mohla
slyšet jen ona sama. Jednorožec však kývnul
v odpověď a šroubovitý roh jasně zazářil. magii. Jé-
ho zelené oči se na ni upřely o to mtenzlvněji a za-
plály ohněm vyvěrajícím odněkud z hlubin bytí. Vr-
ba cítila, jak se jejího nitra cosi zmocnilo. Slepě za-
tápala rukama po zemi kolem sebe, až konečně use-
dla vedle uzdy.

Ach, musím tě mít, pomyslela si. Budeš můj!

Jeho oči jí však držely, nedokázala se pohnout

ajednat, jak jí přikazovala touha. Držely i na místě
a šeptaly to, co už slyšela ve snu.

Pojď ke mně, říkaly. Hledej mě.

Začervenala se, ale vzápětí pocítila chlad. Oživlá

vzpomínka na sen se jí odrážela v očích, v mysli,
v srdci. Podívala se na malý potůček zurčící v les-
ním tichu a přeskakující přes kameny. Proměnil se
pro ni v řeku, kterou nedokázala překlenout. Na-
slouchala ptákům ve větvích, směsici melodií, ra-
dostných a jásavých, která se změnila v hlas odhalu-
jící před ní všechna její tajemství.

Magie jí pronikala v nekončených vlnách. Nikdy
by nevěřila, že může existovat tak silné kouzlo. Už
nepatřila sama sobě teď náležela jednorožci. Pro něj
by udělala cokoliv. Cokoliv.

Pak, v příštím okamžiku, zmizel. Rychle, nečeka-
ně, úplně, jako by tam ani nikdy nebyl. Abyl tady
vůbec - zapochybovala. Vrba zírala na místo, kde
před chvílí stál jednorožec. Viděla jen prázdný pro-
stor vyplněný světlem a stíny a pocítila ostrou bo-
lest. prav I ? O

Viděla jednorožce? du ho vidě a tázky í

mátly čím dál tím víc. Nemohla se ani pohnout. Pak

z6z TERRYBROOKS

se pomalu a cílevědomě vztyčila, přes rameno si přehodila uzlík s uzdou a s tichým odhodláním se vydala hledat odpovědi.

Hledala celý den. Slovo "následování" by však její pout' vystihovalo lépe. Měla zřetelný pocit, jako by ji něco vedlo. Šplhala skrz zrněť kamenů, stromů a kleče, které pokrývala drsné výšiny Melchoru v touze najít cosi, co možná ani neexistovalo. Několikrát jako by se černý jednorožec mihl kolem. Zahlédla ebenový bok, smaragdové oko, zářící roh. Nepřipustila si však, že by její hledání mohlo mít špatný směr. Hledala horečnatě a bez odpočinku. Jak věděla, jednorožec nebyl daleko, měla ho téměř na dosah. Cítila, jak na ni čeká, jak se dívá. Netušila proč, ale byla si jistá že ji potřebuje.

Soumrak ji zastihl méně než míli od Mirwouk, vyčerpanou, s prázdnými rukama. Stoupala zalesněným svahem ke staré, rozpadající se pevnosti. Několikrát překročila vlastní stopy. Stále nebyla černému jednorožci blíž než ve chvíli, kdy si ho všimla poprvé. Její odhodlání však bylo pevné. Jistě ho dostihne. Za úsvitu to zkusí znova.

Našla si úkryt v břízách, kde se uložila ke spánku. Objala zlatou uzdu zavinutou do vlněného šátku přitiskla ji k hrudi a čekala, až se nad ní rozprostře chladná noc. Žár lne pomalu mizel a s ním ji opouštěl i pocit vyčerpání. Spala nerušeně a znow se jí zdál sen.

Tentokrát viděla tucty bílých jednorožců spoutaných v okovech a prosících o vysvobození. Byl to nekonečný, horečnatý sen.

Ve stínu, na dosah ruky, držely stráž dvě zářící, zelené oči.

Také Ben a jeho přátelé strávili noc v Melchoru,

CNÝ JEDNOROŽEC

ačkoliv je od MirWouk a Vrby stále ještě dělila určitá vzdálenost. Utábořili se hned u úpatí hory, šťastní, že se jim podařilo dostat se tak daleko. Větší část dne strávili pochodem přes pustiny, odpoledne a v podvečer pak šli dál ve snaze dosáhnout podhůří. Ben na tom trval. při západu slunce narazili koboldové na Vrbinu stopu. Ben doufal, že by ji mohli dosáhnout ještě ten den. Jen naprostá tma pomohla Questorovi ho přesvědčit, aby byl rozumný a dočasně hledání zanechal.

Pokračovali za úsvitu. Brzy dopoledne se malá společnost ocitla méně než míli od Mirwouk. Pak se věci začaly zamotávat čím dál tím víc.

Nejasnosti se hromadily. Za prvé, Vrbin stopa vedla k Mirwouk. Zjevně se rozhodla nedonést zlatou uzdu Benovi či Meeksovi proměněnému na Bena, ale pak nikomu nebylo jasné, co s ní chce tedy udělat. Možná hledala černého jednorožce, ačkoliv to by také nedávalo smysl neboť ve snu pro ni byl

1, jednorožec hroživou a démonickou bytostí a ona stále nemohla vědět, že tento sen pocházel od Meekse. At už však měla v úmyslu cokoli, rozhodně směřovala k Mirwouk. Přitom právě do Mirwouk

přivedl sen Questora při jeho hledání ztracených kouzelných knih a zde také byly skutečně nalezeny.

Za druhé, jak koboldové zjistili, Vrbina stopa se už dvakrát zkřížila. Sylfy byly, jak známo, magické bytosti, nestávalo se jim, aby se ztratily. Vrba tedy musela něco hledat nebo být někým vedena. Nenašli však nejmenší známku, která by tomu nasvědčovala.

Za třetí, stále postrádali Dirka ze Zápraží. Nikdo kocoura neviděl od té chvíle, co před dvěma dny opustili svůj úkryt a následovali Mozola s Pastňákem ve snaze najít Vrba. Až do této chvíle nevěnoval Ben kocourově nepřítomnosti větší pozornost, byl plně zaujat hledáním sylfy. Když se však ocitl

z0q. TERRY BROOKS

tváří v tvář všem těm hádankám, téměř bezmyškovitě se rozhlédl po Dirkovi, snad v marné naze od kocoura tentokrát obdrží přímou odpověď. Dirk však nebyl nikde k nalezení.

S tím si však Ben nelámal hlavu. Nikdo neschopen ty záhady objasnit a tak prostě přikázal pokračovat dál.

Potřetí překročili Vrbinu stopu už za předsunbaštou Mirwouk, tentokrát však koboldové zaváhali. Nová stopa byla zřetelně čerstvější než stará. Mají sledovat?

Ben přikývnul a vydali se vpřed.

Kolem poledne Mirwouk téroř úplně oba narazili na zkřížení stop počtvrté. Teď šla směr pryč od staré pevnosti. Mozol studoval otisky několik minut, nos téměř vražený do hlíny, jak se snažily zachytit i nejmenší detaily. Poté prohlásil, že neschopen určit, která stopa je novější. Všechny vypadaly docela čerstvě.

Přátelé se na sebe chvíli nerozhodně dívali. Quatorovi a Benovi stékal pot po tvářích v tenkých pramínkách, Domů skřítky fňukali žízni. Abernathy s pěl. Prach kolem nich vířil jako mlha. Mžoura očima proti ostrému slunečnímu světlu, tváře zničené a pokřivené zklamáním. Všichni už byli zesláblí a naštví z toho běhání v kruhu.

Ben, ačkoliv byl dychtivý pokračovat, přece jen váhavě souhlasil s krátkou přestávkou na jídlo a odpověď. Vtom se ozval traskavý zvuk, jako když praskají kameny a valí se dolů. Přicházel od pevnosti Mirwouk.

Ben se tázavě podíval na ostatní, ale nikdo se neodvážil hádat, co by to mohlo být.

"Nezaškodí, když se tam podíváme," prohlásil. Ie razil na průzkum. Ostatní ho následovali, přičemž u nich bylo možné pozorovat velmi ou míru nadšení.

CERNÝ JEINOROŽEC

azili si cestu vzhůru skrz zmeť křoví a stromů; i větvemi přitom probleskovaly rozpadající se a věže pevnosti tyčící se přímo nad nimi. Omšelé zbité valy se zvedaly proti nebi, vytlučená okna la prázdnotou. V stinných trhlínách se hemžili pýři a ostře pískali. Traskavé zvuky neustávaly. Io to skoro, jako by se něco lapeného do pastí

oušelo osvobodit. Minuty ubíhaly. Malá skupin-
dorazila k vylomeným vratům pevnosti, kde se
;hni zastavili a naslouchali.

wky ustaly.

Vlě se to nelíbí ani trochu," zahučel temně Aber-
;Výsosti, možná bychom měli..." začal Questor
ews ale zmlkl, když uviděl na Benově tváři výraz

bychom se měli podívat," dokončil za něj

Jak řekl, tak i udělali. Ben sel vpředu, krok za ním
pboldi a ostatní se trousili za nimi. Prošli skrz brá-
a, minuli široké první nádvoří a vklouzli do chod-
y, která vedla od druhé obranné zdi na druhé ná-
voří k hlavní budově. Chodba byla dlouhá, tmavá
páchla plísní. Ben znechuceně pokrčil nos a pos-
íchal vpřed. Stále bylo ticho.

Dosáhl konce tunelu jako první, předstihl ;statní
notný kus a pomyslel si přitom, že mohl být
hytřejší a poslat napi-ed Mozola, aby obhlédl si-
iaci, když v tom zahlédl kamenného obra. Byla
obrovská, ošklivá, beztvářá, hrubě otesaná ne-
vůra, která vypadala jako první pokus sochaře-
ačátečníka o zpodobnění Herkula. Stál uprostřed
nitřního nádvoří mezi hromadami kamenné drti
na první pohled by si ho jeden snadno spletl
bizarním uměleckým dílem. Pak se ale socha po-
nula. Obr se těžkopádně otočil, znělo to, jako

z66 TERRY BROOKS

když kámen drtí kámen a v tu chvíli bylo jas
tahle věc je živá až moc.

Ben zůstal ohromeně stát, nebyl si jistý, co
Z tunelu za ním se ozval rachot. Z chodby dog
vypadli ostatní a převálcovali ho, jak byli rozbě
ve své snaze dostat se z ttinelu c nejdrív ven. I
skřítci už nefňukali, ale skučeli ako zraněné
Abernathy a Questor jednohlasně ječeli, koboldi
čeli a cenili všechny zuby vjasně nepřátelském
tu. Benovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že j
stav není reakcí na to, co by mohli vidět před s
ale na něco za nimi.

Natáhl krk a rychle se podíval za záda vydě
skupinky. , V choábě byl druhý kamenný obr a
chotil si to směrem k nim.

Questor mu sevřel paži, jako by měl v úmyslu
škrtit Benovi žíly. "Výsosti, to je Flynt! Pokud
k nám dostane blíž, rozdrť nás na prach... ! i
hhhh!" "Teprve teď totiž uviděl druhého obra, l
rý se valil vpřed. "Hned dva! Utíkej, Výsosti-

Koboldi se už dali do běhu. Vedli jejich ma
skupinku přes nádvoří ke vchodu do nitra pevná
První Flynt s přidal k druhému a začali je proná
dovat společně, neohrabaní giganti pohybující se
ko dva buldozery.

Skupinka prolétla dveřmi a rozběhla se vzhůru
schodišti.

"Co je to zač, ti Flyntové" zeptal se Ben Quest
v běhu. "Nevzpomínám si, že bys mi kdy co ří
o Flyntech!"

"Pravděpodobně jsem ti neřekl nic, Výsosti," l

znal Questor a těžce oddechoval. Jeho říza mu pl
dala kolem kotníků, až málem u adl „K čertu!“ I
p,
šel rovnováhu a rýci:ile pokračoval vpřed. "Flyntc
jsou hybridí. Bytosti stvořené starou magii, kame

CERNÝJEDNOROŽEC 26%

oři, kterým byl vdechnut život. Velmi nebezpeční!
dysi byli strážci této pevnosti, ale myslel jsem, že
ichni byli zničeni již před staletími. Stvořili je ča-
J

dějové. Nemyslí, nejlí, nespí, mají velmi špatný zrak
čich, ale slyší všechno. Původně bylo jejich úkolem
ahnat všechny možné vetřelce, to však bylo velmi
á no. Kdo ví, jaký úkol mají teď? Zdá se, že je ne-
ajímá nic jiného, než všechno kolem rozmačkat.
Uch!" Na chvíli zpomalil a nějak se mu podařilo vy-
Couzlit přemýšlivý výraz. "Zvláštní, že jsem na ně
enarazil, když jsem tu byl posledně."

Ben obrátil oči v sloup a postrčil čaroděje kupředu.

Dostali se na konec schodiště a vyšli na střešní te-
rasu velkou asi j ako tenisový kurt. Hrací plocha byla
poseta kameny, v dohledu žádný rozhodčí ajen jed-
na cesta ven - další schodiště na protější straně
hřiště. Všichni se k němu rozběhli jako jeden muž.

Když se k němu dostali, zjistili, že je zatarasen ta-
kovou spoustou kamení a trámů, že by se z nich
klidně dala postavit tribuna pro diváky.

Skvěle!" zasténal Ben.

"Říkal jsem přece, že se mi to vůbec nelíbí!" pro-
hlásil Aberriathy se zaštekáním.

U schodiště se objevili Flyntové, pomalu se roz-
hlédli kolem a kolébavým krokem se vydali k nim.
Mozol s Pastíňákem se postavili před ostatní, jako
byje chtěli chránit.

Teď byla řada na Benovi, aby stiskl Questora. "Ko-
boldi tyhle věci nezastaí, zatraceně. Vydoluj nějaké
kouzlo!"

Questor si pospíšil kupředu. Říza za ním vlála aje-
ho dlouhá postava se klátila, jako by se měl každou
chvíli převážít. Zamumlal cosi nesrozumitelného, po-
zvedl ruce k nebi a se širokým máchnutím je spustil
dolů. Odkudsi vyskočil větný vír, nasál do sebe ka-
meny a vrhl je proti přibližujícím se obrům. Naneštěstí

TERRY I3ROOKS

několik kamenů také odlétlo zpět a zasáhlo Ques
Po Flyntech se sut svezla, aniž by jim jakkoliv u
žila. Čaroděj dopadl mnohem hůř. Klesl v bezvědo
k zemi a krvácel.

Ben a koboldové si pospíšili, aby ho stáhli zpá
a uchránili tak před dalším zraněním. Flyntové .
stále přibližovali, kusy kamene a drť jim pod ohrot
nými chodidly praskaly jako suché klacíky.

Ben ke Questorovi v úzkosti poklekl. "Questo
vstávej! Potřebujeme tě!" Zoufale plácal čaroděje i
tvářích, třel mu zápěstí, třásl s ním. Questor se a
nepohnul. Jeho soví tvář byla pod krvavými skv

nami úplně bledá.

Ben vyskočil na nohy. Možná, že každý zvlášť by dostatečně rychlý a pohyblivý, aby unikl kameným nestvůrám. Možná. To ovšem platilo předtím než byl čaroděj zraněn. S čarodějem v náručí nemohl proklouznout nikdo a opustit ho v žádném případě nechtěli. Ben horečnatě nahmatal medailon, ale stejně rychle ho zase nechal klesnout. Byl bezcenný. O sám byl teď Meeksovým otrokem a místo medailonu nosil neužitečnou imitaci. Nemohl použít magii nemohl přivolat Paladina.

Ale něco přece jen mohl udělat!

Ab ernathy ! " i

Studený psí nos se dotkl jeho ucha až sebou Ben trhnul. "Výsosti

"Tyhle bytosti nemají zrak chuť ani čich, ale dobře slyší, je to tak Slyší všechno i to co se k Mirwoukjenpřiblíží "

"Pokud vím, Flyntové slyší spadnou špendlík na padesát kroků, ačkoliv často. . . "

"Nech té přednášky!" Ben obrátil psa tak aby mu viděl do tváře. Stáli těsně u sebe v písařových brýlích dráždilo slunce. "Dokázal bys vytáhnout vysoké

CEIZNÝJEDNOROŽEC zóg

bernathy zamrkal. "Výsosti?"

,Vysoké C, zatraceně! Dokážeš zavýt tak hlasitě, ys vytáhl vysoké C?" Flyntové už od nich nebyli než tucet kroků. "Tak co, půjde to?"

Nerozumím. . . "

" i"

"Ano nebo ne

Ben písařem zatřásl, až písař ucukl a štěkl mu přio do tváře. "Ano!"

"Tak dělej!" zaječel Ben.

Zdalo se, že se otřásá celá střecha. Domů skřítci se e chytili Benových kalhot a začali jednohlasně nat: "Mocný pane, vznešený pane!" Znělo to, jako lení ztracené duše. Koboldi se příkrčili připraveni skoku. Flyntové byli jako dva tanky. Mířili na ně. A vtom začal Abernathy výt.

Trefil vysoké C hned na první pokus. Bylo to stravé skučení, které přehlušilo i Domů skřítky a do-

u

o grimasám na tvářích koboldů nový rozměr.

ytí se rozléhalo široko, daleko, ajak získalo bráňní rezonanci, pronikalo nemilosrdně vším. Flyntové se zastavili a se zaprašněním zvedli své ohromé ruce k hlavě v marné snaze uniknout zvuku. Ten ak neustával - Ben by nikdy nevěřil, že Abernathy je schopen takového výkonu - a Flyntové si šzoufale bušili rukama do hlav.

Nakonec to jejich těla nevydržela. Obři popraskali, klesli k zemi a rozpadli se na kusy. Hlavy, paže, trupy a nohy se sesypaly na hromadu jako hluché kamení. Zvedl se oblak prachu, který se brzy zase usadil. Pak už se nic nepohnulo.

Abernathy přestal výt a nastala chvíle napjatého ticha. Písař se napřímil a podíval se na Bena s neskiývaným vztekem. "Ještě nikdy jsem se necítil tak ponížený, Výsosti!" zavrčel. "Výt jako pes! Co jsem

to udělal! Snížil jsem sám se o způsobem, který bych
tídky nepovažoval za možný!"

27o TERRY BROOKS

Ben si odkašlal. "Zachránil jsi nám život," p
o
prostě. "To je to, co jsi udělal."
Abernathy se chystal něco dodat, ale zarazil se
neřekl ani slovo. Nakonec nabral zhluboka vz
do plic, vydechl napřimil se ještě víc, znechuce
odfrkl a řekl: Až se nám zase dostanou do :
ztracené kouzelné knihy, při věc, kterou uděl
bude ta, že mě proměníte zpátky na lidskou byto:
Ben rychle potlačil úsměv, který by ho v
chvíli mohl přijít draho. "Domluveno. Budeš prv
Zvedli Questora a nesli ho zpátky dolů po sc
dišti ven z Mirwouk. Žádné další Flynty už ne
tkali. Ti dva, kterým jsme před chvílí unikli,
nejspíš poslední, pomyslel si Ben, když pospíc:
zpátky mezi stromy.

"Steně je podivné, že je Questor neviděl, když
dy byl poprvé," připomněl si Ben nahlas čarodě
postřeh.

"Divné? Není to tak divné, pokud vezmeme v ú
hu možnost, že Meeks je sem poslal poté, co zís
knihy, aby zabránil komukoliv vrátit se zpátky
pevnosti!" vrčel Abernathy. Na Bena se ani nepo
val. "Vskutku, Výsosti, řekl bych, že na něco l
prostého přijdeš sám!"

Ben snesl výtku trpělivě. Mohl na to přijít sám,
nepřišel. Co jiného se dalo říct? Opravdovou zá
dou však bylo, proč se Meeks vůbec naryrcihczT umí
tit do pevnosti strážce. Kouzelné knihy už pře
měl!

Ben odložil tuto otázku do pomyslného koše, k
už ležely ostatní nevyřešené záhady a pomohl osta
ním uložit Questora na stinný travnatý plácek. Past
ňák k němu poklekl a otřel mu z tváře prach a kre
Čaroděj se za malou chvíli probral. Pastiňák m
ovázal rány a malá skupinka byla ase brzy na nc
hou.

CERNÝ JEDNOROŽEC

Tentokrát půjdeme po Vrbíných stopách, bez
edu na to, kolik jich bude, dokud ji nenajdeme!"
ihlásil Ben rozhodně.

Pokudji najdeme," zamumlal Abernathy.
fikdo ho však neslyšel. Přátelé se vydali na další

z7q. TEY IRoox.s
NoRožEc 275

Horké odpolední slunce rozprostřelo nad
Melchoru dusivou přikrývku a proměnilo jeho c#
divý stín v teplou nepříjemnou vlhkost. Ranní j
nek utichl, vzduch byl těžký a nehybný. Hmy
broukal nekonečnou písničku, listy visely zvaj
z větví a všichni savci si našli úkryt, kde kli

a trpělivě odpočívali. Běh času se zpomalil.

Vrba se zastavila u kmenu obrovského bílého bu a opřela se o něj. Váha zlaté uzdy ji tížila a trvale táhla k zemi. Její světle zelenou kůži pokřý lesklý pot, ústa měla pootevřená a těžce oddychovala. Byla na nohách už od svítání. Pronásledov černého jednorožce, který se jí objevoval a zase rzel v stínech a šepotu snů. Následovala ho, jako byla obláčkem prachu zvířeným jeho kopyty. Pro už celé okolí Mirwouk, čas od času překročila s vlastní stopy. Nesmyslná, vrtošivá cesta, na které držela naděje. Nyní byla na západ od Mirwouk, ne míli od staré pevnosti. Nemělo to pro ni žádný význam. Dávno se přestala zajímat o všech mimo cíl svého hledání, všechno ostatní bylo nec ležité.

Musela najít jednorožce. Musela poznat pravdu.

Při vzpomínce na poslední sen jí slabě zazář oči. Přemýšlela, co asi mohl znamenat.

Zvedla se a pokračovala v cestě, drobná a křel v porovnání s obrovskými stromy horského le. Vypadala jako ztracené dítě. Pomalu se prodr skrz remízky jedlí a borovic tak hustý, že se její větve propletly. Letmo se podívala na skupinu Mc rásků, co rostly za nimi a pokračovala vzhůru mírném svahu, který přecházel v louku. Opatrně i šlapovala a unaveně si uvědomila, že tudy už šla jednou, dvakrát Nevěděla, ale ani to nebylo důležité. Naslouchala tlukotu svého srdce, builo jí spánicích, v hrdle, v hrudi. Zvuk se zdál tak hlasi

jako by to byl jediný zvuk v lese. Stal se chro-
etrem odměřujícím její kroky.

daleko ještě? Pomyslela si unaveně. Horko na pléhalo. Kdy se jen zastavím?

brazila na kraj louky a zastavila se ve stínu javo-
dlouhými větvemi a červenými listy. Zavřela
aby unikla pochybám. Když je znovu otevřela,
ednorožec před ní.
ch!" vydechla tiše.

dnorožec stál ve středu louky v záplavě sluneční-
Nětla netlumeného stínem mraků. Byl inkoustově

,
tak čemý, že by mohl být stvořen z půlnočních
t. Stál jí tváří v tvář. Pozvedl hlavu, hřiva a ocas
. yisely v nehybném vzduchu, socha vyřezaná
čného ebenu. Zelené oči si ji prohlížely a z jejich
bky se ozvalo volání. Nadechla se nepříjemně
Cého vzduchu a uvědomila si, jak je slunce žhavé.
louchala. Jednorožcovy oči mluvily beze slov, vi-
v nich obrazy zachycené ze snů, zapomenuté ob-
. Naslouchala a porozuměla.
onásledování skončilo. Černý jednorožec už
d ní nebude utíkat. Vedl ji právě sem, chtěl ji mít
iEto hodině na tomto místě. . Zbývalo jen zjistit

cusmo udělala krok vpřed, stále ještě napůl oče-
ala, že jednorožec zmizí, že uskočí a vyrazí pryč.
dělal to. Prostě tam jen stál - nehybný, podob-
snu. Pomalu sundala uzdu z ramene a držela ji
ať před sebou tak, aby ji jednorožec dobře viděl.
neční záře zatančila na postraňkách a sponkách,
iý záblesk, který zaplašil lesní stíny. Jednorožec

al. Vrba vyšla ze stínu javoru do plného světla. rko do ní okamžitě udeřilo. Zamrkala svýma ma barvy moře aby se zbavila jemného filmu pod ky a setřásla dozadu dlouhé vlasy. Jednorožec se nepohnul.

z76 TERRY BROOKS

Byla už jen tucet stop od zvířete, když naje zpomalila a zastavila se. Nemohla dál. Doráže ni vlny strachu, podezření, pochybností, směsic potů které varovně vzlykaly. Co to dělá? Na c myslí? Černý jednorožec byl stvořením temnot:- kdo, kdo se k němu dostal blíž, už nikdy nes světlo světa! Tohle byl démon z jejího snu! T byla noční můra, která ji pronásledovala a štvála ko sama smrt!

Jednorožec na ní visel pohledem. Měla pocit, j by stála blízko morové nákazy. Toužila se od odtrhnout a utíkat pryč, ale nešlo to. Zoufale bc vala proti emocím, které ji hrozily pohltnut a zahi je. Pak se zhluboka a pomalu nadechla nepříje ho poledního vzduchu a přinutila se podívat do j norožcových smaragdových očí. Setrvala na n pohledem. Nenašla však ani náznak smrti, ani stc zla. Byly něžné hřejivé a - prosily o pomoc.

Udělal několik kroků vpřed.

Pak ji opět něco zastavilo. Nějaký nový pocit. myslí prolétl záblesk intuice, rychlý a neomyl Ben není daleko. Hledá... co hledá?

"Bene?" zašeptala a čekala.

Ale nikdo neodpověděl. Byla s jednorožcem sa Nespustila ze zvířete oči, ale přesto cítila, že je san Navlhčila si vyprahlé rty a opět udělala krok vpřed.

A zrisva se zastavila. Na prsou jako by jí ležel l men. "Nemohu se tě dotknout " zamumlala k do nalé, neskutečně krásné bytosti. "Nemohu. Pokud udělám, bude to můj konec."

Byla to pravda. Poznala to svým neomylným i sbnktem. Nikdo se nesměl dotknout jednorožce, kdo neměl právo. Byl stvořením z říše krásy, ke ktf se žádná smrtelná bytost nemohla ani přiblížit. 2 bloudil do Landoveru, kousek cdlomený z oblou áuhy opírajícího se o černé bouřkové mraky. Ru

CERNÍ JEDNOROŽEC 77

Kosti, jako by_ la ona, ho lzemohly uchopit. Útržky gend a písni jí v paměti šeptaly svá varování. Po áňjí stékaly slzy, dech vázl v hrdle. Ky-áš.né .stvoř-eni.j rrejrtohu... ;,

P

řesto to však udělala. Dřív, než si všimla, co se tně děje, překonala zbylou vzdálenost několika chlymi, letnými krokv. Pohybovala se bez roz-yslu. Vztáhla své ruce k jednorožci temnému jako ilnoc a opatrně, mu přetáhla zlatou uzdu přes hla- z. Přitom se dotkla prsty jeho hedvábné srsti. Ten tek ji elektrizoval. Vnímala, jak jí pod rukama ;lestí jeho hřív - zázračný pocit. Do mysli se loudily noé, nezvané myšlenky, zatím ještě zma

mé a nesrozumitelné, ale přesto znepokojující. Ted ; ho dotýkala bez zábran a oddávala se pocitům, ieré to v ní vyvolávalo. Nemohla si pomoci. Nedo-
ázala přestat. Znova se rozplakala, její emoce byly
dhalen, stoupaly blíž k povrchu duše. Nekontro-
ivaně vzlykala a po tvářích jí stékaly slzy.
Miluji tě," zašeptala horečně a konečně spustila
ice, neboť uždržela pevně. "Miluji tě, tolik tě
iiluji! Jsi tak krásný, tak úžasný!"

Černý jednorožec sejí díval do očí. Jeho roh bíle
azářil magii a v očích se mu také objevily slzy. Na
rátkou chvíli byli pojeni.
Pak ten ol;amžik pominul a okolní svět vtriil mezi
ě. Nad hlavami jim přeletěl velký, temný stín
snesl se na vzdálený okraj mýtiny. V tu samou
hvíli z opačného konce louky několik známých hla-
ů zoufale zakřičelo její jméno. Její sen ožil, dřívější
ředstaw ji náhle nečekaně děsivě obklíčily. Va-
ovný šepot, kterv k ní dolehl před chvílí se vjejí
nysli změnil v hlúzný křik.
Ucítila, jak se jednorožec vedle ní chvěje, spatřila
ílou záři jeho kouzelného rohu. Přesto neuprchl do
esů. Ať se stane cokoliv už nebude utíkat.

z8 TEKRY BROOKS

Dobrá tedy. Zůstane i ona.
Toporně se otočila, aby mohla čelit spo-
osudu.

Ben Holiday proběhl skrz stromy na louku a
stavil se tak prudce, že ostatní do něj vrazili a
strčili ho několik kroků kupředu. Všichni kři
Volali varovně na Vrbu stojící uprostřed louky s
ným jednorožcem po boku. Stín okřídleného dém
nad nimi přeletěl o vteřinu později jako obludný m
zastiňující slunce. Jen nejhorší smůla mohla způso
že se všichni ocitli ve stejnou dobu na stejném mí
ale jak se zdálo, nic než smůlu Ben čekat nemí
Poté, co unikl Flyntům sledoval Vrbu až na tuto I
ku. Jak věřil, nejhorší už bylo za ním. A teď je dén
našel. V mysli se mu znova vynořil obraz umírajíc
nymf, které démon sežehl na popel a vzpomněl
svou přísahu Matce zemi. Šlíbil ochránit Vrbu. I
však byl bezmocný. Jak mohl Vrbu ochránit bez r
dailonu?

Démon nad nimi přeletěl podruhé, ale kupodivu
zaútočil ani na sylfu s jednorožcem, ani na Benc
malou skupinku. Místo toho přistál na východn
okraji mýtiny, složil svá blanitá křídla a z nozder ;
čivě vydechoval páru. Ben zamžourál proti slur
Démon měl na zádech jezdce. Bvl to Meeks.

Samozřejmě, Meeks v Benově podobě.

Z hloučku za sebou uslyšel překvapené a zmate
šeptání. Ben viděl sám sebe, jak pomalu sestupí
z démona. Musel uznat, že Meeks vypadá přesně
ko on. Jeho společníci přestali ječet. Náhle je pi
padla nerozhodnost. Ben cítil, jak mu provrtáv
záda očima. Kolem něj se začala stahovat mrač
nerozhodnosti. Řekl jim, kvm je a oni mu více mé
věřili až do této chvíle. I clět Bena Holidaye stát

mýtině naproti nim, to bylo něco úplnějiného...

CERNÝ, JEDNOROŽEC z7g

V tom černý jednorožec zatroubil. Vydal vysoký, šivý zvuk, po němž se všichni ohlédl. Kouzelné víře dupalo, nozdry se mu vzdouvaly, zlatá uzda každým potřesením jeho vznešené hlavy zazářila slunci. Sroubovitý roh zaplál magii. Jednorožec yl neskutečně krásnou bytostí. Přitahoval k sobě hledy všech přítomných, jako světlo přitahuje mů-
. Zachvěl se, ale vydržel jejich pohledy. Zdálo se, : cosi hledá.

Také Vrba se pomalu odvrátila od jednorožce ajak ; zdálo, i ona něco hledala. Pohled měla podivně

. Ben netušil, co se stalo, ale téměř okamžitě se roz-
odl nad tím nepřemýšlet. "Vrbo!" zavolal na sylfu.
:Její pohled na něm utkvěl. "Vrbo, to jsem já, Ben!"
Udělal několik kroků vpřed. V očích však neměla
ani záblesk poznání, proto se raději zastavil. "Po-
;slouchej. Poslouchej dobře. Vím, že nevypadám ja-
k já, ale jsem to já. Za všechno, co se stalo, může
Meeks. Vrátil se do Landoveru a ukradl můj trůn.
Proměnil mě v tohle a co hůř, sám přijal moji podo-
bu. Ta osoba nejsem já, je to Meeks!"

Obrátila se, aby se podívala na Meekse. Uviděla Benovu tvář a tělo a zalapala po dechu. Viděla však také okřídleného démona. Udělala krok vpřed, za-
stavila se a pomalu couvala zpátky.

„Vrbo, neboj se," zvolal Meeks Benowm hlasem.
Přived' mi jednorožce. Podej mi otěže.

"Ne!" zakřičel zoufale Ben. "Ne, Vrbo!" Udělal
několik kroků, ale rychle se zastavil, když viděl, že
Vrba couvla. "Vrbo, nedělej to. Sny seslal Meeks-
všechnv. Má medailon. Má ztracené kouzelné knihy.
Teď chce mít i jednorožce! Nevím proč, ale nesmíš
mu ho dát! Prosím!"

"Vrbo, buď opatrná," ozval se Meeks tichým, uklid-
ňujícím hlasem. "Ten cizinec je nebezpečný, ovládá

28o TERRY BROOKS

CERNÝ, JEDNOROŽEC z8i

magii, která umí mást. Pojd', schovej se ke mně, etle přikovaný na místo neviditelnými pouty. Ben se k tobě dostane." !
1 zoufalý. Musel něco udělat

Ben byl nepříčetný. "Proboha podívej se, kd Ukaž mi runový kámen" zvolala Vrba a podívala se rnnou. Questor,
Abernath, Mozol Pastířák " řitom z Bena na Meekse a zase zpátky. "Chci y , p
ka a Pijavka" Otočil se a kývnul na ně, ale n dět kámen, který jsem ti dala nevystoupil. Jak se zdálo, nikdo z nich si
nebyl Bena polil chlad. Runový kámen mléčně zábarve-že by měl. Obrátil se znova k Vrbě a sám přitom talisman, který
měl varovat před hrozcím nebez-til, jak se mu do hlasu vkrádá zoufalství ,Proč čím ,Nemám ho" zavolal bezmocně.
"Ztratil byli se mnou. kdybych nebyl tím, kým tvrdím, emho,když..." jsem? Oni znají pravdu" Znova se otočil a v hl
"Mám ho tady!" skočil mu triumfálně do řeči Me-mu zazněl vztek. "Zatraceně, Questore, řekni jí s. Čaroděj sáhl do
záhybů svého šatu a vytáhl ru- ! o k poň co jak
co " ámen - nebo něco o runový

Čaroděj zaváhal, jako by zvažoval, zda je vho en vypadalo, a zvedl ho nad hlavu. Zářil jasnou ..
udělat, oč ho Ben žádá, ale pak se napřimil. " rvení. .

7)

mluví pravdu, Vrbo. On je skutečným pánem L " "Bene. řekla rba emně a do tváře se i vrátila doveru," řekl nakonec.
děje. "Jsi to ty?" Bena bodlo u srdce neboť viděl, ,

Z hloučku se ozvalo souhlasné mručení a syče se mu dívka vzdaluje. doprovázené několika pisklavými "Zachraň

Moment" zvolal nečekaně Questor Thews a vši-mocný pane, vznešený pane" - Domů skřítci ,ni se na něj podívali Musel ti adnout, Vý-schovávali za Questorovými zády. osti " řekl úslužně. Udělal krok či d á kupředu, při- Ben se obrátil. "Rychle pojď sem, Vrbo. Prosí mž se snažil setřást ze sebe Domů skřítky. Držel nezůstávej tam!" ruce kámen, který Benovi dala Vrba - nebo který To už ale Meeks popošel kupředu a nasadil Ben __ alespoň díky magii vypadal - a všem ho ukázal. nejlaskavější úsměv. "Miluji tě, Vrbo," řekl í ámen rudě žhnul. J. " luji tě a chci tě chránit. Pojď sem ke mně. To všec Ještě nikdv_ v životě nebyl Ben čaroději tak vděč-jsou jen cizincovy kouzla. Nemá žádnou podporu ý.

šich přátel. Jsou to jen iluze. Pokud se pořádně po Díky Questore," zašeptal tiše. váš, uvidíš pravdu. Vidiš mě? Jsem snad jiný, n Vrba se opět zastavila. Pomalu couvala, opět plná jserri býval Co slyšíš jsou lži Pamatuj na sen M nerozhodnosti. Ted' se jí na tváři odrážel i strach. vzít otěže a dovést jednorožce ke mně. Jen tak .se Nevím, kte z vás je Ben " řekla tiše. "Možná že chr

áníš před nebezpečím Tyhle iluze, co vypadají j žádný:" ko í přátelé jsou právě tím nebezpečím, před kt Slova zůstala viset v nenadálém tichu. Nad slun-rim tě varoval sen Pojď ke mně, zachraň se" cem zalitou loukou se rozhostilo strašidelné napětí. Vrba se nejdřív podívala na jednu, pak na druh Lidé znehybněli a vypadali jako figurky na šachov-stranu, na tváři zřetelný zmatek. Zajejimi zády zad nici - každý byl připraven pohnout se jiným smě-P ajemně zaržal jednorožec, útržek tmy v denní rem a zaútočit. Vrba se přitiskla zády k jednorožci,

z82 TERRY BROOKS

oči jí těkaly zjedné skupiny postav na druhou. norožec za ní stál tiše. _

Musím něco udělat, řekl. si znova Ben a horeč přemýšlel, co by to mělo být.

Vtom z lesa vypochoďoval Dirk ze Zápříží. Ko mohl docela dobře být na odpolední vycházce. L tejně se vyhnul stromům, pečlivě si vybíral cestu zi stébly trávy a k větinami. Hlavu a ocas nesl vyso nedíval se ani napravo ani nalevo. Vypadalo to, j by se tam objevil náhodou. Kráčel přímo dopros mýtiny, tam se zastavil rozhlédl se lhostejně po dech shromážděných kolem a posadil se.

„Dobrý den," pozdravil.

Meeks vydal skřek při kterém se všem zjeřily c py a šlehl pláštěm. Podoba Bena Holidaye, za kt se doposud. skiýval, se zachvěla, jako se zavlní obr na hladině ezera, hodíme-li do něj kámen a začala rozplývat. Vrba křičela. Čarodějova drápotivá ruka zvedla. Máchl jí a vrhl na Dirka hrozivý zelený ohe To už se ale kocour začal proměňovat. Jeho mal chlupaté tělíčko rostlo, třpytilo se a uhlazovalo, až změnilo v diamantový krystal. Čarodějův oheň do n udeřil rožbil se a rozprskl do sluncem prohrátél vzduchu, zasypal stromy, trávu a sežehl zemi.

To už Ben běžel k Vrbě jako o život aječel jak šilenec. Sylfa však bvla už mimo jeho dosah. Př tiskla se zády k černému jednorožci, oči rozšiřend hrůzou a pevně uchopila uzdu. Jednorožec dupa a ržál, nařikal svým vysokým, děsivvm hlaser a škubal sebou sem a tam. Vrba se přitulila ke zvířet jako vystrašené dítě ke své matce. Pověsila se na ně a nechala se jím vléct - pryč od Bena.

Vrbo!" zavyl.

Meeks se ještě stále zabýval Dirkem. Jiskry z ča- rodějova prvního útoku se ještě neroptýlily, když čaroděj udeřil znova. Vjeho dlaních se rozhořel oheň;

CERNÝ JEPNOROŽEC z83

ry Meeks vzápětí vrhl proti kocourovi. Obrovská ule se valila vzduchem přímo na kocoura. Dirk vy- _il hřbet, otřásl se apohltil plamennou kouli do své- krystalického těla. Pak oheň opět vyšlehl ven

snesl se na čaroděje jako déšť plamenných šípů. Me- nad sebou rozprostřel plášť a plameny po něm ouzly. Některé dopadly na démona krčícího se iedle Meekse a popálily mu kůži. Ten zařval a vyrazil chůru se vzteklym zaskřehotáním.

Všude bylo plno plamenů a kouře, Ben slepě klo- ýtal vpřed. Někde za ním křičeli jeho společníci. dad hlavou mu přelétl démon, jeho stín zaclonil slun- e tak, že louka vypadala jako při zatmění. Černý dnorožec s nárkem vyrazil kupředu a Vrba se mu yšvihla na hřbet. Udělala to spíše instinktivně než rozvahou, ale výsledek byl stejný - byla unášena ryč. Jednorožec se mihl kolem Bena tak rychle, že j sotva zahlédl. Chňapl po něm, mamě. Letmo spat- l Vrbino pružné tělo přitisknuté kjednorožci a pak ba zmizeli mezi stromy.

Okřídlený démon zaútočil. Padal na louku jako ká- ien z čistého nebe, z tlamy mu šlehal oheň. Ben se rhl k zemi a chránil si hlavu. Koutkem oka zahlédl, k se Dirk otřásl, vyhrbil proti plamenům, pohltil je vrhl je zpět. Plameny udeřily do nestvůry a od- irštily ji zpátkv. Vzduch zhoustl sazemi a dýmem. Meeks znova udeřil, Dirk útok odvrátil. Vrhł se na ěj démon, ale Dirk opět odrazil oheň zpět. Ben tal, upadl, opět vstal a slepě vrávorál bojištěm. .olem něj se ozývalo volání a výkřiky, před jeho sl- címa očima se z kouře vynořovaly nezřetelné ob- . Zatápal rukama ve naze najít něco, cokoliv. akonec uchopil medailon.

Propaloval mu dlaň. Na chvíli myslel, že zahlédl aladinův ohraz, jako slabý odlesk z veliké dálky, říbrná, obrněná postava na mohutném bílém oři.

z86 TERRY BROOKS

Ben Holiday se probudil na stinné lesní mýt která voněla mechem a divokými květy. Na s mech zpívali ptáci, jejich písne zněly jasně a dostně. Přes mýtinu se vinul malý potůček, k zřejmě pramenil v lese a mezi stromy zase mizel. vzduchu byl klid, který šeptal o míru a samotě. Ben ležel na trávníku a díval se skrz splet' vf nad svou hlavou do nebe, na němž nebyl jed mráček. Mezi listím prosvítalo slunce. Opatrně zvedl. Všiml si, že má popálené šaty ajeho n a paže pokrývají saze. Chvíli se prohlížel a prohn tával, zda nemá nějaké vážnější zranění. Nena žádné jen boule a odřeniny, zato vypadal, jako by protáhl pultuctem komínů.
„Je ti lépe, Výsosti?“

Obrátil se po zvuku známého hlasu a uviděl Dir ze Zápraží sedícího pohodlně na velkém, meche porostlém kameni, packy pečlivě složené stranc Kocour ospale zamžoural a zívnuł.

„Co se se mnou stalo?“ zeptal se Ben, neboť si uvědomil, že není na stejném místě, tohle nebyla mytina kde ztratil vědomí. „Jak jsme se sem dostali?“

Dirk vstal, protáhnul se a znovu se posadil. „Přinesl jsem tě sem. Abych řekl pravdu, byl to docela nepochopitelný kousek. Naštěstí umím docela dobře použít energii k přepravě nehybných předmětů. Nezdálo se mi vhodné nechat tě ležet na spálené louce.“

„A co ostatní? Co Vrba a...“

„Myslím, že sylfa je s černým jednorožcem a já nevím kde. Tvé společníky to rozhodilo do všesmíru. Poslední výbuch je všechny poslal do vzduchu. Některá kouzla by se neměla používat. Meeksova škoda, že to neví.“

Ben zamžikal, aby zahnal poslední nával závratí a pozorně se zadíval na kočku. „On věděl, kdosi, že?“
„Poznal čím jsem.“

CERNÝ JEDNOROŽEC 28T

„Jak je to možné, Dirku?“

Ben chvíli zvažoval otázku. „Cesty spektrálních koček a čarodějů se v minulosti už několikrát křížily, Milosti.“

„Že to nebyla příliš přátelská setkání?“
„Nijak zvlášť.“

„Zdálo se, že se tě bojí.“

„On se bojí mnoha věcí.“

„V tomto směru není sám. Co se s ním stalo?“

„Ztratil chuť dále bojovat a odletěl na svůj domov dleném mazlíčkovi. Pokud můžu hádat, šel pro uzelné knihy. Věř, že ovládá jejich sílu. Pak se vracel zpátky a tentokrát tě bude pronásledovat až do konce. Být sebou, připravil bych se na to.“

a Bena jako by sáhla ledová ruka. Pomalu se nabalval a přitom cítil, že ho nohy sotva nesou. „Munajít ostatní,“ začal, jak se snažil dostat se přes strachu a beznaděje, která ho obklopila. „Když, ale jak to mám udělat?“ Vykročil vpřed, ale znovu

namáhavě zpomalil a klesl na kolena, neboť mu tělo opět projela závrať. „Jak jim mohu pomoci? Vím nebo později prohraju. Všechno se mi vymklo z rukou. Nejsem na tom líp než toho dne, kdy meek vyhodil ze zámku. Pořád nevím, jak to, že se nikdo nepoznává. Pořád nevím, jak se Meeksovi podařilo dostat se k medailonu. Pořád nevím, co se stalo s černým jednorožcem. Nevím vůbec nic o tom co se kolem mě děje!“

Dirk znovu zívnu. „Nevíš?“

Ben ho neslyšel. „Řeknu ti jen jedno. Neovládnu to sám. Nikdy jsem na to neměl. Je zbytečné se pokoušet. Potřebuji pomoc. Udělám to, co jsem měl udělat hned ze začátku. Půjdu do mlh, medailon nedám, a najdu víly. Udělám to tak, jako přečtím. Najdu je a poprosím o kouzlo, díky němuž budu

260 TERRY BROOKS

moci čelit Meeksovi. Pomohli mi s Nočním Smečkem pomohou mi i s Meeksem vlusí.“

„Ach to přece není pravda, že?“ zeptal se

Dirk. "Vily pomáhají jen tehdy, když samy cht
sám to dobře víš, můj milý vznešený pane. V2
jsi to věděl. Nemůžeš vyža.dovat jejich pomo
v ni můžeš doufat. Volbaje vždycky na nich."
, Tojejedno " potřásl Ben. paličatě hlavou J
mlh. Ažje najdu, tak...

"ktidje najdeš," přerušil ho Dirk.

Ben se odmlčel a pak vybuehl. "Bylo by oo
milé, kdybys mě aspoň jednou pro změnu povzl
Proč si myslíš, že bych je ieměl najít?"

Dirk se na něj chvíli díval a pak zavěťřil.

j p

kolem lhoste ně z í ali. "Protože nechtějí, ab
našel, vznešený pane, řekl kocour nakonec.
vzdechli si. , Víš, oj: už našly tehe."

Nastala dlouhá chvíle ticha. Ben a kocour s
sebe upřeně dívali. Ben se zakuckal.

, Co?"

,
Kocour napůl přivřel víčka. "Milosti, a kdo si i
liš, že mě poslal?"

Ben se pomalu posadil zkřížil nohy p"red st
a ruce složil v klíně. "Tebe poslaly vily>" Ka
neřekl ani slovo. "Ale proč? llyslím tím, proč t
Dirku?"

"Myslíš tím, proč zrovna kočku? Proč ne b
psa? Nebo lva nebo tygra? Nebo snad dalšího P
dina například? Tohle jsi chtěl říct" Dirkovi se ;
žily chlupy od zát5lku až do púlkyzad. "Nu, nic
než kočku nepotřebuješ ani si nezasloužíš, můj
vznešený pane! Nebo spíš potřebuješ mnohém
Byl jsem poslán, abych probudil tvé vědomí, ab
tě donutil přemýšlet Neměl jsem tě spasit Po)
iš po záchraně, hledej ji sám u sebe! Tak
vždycky bylo a tak to vždycky budei"

CERNÝJEDNOROŽE%

stal, seskočil z kamene a rozvážně kráčel k ohro-
nému Benovi. "Už mě znudilo pořád se ti motat
em noh jako nějaká číča. Řekl jsem ti všechno,
otřebuješ vědět, abys odvrátil kouzlo, které proti
ě bylo použito. Udělal jsem všechno, s výjimkou
; abych ti pravdu přistrčil až pod nos, což arii
lat nemůžu! To je zakázáno Nadpřirozené by-
i nikdy nezjevují pravdu smrtelníkům. Dával
n na tebe pozor na tvé cestě, když jsi to potřebo-
aěkoliv to nebylo nutné ani zdaleka tak často,
sis myslel. Sledoval jsem tě, a kde to jen šlo, tak
n tě vedl. A co bvlo ze všeho nejdůležitější, nutil
n tě přemýšlet, což tě taky drželo při životě!" Na
íli zmlknul. "V každém případě je tomu teď ko-
Tvůj čas na přemýšlení vypršel!"
n rychle zavřel hlavou Dirku, já přece nemů-
."

j i" y

,Neskáke mi do řeči zas čel kocour. "Kdy už se
nečně lidé naučí naslouchat kočkám?" Panenky
ych ti pomohlzvneš ňýlpane.Bylo mě poslaly,
však na mě,
tké prostředky zvolím. Neradily mi, co mám udělat

bo říct: Neřekly mi ani, proč se domnívají, že ych ti mohl pomoci právě já. Víly to tak nedělají- nedělají to ani kočky Jednáme, jak se rozhodneme žijeme své životy tak, jak je nutno. Hraje! ne hry, rotože jsme tím, čím jsme. Kočičí hry, vílí hry, echny jsou stejné. Náš svět, vznešený pane, je ;ela odlišný od tvého!"

Kocour zvedl packu a řekl: "Poslouchej mě tedy. ikdo nemá nárok na to, aby jiní za něj řešili problé- y, ve kterých se ocitl. Nikomu nepřinesou život na tibrné míse, ani kočce, ani králi Pokud si přeješ po- iat pravdu, musíš si ji najít sám. Pokud toužíš rozluš- hádanky, které tě matou, použij vlastn rozum. Vidíš m sebejako osobu utopenou v neřešitelném rozporu.

zgo

TERRY BROOKS

Věříš, že sám nejsi schopen se osvobodit. Ukr n,- ukradli ti království. Pronásledují tě nepřá enci jsou pryč. Je to j en řetěz nesnází, j ehož čl spoj

jsou vzájemně propojeny, Bene Holidayi. Rozetni jeden z nich a rozpadne se celý řetěz! Jen ty sám v rukou kleště, ne já, ne nikdo jiný. Tohle se ti sn říct od pího dne. Rozumíš?"

Ben rychle přikývnul. "Rozumím."

packa opět dopadla na zem. "To doufám. Ted' ti ještě jednou zopakuju. Magie, proti které bojuješ, ma íe klamu - křivé zrcadlo, které mění pravdu g ravdu a lež. Pokud se osvobodíš, můžeš po polop "

ci i sm přátelům. Ale raději si pospěš!

Protáhl se, obrátil se k němu zády a udělal nekol:: kroků. Pak se zastavil a znova s obrátil k Benov. š Lesní mýtina byla nyní tichá, dokonce i ptáci ve- ; větvích zmlkli. Slunce stále svítilo skrz korutry storriů a vrhalo strakaté stíny listů a větví na tráw pod jejich nohama. Ben i Dirk byli pokryti malými skvrrik a proužky světla.

čemokněžník se tě bojí, Bene Holidayi," oznámi mu tiše Dirk. "Vi, že odpovědi máš už téměř na do~: sah a brzy se asvobodíš. Pokusí se tě zničit dřív, ne: se tak stane. Dal jsem ti prostředky, abys našel ods povědi, které ti pomohou ho porazit. Použij je. Jsi inteligentní člověk. Byl jsi mužem, který řídil životy jiných lidí. Muž práva, muž moci. Chop se ted vlastního života!

Tiše se vydal k okraji mýtiny a už se ani neohlédL Líbilo se mi s tebou, Výsosti," zavolal. "Líbilo se naše cestování. Ted, už je to pryč. Přede mnou jsou jiná setkání ajiná místa. Budu na tebe myslet. jnoho dne, možná, na shledanou!"

počkej, Dirku!" vykřikl Ben a vyskočil navzdory ; závratí.

nečekám, Milosti!" odpověděl kocour

CERNÝ JEDNOROŽEC zgl

téměř ztracený ve stínu. "A kromě toho, už pro tebe nemohu nic udělat. Udělal jsem všechno, co jsem mohl. Přiju ti hodně štěstí."

Dirku!"
sem ti řekl. A občas naslouchej koč-
"Pamatu, co
kám, ano"
"Dirku, zatraceně
!"
bohem!"

"S
S posledními slovy zmizel Dirk ze Zápraží v lese
a byl pryč.

Ben Holiday se za kocourem dlouho díval, jako by očekával, že se ještě vrátí. Nevrátil se, jak jinak. Svým způsobem Ben někde uvnitř věděl, že to tak bude. Když tu skutečnost konečně přijal, přestal kourou vyhlížet a propadl panice. Poprvé od chvíle, co byl vypuzen z Ryzího Stříbra, byl sám. Sám v nejhorší šlamastice svého života. Neměl svou tvář, neměl medailon, neměl tušení jak získat zpátky jedno nebo druhé. Dirk ze Zápraží, jeho ochránce, ho opustil. Vrba zmizela na zádech černého jednorožce, neboť ho pokládala za cizince, kterým se zdál být. Jeho přátelé byli rozprášeni bůhvídkde. Meeks odešel pro kouzelné knihy a brzy se vrátí, aby s ním udělal krátký proces.

A tak tam seděl a čekal.

Byl ochromený. Nedokázal myslet jasně. Pokoušel se přijít na to, co by měl podniknout, ale marně. Zmatené myšlenky se v jeho mysli přetahovaly o pozornost. Vstal, jeho pohyby byly mechanické, oči prázdné. Pomalu došel ke břehu malého potůčku. Podíval se ještě jednou směrem, kam zmizel Dirk, ale neviděl nic jiného, než stromy. Obrátil se zpátky a cítil, jak mu v duši houstne skličující odevzdanost. Poklekl nad vodou a omyl si popelem zčernalo: tvář. Protřel si oči. Byla jako led. Nabral plné dlaně

zgz TERRY BROOKS

a polil si hlavu i ramena. Chlad ho probral a po mu se vzpamatovat.

Posadil se, z tváře mu kapala voda a očima sl val proud.

Přemýšlej, pobídl sám sebe. Znáš všechny o vědi. Dirk říkal, že je znáš, tak kde k čertu jsou?

Odolával téměř zdrcujícímu nutkání vysk a prchat mezi stromy. Přinutil se zůstat na místě. kákolí činnost by byla v téhle chvíli rozhodně le _ než tady jen tak sedět. Slepý úprk však nebyl pr to, co situace vyžadovala, zato přemýšlení ano. M sel se dozvědět jednou a provždy, co se stalo. _

Články řetězu, říkal Dirk. Všechny problémy b jako články řetězu, spojené dohromady. Přetni jed a řetěz se rozpadne. Fajn. Udělá to. Rozetne řet Ale který článek si vybrat?

Podíval se znova do proudu a pozoroval na hlad' svůj zčeřený obraz. Koukala na něj pokřivená pod ba tváře Bena Holidaye. Viděl však sám sebe, ne zince, kterého viděli všichni ostatní. Jak to, že p ostatní vypadal jinak? Maska, řekl Dirk. A on se v ztrácí. Díval se na sebe dlouhou chvíli, pak vzhlé

vzhůru a zadíval se na skupinu planých květů
několik yardů vzdálenou. Díval se na ně, ale nev-
mal.

Magie klamu, řekl Dirk.

Či magie? Či klam?

Jeho vlastní, řekl Pán řek. Pán řek mu nabídl po-
moc a dokonce to i zkoušel, ale pomoci mu nemohl
Magie, která způsobila změnu, byla jeho vlastní ma-
gie a jen on sám mohl kletbu zlomit.

Jaké kouzlo však použil?

Snažil se na to přijít, ale bezúspěšně. Nic ho nena-
padalo. Zhoupł se na podpatcích k potoku a zpátky.
Schoulil se ve stínu horské mýtiny a dovolil svým
myšlenkám chvíli se volně toulat. Vracely se k noci;

CERNÝJEDNOROŽEC zg3

Ryzím Stříbře, k jeho ložnici, kde se znenadání
ikud vynořil Meeks. Tehdy se všechno obrátilo
oršimu, tehdy ztratil medailon. V té vzpomínce
i skřípalo, snažil se to polapit, ale jeho úsilí vy-
elo naprázdno. Ztratil medailon, ztratil svou
ožnost, ztratil svou magii, ztratil své království.
ánky řetězu, který musí přetnout, pomyslel si.

r

omněl si na úlek, když zjistil, že je medailon

č. Připomněl si svůj strach.

Vtom ho napadla nečekaná myšlenka a vzpomínky
smísily. Kdysi dávno mu vily něco o strachu ři-
ly. Vlastně k němu promluvily jen jedinkrát, když
vydal do mlh, aby získal Prach Io. Přišel tehdy do
jandoveru a musel bojovat o své právo na trůn-
távě takjako teď. Co mu to tehdy řekly? Strach má
lnoho tváří. Mrrsiš se naučit je rozeznat, až k tobě
hjdotr příště.

Zamračil se. Tváře? Masky? Mezi tím není takový
zdíl, uvažoval. Tenkrát přemýšlel, co ta slova mo-
Du znamenat. Teď si s tím nelámá hlavu. Tenkrát
É myslel, že se vztahují k jeho nadcházejícímu
etu s Železným Cejchem. Ale co když tím chtěly
ct něco jiného? Co když myslely jiný strach,
ach, který zažíval nyní - strach z toho, co se sta-
, když ztratí medailon?

Mohly vylv vidět tak daleko do budoucnosti? Nebo
lojejich varování všeobecné?

Co když se týkalo magie této země?

Rozpačitě sáhl pod tuniku a vytáhl medailon, který
d' nosil, medailon od Meekse s krutou čarodějovou
áří vyrytou na líci přívěsku. Všechno začalo právě
dy - otázky, záhady, změt' událostí, díky nimž
ratil zdravý rozum a upadl do bažin strachu
pochybností. Jak se to jen mohlo stát, pomyslel si
: snad posté. Jak jsem mohl ztratit meda:lon, aniž
rch o tom věděl Jak Meeks přišel k medailonu,

TERRy BRooKs

když jsem ho mohl sundat jen já sám? To net
smysl! Dokonce i kdyhych ho sám sundal, proč s
to nemůžu vzpomenout?

Pokudjsem ho ovšem sundal.

Žaludek se mu sevřel. Panebože!

Pokud ho ovšem pořád nenosím na krku!
Cosi popostrčilo jeho myšlenky o kousek dál.
mo před sebou viděl pomyslné kleště, jak zpracQ
vají řetěz. Sebeklam, řekl Dirk. Jeho vlastní ma;
řekl Pán řek. Ztraceně! Cítil, jak se mu krátí d
a mění se v těžké, vzrušené oddychování, slyšel
srdce bušit v hrudi. To dávalo smysl. Byla to jed
možnost, která dávala smysl. Meeks mu nemohl
medailon, pokud ho nesundal sám. Nemohl si v
vzpomenout, že by ho sundával. Jediný důvod m
být, že ho nikdy nesundal!

Meeks nějak zaonačil, aby si to myslel.

Ale jak?

Rozebíral jednotlivé detaily. Ruce se mu třá
vzrušením, medalion se otáčel, jak ho držel na řel
ku mezi prsty. Je možné, aby stále nevědomky ne
medailon Nejvyššího pána Landoveru? Myšlenky
rozběhly tryskem. Zkoumal možnosti šeptající k t
mu naléhavými hlasy. Stále nosil medalion! MeE
ho prostě jen nějak proměnil aby si Ben myslel,
to není skutečný medalion, ale náhražka. Tím by
vysvětlovalo proč se ho Meeks prostě nezabavil
vloznici. Báł se, že by se mohl obevit Paladín z
boť iluze byla stále ještě příliš če štvá, příliš slal
Proto mu čaroděj dal to podivné varování ohled
přívěsku a pak ho nechal odejít. Čekal, že dřív nel
později bude Beri o jeho příkazu pochybovat a p
možná medalion sám strhne a zahodí, aby se osv
bodil. Tak by se mohl medalion snadno dostat i
Meeksových rukou!

Myšlenky vířily. Jazyk, uvědomil si najednou J

CERNÝJEDNOROŽEC 295

ch mohl stále hovořit jazykem Landoveru, pokud
ch neměl medalion? Questor mu kdysi řekl, že dí-
přívěsku rozumí jazyku země a umí používat je-
písmo! Proč na to jen nepomyslel dřív? Questor
Questor se přece divil, jak se Meeksovi daří
"dycky dostat medalion zpátky od kandidátů, kteří
lhali a odmítali jej vrátit dobrovolně. Musel jim
ověst něco podobného! Musel je obelstít, takže ho
i sundali v domnění, že užjej dávno ztratili.
Můj bože! Je to možné?

Zhluboka se nadechnul, aby se uklidnil. Mohlo to
nad být jinak? Zápornou odpověď okamžitě zamítl.
edině tohle řešení dávalo smysl. Okřídlený démon
Iepřestal v útoku na lesní nymfy v Elderew kvůli
7irkovi. Odletěl, neboť poznal medalion v Beno-
ých dlaních a zalekl se jeho moci. Démon rozeznal
iravdu, kterou Ben neviděl, neboť byla zahalena kou-
lem. Kouzlem, které použil Meeks té noci v ložnici.
elmi starým kouzlem, připomněl si Ben. Právě to-
le řekla Noční Stín Strabovi. Proto ho mohli poznat
sn čarodějnice a drak. Byli starší, než kouzlo samo!
Jak ale působí? Co je zapotřebí, aby zlomil zakle-
? Je to stejné kouzlo, jako to, které změnilo jeho
zhled?

Otázky si žádaly odpovědi a vršily se jedna na
ruhou. Klam - tak znělo klíčové slovo, slovo, kte-
Dirk používal opakovaně. Meeks musel Bena
klamat kouzlem, aby uvěřil, že nosí jiný medalion.
en přijal klam za pravdu a tak dovolil, aby ho
uzlo ovládlo. Ztraceně! vybuďoval si vlastní vě-

ní! Meeks mu vnutil představu, že o medailon přil a on sám sebe přesvědčil o pravdivosti čarodějotvrzení !

V tom případě by měl být schopen prostě jen...

Nedokázal tu myšlenku dokončit. iTěl strach ji dončit. Co když se mýlí? Znova se zhluboka nadechl.

zgó TERRY BROOKS

Nezáleželo na tom, zda ji dokončí. Důležité byl, vyzkoušet. Bude ji inuset vyzkoušet, pokud si c být jist.

Díval se do proudu a pozoroval svou tvář, ja chvěje a mění s ka.ždým pohybem vody. Mask pomyslel si. Ne pro něj, ale pro ostatní. Utišil pak uchopil medailon za řetěz a zvedl ho před se Meeksův obraz se pomalu houpal a otáčel, odrá sluneční světlo v matných stříbrných záblescích Vědomě zpomalil dech, tlukot srdce i sám čas. Si středil pohled na zčernalou rytinu, pozoroval, jak otáčivý pohyb zpomaluje, až přívěsek visel zc nehybně. Vymazal obraz, který měl před sebou, své mysli a nahradil ho vzpomínkou na Palad vyjíždějícího z bran Ryzího Stříbra vstříc vycházfc címu slunci. Zahleděl se na zašlý a ošoupaný pov a vybavil si vyleštěné stříbro. Plně se té předsta odevzdal.

Pamatuj, co vidíš je jen lež, říkal si. Nic než lež.

Nestalo se však nic. Na medailonu byl stále M eksův obraz. Potlačil nový nával paniky a přinutil zůstat v klidu. Bylo zapotřebí něčeho víc: Ceho?

Jeho mysl pátrala, zvažovala a odmítala jednotlivé možnosti. Stále se upřeně díval na medailon. Kole se nic ani nepohnulo. Nebýt občasného zapípá ptáka a šumění listů, bylo by ticho dokonalé. M pravdu, tím si byl jist. Zlom první článek a ostat budou následovat. Řetěz se rozpadne. Opět bui sám sebou, získá zpět Paladinovu síl.u, jeho mag bude volná. Musí j en najít klíč.. .

Zjistil, že se v myšlenkách začíná ztrácet. Poma přešel prstý po celé délce řetězu, až k samotnérr medailonu. Zlehka polaskal jeho povrch a sevřel l do dlaní. Na dotek mu byl odporný - ale tak to mo: ná Meeks chtěl. Pevně ho stiskl. Cítil jeho povrch kony rytiny, ale představil si přitom ne Meeks

CERNÝJEDNOROŽEC 2g7

Le Paladina vyjíždějícího v sluneční záři z brány yzího Stříbrajemu v ústřety...

Něco se dělo. Medailon začal hřát a jeho dotek byl ochu jiný. Stiskl ho ještě pevněji. Obraz, který byl medailonu ukrytý, pevně ukotvil ve své mysli. Zael oči. Představa zářila jako bílý paprsek, jediné ětlo v temnotě. Medailon pálil, ale Ben ho stále kl. Cítil, jak se povrch přívěsku mění, něco odpavalo jako stará kůže. Ano! Medailon stále žhnul C náhle prudce vzplál. Žár pronikl celým Beno- m tělem, kouzlo z něj spadlo a rozptýlilo se ve

Znova ucítil chlad. Pomalu otevřel oči, pak rozevřel (aně. Podíval se na medailon. Byl třpytivý a nedot-

ený. Najeho povrchu se viděl jako v zrcadle. Vstříc
iu zazářil obraz Paladina.
Usmál se širokým, téměř slabomyslným úsměvem.
ak přece jen měl nakonec pravdu. Celou dobu měl
edailon u sebe.
Řetěz, který ho doposud spoutával, byl zlomen!

TErrRY IRoorrs

Vrba se zavrtěla. Jak se pomalu a líně přec
z dřímoty, navracelo se jí vědomí. Slunce hř;
kůži, dlouhá stébla trávy šimrala. Otevřela o
mrkala, neboť, ji světlo oslnilo a znovu oči za
Měla sen - nebo snad ne? Letěla na oblakl
chala se unášet vzdušnými proudy, které ji po
něly, postrkovaly a nesly kolem celého světa,
by byla pták a měla křídla. Znova zamrkala. L
na zádech a cítila pod sebou zemi. Připadala ;
volná!
Pak pocit vznášení se zmizel. Nemilosrdně
udeřily vzpomínky. Probrala se úplně a posadil
To nebyl sen. Byla to skutečnost - zoufalý let,
před Meeksem, oki.ídleným démonem a ostatním
Otřásla se. Přinutila se znova otevřít oči, zam
rala proti slunci. Byla na široké mýtině uprostře
sa listnáčů a borovic, téměř ve stínu pevnosti
wouk. Staré hradby se nad ní skláněly, zubaté
soké proti odpolednímu nebi. Stráž před ní byla
kryta květinami, jejich vůně naplňovala nehy
vlhkostí nasycený vzduch. Celé pohoří Melcho
zdálo být neobvykle tiché. Podívala se vzhůru.
ne tucet stop od ní stál černý jednorožec sledi
ji. Uzdu utkanou ze zlata měl stále pevně obepnl
kolem štíhlé hlavy.
Jelajsem na tobě," zašeptala téměř neslyšně.
Vzpomínka byla směsicí obrazů a pocitů. Převa
se přes n.i jako ledová voda s ohromující intenzí
Stěží věděla, co dělá, když se yšvihla na jednor
cův hřbet. Byla vyděšená tím, co se dělo kolem, t
žila utéct před tou hrůzou. Nic nebylo takové, jak
zdálo - ani Ben, ani cizinec, co o sobě tvrdil, žf
Ben, ani kočka, nic. Pak se kolem rozpoutaly p
meny, ničení a nenávisť. Myslela jen na to, ;
uprchnout. Jednorožec s;;bou škubal sem a tam. Je
dotek elektrizoval. V ruce držela zlatou uzdu, pt^

CERNÝ,JEDNOROŽEC 3o1

chytila hřívý, přimkla se k hladkému tělu, štíh-
krku, svou vlastní tvář přitiskla... Představy
ily a zmizely. Cíty byly silnější, než obrazy,
y o potřebě a touze.
ěžce lapala po dechu. Vyskočila na jednorožce
rozmyšlení. Jéjí let, jinak se to nedalo nazvat,
magický. Nevnímala čas ani prostor, jen inten-
í pocit bytí. Jednorožec ji neodnášel jen pryč
uky. Odnášel ji pryč od ní samé, do jejího nitra,
mohla spatřit, čím je a čím vším by mohla být.
tato myšlenka ji naplnila úžasem a zároveň
tkem. Jednorožec ji ukázal podstatu a význam
Ita. Nikdy by nevěřila, že je to možné. Stačil je-
pouhý dotek, nic víc nebylo zapotřebí. Vzpo-

ěla si, jak jí přitom bylo a do očí jí vhrkly slzy.razy byly náhle podivně zamlžené, ale emoce zůlyjasné a ostré. Bylo to tak úžasné!etřela slzy a hledala očima jednorožcův pohled.le na ni čekal. Neutekl, ačkoliv mohl, a možnáěl. Prostě čekal.
,le na co? Co od ní chtěl?
ocítila zmatek. Nevěděla. Podívala se do smaragých očí zvířete a přála si, aby jí to mohl říct. Musese dozvědět pravdu. Před ní stálo magické stvoí, snad poslední svého druhu a téměř rezignovaněalo zatímco Vrba přemýšlela. Jednorožec na ni lédl - ale ona neměla nejmenší tušení, co bya udělat. Pripadala si jako hlupák.
ěděla však, že na takové pocity není čas, nedoa jim proto ve své mysli místa. Už teď je jim pís Meeks na stopě. Kočka, ať už byla čímkoliv, rží čaroděje dlouho. Meeks chtěl černého jednoe - cizinec mluvil pravdu. Což znamenalo, že ec pravděpodobně mluvil pravdu i ohledně snů.
k by ale ten neznámý muž opravdu mohl být

TERRY BROOKS

Jako nůž jí projela zoufalá touha, rychle však na zapomněla. Nebyl čas. Černý jednorožec v nebezpečí, musela udělat něco, aby ho zachr
Čekal na ni, spoléhal na ni, něco od ní očeká
Musí zjistit co.
Její instinkt jí napověděl. Musí se jednorožce tknout, vystavit se jeho magické síle. Musí se ote a přijmout obrazy skryté v jeho mysli.
Zhluboka a pomalu se nadechla ve snaze se uklit. Nečekaně ji přepadl takový strach, až se i u lalo slabo. Vždyť to, co chtěla provést bylo sileri Nikdo z těch, co se kdy dotkli jednorožce, nebyl tt sám sebou. Nikdo.
Ale ano. Vždyť ona sama už se magické bytosti ~ dotýkala. Pohládila ho, když mu přes hlavu přetaho = vala zlatou uzdu, držela se jeho hřívý během šílené=. ho úprku z mýtiny. Pokaždé si však téměř neuvědomovala, co dělá. Ve vzpomínkách jí zůstal jen mat= : ný obraz, jako nikdy neuskutečněný sen. Teď st' chystala udělat něco zcela jiného. Chtěla se jedno rožce dotknout dobrovolně a vědomě. a dát tak v sázku všechno, čím byla. Všechny legendy říkaly totéž. Jednorožci nepatří nikomu, jen sami sob
Dotkni se jednoho z nich a budeš ztracen.
Rozhodla se. Černý jednorožec byl víc než jen le gendou, vyprávěním tisíc let starým. Byl víc, než jett snem, ktezý ji přiměl vydat se na cestu. Dokonce byl i víc, než jen bytostí z masa a krve. Byl neutišitelnou touhou, nedílnou a nepostradatelnou součástí jí samotné, tajemství, čekající na odhalení. V smaragdových očích kouzelné bytosti se odrážely její nej tajnější přání. Nic nežůstalo skryto. Zradilo jí vlastně těio. Touha po jednorožci v ní zesílila tak, že jí ner dokázala vzdorovat. Ještě nikdy nezakusila tak sil ou vášně. Každě nebezpečí, ať už skutečné nebo: yšlené, ztrácelo ve srovnání s tak silným cite

CERNÝ JEDNOROŽEC 3 o3

význam. Musela se dozvědět pravdu, ať to stojí co to stojí í.

Střídavě ji polévalo horko a chlad. Zvedla se a šla, lehká jako pírkó. Chvěla se. Hrůza se v ní mísila s dychtivým očekáváním. Víř emocí smetl jakoukoliv myšlenku - zůstalajeri touha.

Ach Bene, pomyslela si zoufale! Proč jen tady nejsi?

Čemý jednorožec trpělivě čekal, ebenová socha pokrytá skvrnkami světla prosvítajícího skrz listy, oči upřené na Vrbu. Měla podivný pocit, jako by se všechny její tajné myšlenky promítly přímo do mysli bytosti, jako by jednorožec sám byl jejím nejtajnějším přáním, jež se nečekaně zhmotnilo.

"Musím to vědět," zašeptala k bytosti stojící přímo před ní.

Pomalů zvedla ruku.

Louka, kdysi travnatá a plná divokých květů, se změnila ve spáleniště, zuhelnatělý, dýmající pás holé země ukrytý pod korunami stromů. Questor Thews stál na jejím okraji a marně se snažil proniknout očima skrz závoj kouře. Sám byl pokryt vrstvou prachu a popela, jeho vyčouhlá, nahrbená postava vypadala ještě oškubaněji, než kdykoliv předtím. Sedý háv a barevné šerpy byly ožehlé a potrhané, neskutečně umazané šaškovské boty měl samou díru. Poslední magický úder vedený společně čarodějem a démonem proti Dirkovi ho vymrštil do vzduchu. Pak ucítil, že si vyrazil dech. Přistál ve větvích mohutného červeného javoru k velkému potěšení veverek a ptáků, kteří tam hnízili. Abernathy, koboldi ani skřítci nebyli v dohledu. Ben, Vrba a jednorožec zmizeli. Questor opatrně sešplhal dolů a vydal se je hledat. Nenašel nikoho.

Kroky ho dovedly na místo, kde jř. viděl naposledy, ale jak se zdálo, nikdo z nich tu nebyl.

TERRY IROOKS

3

Zhluboka si povzdechl a na sově tváři se mu ovil ustaraný výraz. Rád by se dozvěděl, co se vl stalo. Teď už zcela přijal skutečnost, že cizinec, rý se prohlašoval ze Bena Holidaye jím opravdu zatímco muž, který vypadal jako Ben, byl ve s tečnosti Meeks. Sen jeho, Vrby i Benův nako opravdu seslal jeho nevlastní bratr. Zřejmě b součástí plánu na ovládnutí Landoverského království a veškeré magie. Samotným přijetím této s tečnosti však na tom nebyl o nic lépe než předtím. Stále netušil, jak do toho zapadá černý jednorož ani co měl jeho nevlastní bratr za lubem. Ze vše nzjhorší však bylo, že neměl ponětí, jak by se mohl dozvědět.

Zatahal se za vousatou bradu a znova si povzdechl. Musí přece existovat nějaký způsob. Jen na něj přijít.

"Hmm," mručel zamyšleně, ale jeho úsilí nepřin šelo ovoce. Zamračil se. Postáváním na místě ro hodně nic nevyřeší.

Pomalů se otočil a ocítl se tváří v tvář Meekso Jeho nevlastní bratr vypadal jako dřív - hranatá postava, rozčeženě bílé vlasy a chladný pohled mrtvých

očí. Temně modrý plášť zahaloval tělo jako rubáš:
Stál ani ne tucet yardů od okraj e mýtiny mezi stro-
my. Svou zdravou rukou, na níž měl jako obvykle
navlečenou černou rukavici, tiskl k hrudi ztracené
kouzelné knihy.

Questorovi ze udělalo mdlo.

"Na tuto chvíli jsem čekal dlouho," zašeptal Me-
eks. "Naštěstí umím být velmi trpělivý."

Questorovi proběhly hlavou různé myšlenky, na-
konec zbylajeden. "Nebojím se tě," řekl tiše.

Jeho nevlastní bratr nasadil neproniknutelný výraz:
"Ale měl bys, Questore. Vlyslíš si teď o sobě, že jsi
čaroděj, ale ve skutečnosti jsi pořád jen učedník.

CERNYTEDNOROŽEC 3o5

dy nebudeš ničím víc. Já mám v rukou p ostřed-
o kterých se ti ani nesnilo! Jsem všemocný."

(alc se zdá, na černého jednorožce to nestačilo "
iovděl Questor statečně.

hloubce Meeksových očí zaplál vztek. „Ničemu
ozumiš - ani , ani Holiday, ani nikdo jiný.

;tili jste se do hry, kterou nemůžete vyhrát a ke
;mu ji hrajete špatně. Pro mějste en malou ne-

Jeho bledá, vrás-
jemností. Snadno vás zničí á maska. Musel
á tvář vypadala jako posm n
;m snášet vyhnanství, které téměř zmařilo mé plá-

kvůli tobě a té ubohé loutce, co si hraje na krále.
ii jeden z vás netuší, co jste způsobili. Jste ubozí
V místech, kde místo pravé ruky visel jen prázdný
káv zacukalo. "Čas vyměřený k pobytu na tomto
ěť ti pomalu vypršel, můj bratře. Zůstal jsi sám.
ektrální kočka už pro mě nepředstavuje žádné ne-
;ipečí. Holiday je naprosto bezmocný a sám. Sylfa
ednorožcem nemají přede mnou kam utéct, a tvé
tatní přátele jsem už dostal. Všechny kromě toho
a, ale ten není důležitý."

;uestorovi se zastavilo srdce. Meeks dostal všech-
kromě Abernathyho?

Čaroděj se znova chladně usmál. , Ty jsi pro mě
edstavoval poslední nebezpečí. Teďjsi můj."

žQuestor se napřimil, vztek v něm přemohl strach.
eště mě nemáš! A nikdy mít nebudeš.

Jeho bratr se suše zasmál. "Ne"

Zlehka pokývnul hlavou a zpoza stromů za jeho
wklouzly tucty stínů. Když vstoupily do slu-
ního světla, ukázalo se, že to jsou malá, pokrřive-
stvoření se špičatýma ušima, scvrklými tvářemi
ělem pokrytým šupinami. Zavětrili prasečími ry-
 , mezi řadou zubů jim sem tam kmítal rozekla-
hadí j azyk.
ášci!" vyhrkl tiše Questor.

3 o 6 TERRY BRooKs

"Je jich na tebe víc než vůbec dokážeš zvládn
nemyslíš?" zasyčel jeho nevlastní bratr a v hlase

zaznělo neskrývané potěšení. "Nechci s tebou
cet čas, Questore. Raději tě přenechám jim."
Rarášci Questora obstoupili, oči jim dychtivě z
hadími jazyky si olizovali rypáky. Meeks měl prav
Bylo jich na něj moc. Zůstal stát na místě, ne
smysl utíkat. Měl jedinou šanci - překvapit je. ...
Sevřeli se kolem něj v těsném kruhu, jejich oškl
tvářičky a ostré zuby byly ani ne půl tuctu yardů
něj. Vtom se Questor rychle otočil, zamával ruk
jako větrný mlýn a odhodil je pryč jediným výb
chem kouzla. Pak se tryskem rozběhl do stínu m "
stromy a přeskakoval přitom kroucí se, oslep
rarášky, jako by to byly blátivé louže. Za jeho z
se ozvalo vzteklé ječení. Rarášci už byli na noh
a pustili se do pronásledování. Otočil se proti ni
Opět mezi ně vmetl kouzlo a opět je odrazil.
bylo jich tolik! Hrnuli se k němu ze všech stran, š
betali a kňučeli, tahali ho za lem šatů. Pokusil s
o obranu, ale bylo příliš pozdě. Byli všude kole
mačkali se na něj, ruce mu přitiskli k tělu. Pod jejic váhou se zakymácel a upadl.
Pařáty se zaťaly nejdříve do jeho šatů, pak do hr
dla. Začal se dusit a nemohl popadnout dech. BoJoz
val statečně, ale byly jich tucty. Před očima se m
roztančily jiskry.
Skrz chumel raráškii ještě zahlédl Meekse, jak
stojí opodál a usmívá se. Pak ztratil vědomí.

Vrbiny dlaně byly jen několik palců od jednorož-
cova křehkého ebenového těla, když uslyšela slabé
zašustění. Někdo se k ní blížil. Vylekala se. Rychle
odtáhla ruku od jednorožce a napjatě čekala.

O chvíli později z listí vykoul chlupatý čenich, na
, gěmž visely nakřivo brýle.

CERNÝ JEDNOROŽEC

1 Byl to Abernathy, který se právě prodral hustým
orovicovým lesíkem. Opatrně se rozhlédl.

"To jsi ty, Vrbo?" zeptal se užasle.

ť Protlačil se skrz poslední větev a ocitl se na mýti-
lě. Z jeho oblečení zůstaly jen cáry. Větší část ko-
žile byla pryč, boty neměl vůbec. Kožich měl připá-
ený a vypadal, jako by ho někdo vyválel v popelu.
těžka oddechoval, jazyk mu visel z tlamy.

"Víš, řeknu ti, už jsem zažil lepší časy," prohlásil.

Možná to už někdy bylo horší, ale nevzpomínám si,
kdy. Nejdřív procestuju zbůhdarma půl světa, abych
našel tebe a tohle... tohle zvíře. Pak vás najdu, ale
nejen vás dva, hned vedle se objeví Meeks a démon.
bdněkud se přihrne kočka, strhne se magická pře-
třelka, která vypálí půl lesa a nakonec nás to rozho-
dí na všechny světové strany, takže nikdo nemůže
nikoho najít!"

Zhluboka se nadechl, vydal dlouhé, táhlé zasténání
apak se rozhlédl kolem. "Viděla jsi někoho z os-
tatních?"

Vrba nepřítomně potřásla hlavou. "Ne, nikoho."

Myslela jen na jednorožce, na vášeň, která ji spalo-
valá. Toužila vztáhnout ruku a dotknout se...

p 7 y

"Co tady děláš. ze tal se na ednou Abernath tó-
nem, který ji ylekal. Její zděšení písari neušlo.

"Děje se něco, Vrbo? Co tady děláš s tím jednorož-
cem? Dobře víš, jak je ta bytost nebezpečná. Běž od

něj, hned. Pojď ke mně, ať si tě prohlédnu. Jeho Vý-
sost by si nepřála..

"

"Viděl jsi ho?" otázala se rychle. Zmínka o Benovi
byla jako záchranné lano, neváhala a rychle se ho
chopila. "Je tady?"

Abernathy si posunul brýle na nose. "Ne, Vrbo,
neviděl jsem ho. Ztratil se, jako všichni ostatní.
Chvilí se na ni díval. "Jsi v pořádku?"
Záchranné lano zmizelo. Němě přikývla. Cítila žár

3og TERRY BRooxs

odpoledního slunce, dusný, těžký vzduch. Připa-
si jako ve vězení, jehož stěny se mají každou ch-
zhroutit. Zpěv ptáků zmlkl, ztichlo bzučení hmy
Abernathyho přítomnost ztratila smysl. Touha
jednorozce ji pohltila. Obrátila se k písáři z;
a zvedla ruku, rozhodnutá se tentokrát zvítěte
tknout.

"

Počkej!" zakřičel Abernathy. "Co to děláš, d;
če? Nedotýkej se toho stvoření! Copak nevíš, co
s tebou stane?"

"

Nepřibližuj se, Abernathy," odpověděla tiše, ;
přesto zaváhala.
, Copak ses zbláznila jako všichni ostatní?" zavri
,
pes vztekle. "Copak nikdo nechápe, co se tu de
Sny lhaly, Vrbo! To Meeks nás přivedl na to
místo. Obelhal nás, protože chtěl, abychom slouž
jeho zájmům. Udělal si z nás blázny! Jednoro-
nejspíš patří jemu! Nemůžeš vědět, co s ním Me
zamýšlí! Nedotýkej se ho!"
Letmo na něj pohlédla. "Musím. Nemohu jinak.";
Abernathy vyrazil vpřed, ale v zelených sylfníi
očíh zablesklo jasné varování. Rychle. zabr-
"Vrbo, nedělej to! Znáš přece všechny ty prib
a legendy!" Téměř šeptal. "Pokud to uděláš bu
ztracená!"

Zadívala se na něj a pak se usmála. "Po ničem
ném netoužím. Já už ztracená jsem, Abernathy."

Rychle pozvedla paže a objala jednorozce kol
krku. Tělem jí projel oheň. Stimula a silně se r
třásla. Zvrátila hlavu a těžce lapala po dechu. Š
šela, jak Abernathy někde blízko zoufale křičí

,
se však brzy vytratil. Stále byl tam, ale Vrba ho
vnímala. Viděla jen jednorozcovy oči, obrys je,
hlavy na rozmazaném pozadí. Oheň ji pohltil, sm
se s její touhou a vytryskl v podobě nespoutané v"
ně. Ztratila kontrolu sama nad sebou, jako by ji n

CERNÝ, TEDNOROŽEC 3og

rvalo na kusy. Ještě chvíli, a navždy přestane být

sama sebou.

Pokusila se odtrhnout dlaně od jednorožcovy srsti, ale nešlo to. Byla s ním spojena, stali se jedinou bytostí.

Šroubovitý roh zazářil bílým, magickým světlem, do mysli jí vtrhly přívaly obrazů. Prázdné, chladné místo. Řetězy, oheň. Bílé gobelíny, na kterých se vzpínali jednorožci, čarodějové v temných pláštích pronášející nekonečné zaklínadlo. Byl tam Meeks, Ben i Paladin.

Ozval se ýkřik tak hrůzný a osamělý, že se obraz roztrhl, jako by byly ze skla.

Osvobodmě!

Zazněla v něm taková bolest, že už to Vrba nedokázala déle snášet. Vykřikla, šukla sebou a konečně se od jednorožce odtrhla. Zapotácela se a téměř upadla. Abernathyho paže ji však zachytily včas. Podepřel ji.

"Vidělajsem!" vyhrkla a víc už nebyla schopna slova.

Ozvěna jejího výkřiku se stále rozléhala mezi stromy.

TERRY BROOKS

Ben uslyšel výkřik ve chvíli, kdy klečel na břehu lesního potůčku. Opět hyl sám sebou. V dlaních pše svíral stříbrný, zářivý klenot, medailon Pána Ldoveru. Výkřik se nesl nad korunami stromů, S; boučkový nářek plný úzkosti a strachu. Mezi stěna kaňonu se rozléhal jako kvílení větru.

Ben sebou trhl a zvedl hlavu. Nebylo pochyb. By to Vrbín hlas.

Vyskočil, dlaně majetnický sevřené kolem medailonu, očima zapátral v lesním šeru, jako by odtamtud měla sylfa každou chvíli vynořit. Ovládla ho hrůza. Co se mohlo Vrbě stát? Rozběhl se, zabrzdl, zoufale se otočil kolem dokola, neboť si uvědomil, že nedokáže určit směr, ze kterého křik zazněl. Ozýval se ze všech stran. Ztraceně! Nebylo pochyb, že Vrbín hlas uslyší i Meeks a jeho okřídletý démon. Možná už dokonce...

Stiskl medailon tak pevně, až se mu zaryl do dlaně. Irbo! V mysli se mu vynořil její obraz - křehká, krásná bytost, za jejíž život nesl odpovědnost. Vzpomněl si na slova Matky země. Prosila ho, aby dohlédl na její bezpečnost a on jí to slíbil. Jehó vlastní city ho hrozily rozsápat na kusy. Pravdy, kterým dosud nevěnoval pozornost, probodávaly jeho duši.

Rychle se z nich stala pravdajediná.

Miloval Vrbu.

Pocítil teplý příval úlevy a překvapení. Celou tu dobu popíral své city, neboť se s nimi nedokázal vyrovnat. Nechtěl mít nikoho nablízku. Ne potom, co ztatil Annie, svou ženu. Láska znamenala odpovědnost, nebezpečí ztráty a zranění. Nechtěl to zažít znovu. City však zůstaly, jak to obvykle dělávají. Neměl právo je odmítat. Jejich síla ho přemohla v temné noci na útěku před Strabem a čarodějnicí, uprostřed výních pustin - pronítl se do snového dialogu

CERNÝ JEDNOROŽEC 313

Dirkem, který se ho ptal, co ho nutí Vrbu tak zou-
e hledat.

Proč tak utíkáš? Proč musíš tak pospíchat? Proč
"

ceš Vrbu najít?" ptal se ho Dirk.

"Protožeji miluji," odpověděl.

A byla to pravda. Jen si ji do té chvíle odmítal při-
ustil, odmítal se jí zaobírat, odmítal přijmout zá-
azky, které z toho plynuly.

Ted' mu stačilo jen několik vteřin. Trvalo mu
ouho, než našel řešení. Nyní se celé to nekonečné
ledání zhustilo do jediného okamžiku.

Ten jediný okamžik však stačil.

Ben jednal. Kdysi by snad váhal, ale ty časy se
dály nahony vzdálené. Rozevřel dlaň a nechal stří-
mý medailon s vytepaným obrazem spadnout na
fsvou hrud'. Sluneční paprsky se od něj odrážely
a vysílaly mezi stromy záblesky světla.

Privolal k sobě Paladina.

Na okraji malé mýtiny vzplálo jasné světlo a zah-
nalo stíny a temnotu. Ben v očekávání pozvedl hla-
vu, v očích mu kmitlo nadšení. Nikdy nevěřil, že to
ude á znova. V e skutečnosti se modlil ab k tomu
nikdy nedošlo. Ted' si nepřál nic jiného ást jeho
bytosti se od něj začala odpoutávat.

Ve světle se objevil Paladin. Jeho bílý oř zadupal
kopyty a zaržál, stříbrně brnění zářilo, postroje vr-
zaly. Pozvedl svou zbraň. Duch zrozený vjiném ča-
se ajiném světě se rátil.

Ben cítil, jak ho medailon pálí na hrudi, nejdriv
byl jako led, pak jako oheň, pak se změnil ještě na
cosi jiného. Cítil, jak se odděluje sám od sebe, jak je
ta,žen pryč ze svého těla.

"Vrbo!" slyšel sám sebe, jak volá sylřmo jméno do
ticha své mysli.

To byla jeho poslední myšlenka. Z medailonu vy-
šlehlo stříbrné světlo. Proměnilo se v paprsek mřící

3 TERRY BROOKS

na kraj mýtiny, kde čekal Paladin. Ben cítil, jak je
nesen, aby se spojil s tělem králova bludného ry
Zbroj řře.

se kolem něj sevřela, zámký zapadly, řemínky
se pevně utáhly. Jakmile byl uvězněn v kovové sko-
řepině, zmizely jeho vlastní vzpomínky a místo nich
ožily obrazy z paladinovy mysli. Tisíce míst, tisíce
různých životů, jediný cíl - zvítězit, nebýt poražen.

Ben Holiday zmizel. Zůstal Paladin.

Uvědomil si přítomnost špinavého zarostlého,
otrhaného člověka, stojícího jako socha na břehu
malé říčky. Tělo muže nebylo ničím víc, než obno-
šenou, potlučenou skořápkou. Paladin věděl, že je to
král Landoveru a dále sejím nezabýval.

Pobídl svého koně, prorazil hradbu křoví a zmizel
mezi stromy:

Vrbin výkřik přilákal téměř okamžitě Meekse. Vy-
nořil se ze stínu rozpadajících se zdi pevnosti Mir-
wouk. Letěl na svém okřídleném démonu, temný plášť
vlál proti jasnému nebi. Démon se se zasyčením spustil

podél svahu a těžce dosedl uprostřed skupiny borovic.
Složil svá kožnatá křídla těsně k vlkohadímu tělu,
z nozder mu šlehaly plamínky, ze zad se zvedala pára.

Meeks hladce sklouzl po šupinatém krku, nespustil
přitom oči zjednorozce, který poplašeně frkal
a tančil ani ne padesát stop od něj. V podpaží své
zdravé ruky nesl ztracené kouzelné knihy.

Abemathy uchopil ještě stále ctěsenou Vrbu, stá-
hl ji dozadu a postavil se ochranitelsky před ni.

"Nepřibližuj se, čaroději!" křikl statečně.

Meeks ho ignoroval. Oči měl stále upřeny jen na
jednorozce. Udělal několik kroků vpřed, podíval se
letmo na Abernathyho a Vrbu, pak opět na jedno-
rozce azastavil se. Zdálo se, že na něco čeká. Jedno-
rozec sebou škubal a chvěl se

ni se j ako kdyby už byl
nepokusil uprchnout.

CERNÝJEDNOROŽEC 315

"Vrbo, co se to děje?" zavrčel naléhavě Aberna-
thy.

Sylfa se sotva držela na nohách. Omámeně po-
třásla hlavou a nesrozumitelně šeptala. "Viděla
jsem," opakovala. "Obrazy, celý... Ale bylo... tolik,
nemohla. . ."

Nedávalo to žádný smysl, zjevně byla ještě v šoku.
Abernathy ji jemně posadil do trávy. Pak se obrátil
k Meeksovi.

"Ona ti neublíží, čaroději!" zvolal. Meeks na něj
okamžitě upřel nelítostný pohled. "Nech ji odejít.
Máš jednorozce, jak sis přál, ačkoliv si nedokážu
představit, k čemu ti bude. Nebesa vědí, že každého,
kdo se s ním setká, čeká zlý osud!"

Meeks se na něj stále díval a mlčel.

"Ostatní tady budou každou chvíli!" oznámil Aber-
nathy. "Měl bys raději rychle zmizet, čaroději!"

Meeks se chladně usmál. "Pojď ke mně, písáři,"
řekl tiše. "Promluvíme si o tom."

Abernathy zaváhal, krátce pohlédl na Vrbu, zhlu-
boka se nadechl a vydal se napříč mýtinou. Byl tak
vyděšený, že se jen s obtížemi přinutil k pohybu.
Kráčel vstříc Meeksovi a jeho démonickému maz-
líčkovi byla ta poslední věc, kterou si přál, a přesto
to udělal. Statečně se napřímil, rozhodnut čelit situa-
ci. Ve skutečnosti neměl jinou volbu. Musel udělat
něco, aby pomohl dívce. Tohle se zdálo jako jediná
možnost.

Den byl teplý a klidný. Byl nádherný den na co-
koliv, jen ne na smrt. Abernathy šel vpřed tak po-
malu, jak to šlo a v duchu se modlil, aby ostatní při-
šli dřív, než z něj Meekš udělá pochodeň.

Zastavil se asi tucet kroků od Meekse. Čarodějova
drsná tvář se šklebila ve falešném přátelském úsmě-
vu. "Blíž, prosím," zeptal Meeks.

V tu chvíli Abernathy věděl, že je ztracen. Už pro

316 TERRY BROOKS

něj nebylo úniku. Mohl získat minutu či dvě

, ..

nic víc. Několik vteřin navíc však mohlo pom

Vrbě.

Udělal dalších šest kroků a zase se zastavil
čem by sis rád promluvil?" otázal se. Ledový úsměv
byl pryč. "A což takhle o tvých přátelích, kteří se tady každou chvíli objeví a pomůžou ti?"
Rukou, ve které držel knihy, pokynul směřovat k němu. Z lesa kolem mýtiny se vynořil houf mladých chlapců,

okroucených postav. Byli všude, obklíčili ho
Měli ošklivé prasečí tváře s ostrými zuby a hadí
Jazyky. Dychtivě nasávali vzduch a skučeli. Abernathy cítil, jak se mu ježí srst na hřbetě. Asi tucet mladých příšer přivlekl Questora, Mozola, Pastinačka a Domů skřítky. Všichni měli roubík a byli pečlivě spoutaní řetězem.

Meeks se otočil, na tváři opět úsměv. "Jak se zdá; tvoji přátelé ti asi moc nepomůžou. Přesto bylo od tebe moc milé, žejsi na ně počkal."

Poslední Abernathyho naděje na záchranu zmizela.
"Vrbo, utíkej!" zakřičel.

Pak se s divokým zavrčením vrhl na Meekse. Doufal, že se mu podaří zastihnout čaroděje nepřipraveného a vyrazí mu z ruky jeho milované kouzelné knihy. Málem se mu to podařilo.

Meeks byl plně zaměstnán příchodem své malé armády patolízalů, nikdy by ho nenapadlo, že se pes pokusí o útok. Abernathy už byl téměř u něj když si čaroděj,

uvědomil, co se děje. Meeksova magie však byla rychlá jako myšlenka. Dokázal ji přivolat v jediném okamžiku.

Z kouzelných knih vytryskl zelený oheň a stěna lmenů udeřila do Abernathyho. Hebký teriér se tácel, upadl dozadu převal se a zůstal ležet.
v popláceného kožichu stoupal dým. Ochranný opující Meekse a knihy zamíhotal a zmizel. i

CERNÝJEDNOROŽEC 317

Meeks se vydal napříč mýtinou k místu, kde ležela lroucená Vrba a čekal jednorožec.

"Konečně," zašeptal a znělo to jako zasyčení.
Krátce pokynul raráčům a ti se pohnuli kupředu. jejich kruh se uzavřel.

Nad malou mýtinou se rozhostilo ticho, jako by si sama příroda přiložila prst na ústa a na celý svět udělala "psssst". Všechno se v tu chvíli zpomalilo. Meeks netrpělivě čekal, až se raráčové dostanou blíž. Jeho okřídlený démon zafřkal a z nozder mu

5

vycházela pára. Vrba seděla se skloněnou hlavou, stále ochromená. Dlouhé vlasy kolem ní splývaly jako závoj. Černý jednorožec se pohyboval pomalu, krok sem, krok tam, temný stín žalostně ztracený v záplavě slunečního světla. Sklonil hlavu a lehce se nosem otíral o sylfmu ruku. Bílá záře jeho rohu pohasla.

Vtom přišel od hor poryv větru a zahvízdal ve větvích stromů. Jednorožec zvedl hlavu, nastražil uši a jeho roh zaplátl jasněji než slunce. Uslyšel zvuk, který nikdo jiný slyšet nemohl. Zvuk, na který čekal stáletí.

Na východním okraji mýtiny vyrazil ze stěny stromů obrovský chumel větví, keřů a trávy, jako kdyby ho yškubla nějaká obrovská ruka. Ve zniklé

mezeře se zatočil vítr a vzplála jasná, oslepující záře. Meeks a okřídlený démon se instinktivně přikrčili, rarachové se s kňučením vrhli k zemi.

Hřmění hromu se změnilo ve zvuk kopyt bušících do země. Paladin se probudil a vyjel do bitvy.

Meeks vztekle zaječel. Nemohl uvěřit vlastním očím. Rarachové se v děsu rozprchlí do všech stran, jako by nebyli než suché listy hnané podzimním větrem. Rozhodně netoužili vidět Paladina zblízka. Ileeks se obrátil. Rukou v kožené rukavici tiskl kouzelné

318 TERRY BROOKS

knihy pevně k hrudi. Křikl cosi nesrozumitelného přišeru za sebou a bytost se se zasyčením vrhla vpř. Paladin se zlehka naklonil, jeho bílý hřebec nezavá a vyrazil démonovi vstříc.

Z netvorovy tlamy vyšlehl plamen a pohltil k ijezdce. Paladin však prorazil plamennou stí a pokračoval vpřed. Sklonil kopí. Přišera znova plivla oheň, ale ten opět sklouzl po rytířově brn. Vrba zvedla hlavu a uviděla, jak stříbrný rytíř i l mizí v plamenech. Pokud je tady Paladin, musí být i Ben! blesklo jí hlavou.

Tráva vzplála vysokým plamenem, oheň za ch přeskočil i na okolní stromy, žár okamžitě všec! spaloval. Paladin však zůstal opět nezraněn, je kůň a zbroj pokryl popel a saze. Už byl téměř u i mona, kopí připravené k úderu. Zvíře si příliš po2 uvědomilo hrozící nebezpečí. Démon ještě sta roztáhnout křídla ve snaze uniknout vzhůru, ale už Paladinovo kopí proniklo skrz šupiny a vnořilo do mohutné hrudi. Zaječel, stáhl se zpět a zaloi přitom kopí v ráně. Pokoušel se zvednout, ale nen už sílu. Pak se mu zastavilo srdce a on padl k ze! Klesl na sežehnutou travu, zachvěl se a zůstal leže

Když se zvíře začalo zmlát ve smrtelných křečích Paladin se zastavil mimo jeho dosah a čekal. Pak c rátil koně, vytáhl obrovský meč a pobídl svého bí ho hřebce vstříc Meeksovi.

Tentokrát byl však čaroděj připraven.

Tvrdá, ostře řezaná tvář se napjala soustředění námahou vycenil zuby. Svolával teď veškerou n gii, kterou vládl.

Na půli cesty mezi čarodějem a přibližujícím rytířem vzplál strašlivý zelený plamen. Meeks křikl, znehybněl a pak prudce trhl hlavou. Zele oheň se rozprskl na všechny strany.

Z jisker se vynořila řada kostlivců v brnění. Jeli

CERNÝJEDNOROŽEC 319

yzáblých zvířatech, která vypadala napůl jako ko-el, napůl jako had. Vrba je začala počítat. Tři, čtyři, ět - bylo jich dohromady šest. V kostnatých ru-ách drželi meče a bijáky, na tvářích se jim objevila mrzlá grimasa, která měla připomínat úsměv. Jezd-i ijejich oři byli temní jako sama noc.

Obrátili se ajako jeden muž se vrhli se na Paladi-a. Tenjim vyjel vstříc.

Vrba sledovala zápas s černým jednorožcem po

ku. Smysly se jí vrátily, už dokázala myslet jasně. iděla Paladina a černé rytíře, jak se s třeskutím azili, viděla prach zvržený nárazem apak spatřila ;dnoho z černých rytířů hroučícího se k zemi jako romádka polámaných kostí. Útočníci couvli, otočili ; a udeřili znova. Nastala strašlivá vřava. Vrba od ich odtrhla oči, myšlenky měla v tu chvíli jen pro ena. Kde je? Proč tady není? Proč není Landover- cý král blízko svého ochránce?

Další černý jezdec klesl, jeho kosti přestaly držet hromadě, rozpadly se a zapraskaly pod kopyty aladinova hřebce. Stříbrný rytíř se odpoutal od točnicků, obrátil koně ajediným mávnutím širokého ieče srazil k zemi třetího kostlivce. Ostatní se na j vrhli, doráželi tak, že ho přiměli k ústupu.

Vrba se zvedla na kolena, Paladinovi hrozilo ne- ezpečí, že ho srazí k zemi.

Nad hromádkou kostí tří padlých černých jezdců plápolala zelená záře a z ní se vynořilo nových st kostlivců, kteří se připojili ke svým druhům. rbu bodlo u srdce. Zdvojnásobili své síly. Teď jich ylo na Paladina příliš mnoho.

Namáhavě se zvedla. Odhodlání jí dodalo sílu. kgestor, koboldové a skřítci byli stále pevně spou- uii. Abernathy ležel v bezvědomí. Paladirovi moh- pomoci jen ona.

3zo TERRY BROOKS

Nikdo jiný než ona Benovi nezbyl.

Věděla, co musí udělat. Černý jednorožec stál t vedle ní a upřeně ji pozoroval smaragdovým a o ma. Byla v nich intelligence. V těch očích četla, musí udělat. Zdálo se, že v nich vidí vnitřní obr svého srdce.

Nadechla se, vztáhla ruce aještě jednou jednoroc e objala.

Okamžitě jí projel přívál magie, rychlý a nede kavý. Jednorožcovo tělo se zachvělo úlevou, vyn řily se představy. Vlily se do sylfíny mysli a smís: se s jejími vlastními myšlenkami. Byly tak silné, sebou Vrba trhla. Ze všech sil potlačila výkřik. J touha nebyla tentokrát tak silná, vášeň se dala o ládnout. Obrazy zpomalily, uspořádaly se a pak rozběhly nanovo. Směsice strachu a úzkosti, která doprovázela dřív, nyní zeslábla, jejich zář poha: a stala se snesitelnou.

Začala rozeznávat detaily. Prsty polaskala hedvá ný jednorožcův krk, jejich magie se spojila.

Ozvalo se volání.

Sylfo! Osvobod mě!

Hlas patřil jednorožci a zároveň nepatřil nikom Tak skutečný a zároveň neskutečný. Ve Vrbině my se vynořily obrazy, nechala je běžet. Černý jednor žec toužil po svobodě. Vydal se ji hledat. Věřil, že může najít skrz. . . pro?. . skrz Bena! Pán Landovel ho mohl osvobodit, nebot, ovládal Paladina ajen F ladin byl natolik silný, aby mohl čelit magii, ktel jednorožce spoutala, magii, kterou nyní ovládal Nf eks. Pak ale landoverský král nebyl k nalezení. Jednc rožec zůstal sám, toulal se krajinou a pokoušel 5 krále najít. Místo toho narazil na Vrba, která ta

hledala. Na rameni nesla zlatou uzdu, kterou vytvořil čarodějové před mnoha staletími, aby polapili jednorožce při jeho prvním útěku. Jednorožec se bál už

CERNÝJEDNOROŽEC 321

ř i Vrby. Neznal její úmysly a prchal před ní, dokud jí nezjistil, že je dobrá a mohla by mu pomoci. Mohla i by ho zavést ke králi a osvobodit ho. Vrba by dokázala poznat skutečného krále Landoveru i v jeho přestrojení...

Obrazy letěly stále rychleji. Vrba se je snažila zpomalit, aby jí neunikl jejich smysl. Zrychleně dýchala, jako by právě uběhla dlouhou vzdálenost, tvář se jí leskla potem.

V její mysli opět zanařikal hlas.

Král Landovert ztratil svou moc, je tedy ztracena i pro mě! Nemohu se osvobodit!

Hlas zněl zoufale. Představy naléhavě šeptaly. Sny, které přiměly Vrba k hledání byly smířlivé a lži, seslané čarodějem a vílami... lily! Její sny pocházely od vil? Všichni se museli sejít na jednom místě, aby mohla být odhalena pravda, která zburcuje Paladinovu sílu. Pak se mohli čaroděj a králův ochránce utkat v zápase, ve kterém zvítězí silnější. Jak jednorožec vědět, dobro bylo silnější. Pak snad konečně budou kouzelné knihy j ednou provždy. . . "

Přicházely další myšlenky, představy, přání uvězněná v těle černého jednorožce po celá staletí. Vrba znehybněla, pažemi objímala jeho štíhlý krk. Opět uslyšela, jak v ní roste výkřik, tentokrát nekontrolovatelný, šílený. V obrazech se objevil nový prvek. Černý jednorožec nebyl jediný, byl zároveň mnoha bytostmi! "Ach Bene!" zasténala tiše. Viděla živé bytosti, uvězněné, bezmocné, toužící po něčem, co se nedalo slovy vyjádřit. Síla emocí ji roztřásla. Uvězněné duše, spoutaná těla, vyrvaná magie zneutíká ke zlu - "Bene!"

Pak uviděla ztracené kouzelné knihy zavřené na něm, skrytém místě, cítila přítomnost zla. Spátoheň propalující se skrz stránky, dral se ven se z nově zrozeného života. Z ohně vyskočil černý

3zz TERRY BROoKS

jednorožec, opět svobodný, prchal z tmy do světla a hledal...

Hlas zanařikal naposledy.

Znič ty knihy!

Bylo to zasténání, naplněné čirým zoufalstvím

Zahnilo představy, jeho naléhavost přehlušila chno. Vyvolávalo nesnesitelnou bolest.

Vrba konečně vykřikla. Hlas se jí vydral z úst a smířlivě se se zvuky boje. Sylfa se odtrhla od jednorožce a upadla, zážitek spojení s kouzelnou bytostí byl tak silný, že jí málem připravil o vědomí. Klekla a sklonila hlavu, aby zmínila závrať. Pocit, že každou chvíli zemře, ale věděla, že to pravda. Cítila, jak se jednorožcovo tělo po jejím nekontrolovaně chvěje.

Zašeptala právě zaslechnutá slova.

Znič ty knihy!

Napůl příkrčená vstala a ze všech sil je zakřivila přes bojiště.

Její slova byla jako útržky hedvábného papíru sené vichřici. Paladin je neslyšel, kolem něj běs: bitva. Neslyšel je ani Meeks, který se plně soustředil aby zvládl přivolané magické síly. Questor The

Mozol, Pastinač a Nicka s Pijavkou leželi bezmocně na kraji mýtiny, spoutaní, s roubíky v ústech.

Jediný, kdo je zaslechl, byl Abernathy.

Pes nebyl zcela při vědomí. Hlasy k němu docházely skrz tmou v jeho mysli. Zamrkal, slova zněla v hlavě ozvěnou. Pak si uvědomil strašlivé zvuky bitvy zuřící kolem něj a násilím otevřel oči.

Uprostřed mýtiny doráželi černí jezdci na Paladina, nepřehledná směsice pohybů a zvuků. Vtiskem černým jednorožcem se krčili na vzdáleném konci mýtiny, nialí a bezmocní. Nezahlédl nikoho ze svých přátel.

CERNÝ JEDNOROŽEC 323

Zahekal, olízl si čenich a ucítil, jak mu pohmožděným tělem prostupuje tupá bolest. Uvědomil si, kde je a co se mu stalo.

Pomaloučku se otočil. Meeks stál téměř vedle něj. Byl zcela zaujat bitvou mezi Paladinem a černými jezdci. Od psa ho dělilo necelých šest kroků.

V písařově mysli znovu zazněla slova.

Znič ty knihy!

Pes se pokusil vstát, ale nohy ho neposlouchaly. Zbledl zpátky. Přikradly se další myšlenky. Zničit knihy? Zničit jedinou naději, že zase někdy bude člověkem? Jak ho to jen mohlo napadnout?

Další černý jezdec padl, zapraskaly kosti. Paladin byl obklíčen ze všech stran, zbroj pokrytou popelem, prohýbanou údery mečů a seker. Prohrával.

Abernathy si uvědomil, co by to pro ně všechny znamenalo a hodil tyhle myšlenky za hlavu. Znovu se pokusil vstát a tentokrát se mu to podařilo, ale po několika krocích upadl. Zoufale se zašklebil.

Najednou Meeks zvedl nohu, udělal útok a jeho ruka se nečekaně ocitla jen několik palců od Abernathyho hlavy. Čaroděj měl boty z tenké kůže, noha byla nechráněná. Abernathyho úšklebek přešel v zvrčení. Tohle byla poslední šance.

Vrhl se k Meeksovi s otevřenou tlamou, zakousl se do kotníku a stiskl ze všech sil. Meeks zakřičel bolestí a překvapením, zamával svou zdravou rukou kouzelné knihy mu vypadly.

Pak se všechno odehrálo strašně rychle. Přes mýtiny se mihnul černý blesk, prolétl kolem Paladina, stlivců, skrz oblaka kouře a zelených plamenů.

Meeks zuřivě šubal nohou, jak se snažil uvolnit z Abernathyho stisku a zároveň se snažil zachytit padající knihy. Abernathy mu to však nedovolil. Vrba křikla a Abernathy se zakousl ještě hlouběji. To byl černý jednorožec u nich. Odrazil se, jeho

TERRY BROOKS

šroubovitý roh zazářil masivně. Nabodl na něj kou

né knihy. Jejich vazba v tu chvíli praskla, jako k by byla ze skla, stránky se rozletěly do všech stran. Stránky s obrazy jednorožců i ty, jejichž střed sežehnut vnitřním ohněm se na zemi smísily. Me zaječel a konečně se mu podařilo zbavit se Abei thyho. Zvedl ruku a z prstů mu vytryskl zelený ol ktezý udeřil do tančícího jednorožce a srazil ho bok. Jednorožec se ve vzduchu otočil, ze šroubc tého rohu vytrysklo směrem k čaroději bílé svě Meeks se zapotácel. Vrhla na jednorožce zelený ol> bílá zářej mrštila zpátky. Mezi jednorožcem a ča dějem se rozpoutala bitva, a s každou další vteří nabírala na síle.

Uprostřed mýtiny Paladin zprudka zamával r čem a jediným úderem poslal černé jezdce k ze: Nebyla to těžká práce, kostlivci se začali rozpac Magie, která dřív oživovala jejich prázdná těla zi zela. Během okamžiku se rozdrobili na kousky.

Pak se Paladin rozjel přes mýtinu směrem k jednorožci a čaroději. Nebylo to však zapotřebí. Ol Meekse obklopil, kouzlo bylo příliš silné i na r Naposledy vykřikl a změnil se v oblak dýmů. Ve sl ný okamžik byl plameny pohlcen i jednorožec. P hnul se vyskočil do vzduchu a byl p.č. Paladin v do stříbrného záblesku, který z něj během okamžiku smyl prach a špínu. Pomačkaná zbroj se na něm z rovnala a zářila jako nová. Během krátkého okamžiku rytíř-ochránce zmizel a zář pomalu zhasla.

Abernathy a Vrba se mlčky rozhlíželi po pus vypálené lesní mýtině.

Pak se to stalo.

Viděli to všichni. Vrba s Abernathym, kteří se krčili na spáleném svahu, otřesení hrozivostí boje, jež si e hrál před jejich očima, Questor, koboldi i skřítci

CERNÝ JEDNOROŽEC 3z5

tále spoutaní a s roubíky v ústech, kutálející se sem tam ve snaze se posadit. Dokonce i Ben Holiday, erý se udýchaně vypoťoval z lesa, jak běžel z místa vé proměny až sem, aniž by věděl, co ho přitahuje. Viděli to a vzdechli úžasem.

Nad zemí, po které byly rozházeny listy ž kouzelné knihy, zavál větřík. Nejdřív nenápadně, pouhý šepotavý vánek čefící klidný horský vzduch, pak vichřice bouřící hlasem oceánu. Popel a saze zavíňly vzduchem a rozmetaly poslední zelené plamínky, které ještě dohasínaly mezi stébly trávy. Větrný vír se protáhl jako tornádo a nasál do sebe bílé stránky. Na chvíli to Wpadalo jako sněhová bouře. Špálené listy se zacelily, roztřepené okraje uhladily,

zažloutlý nádech ustoupil nedotčené bělosti. Vířily a spojovaly se s listy pokrytými kresbami jednorožců, až žádný nezůstal osamoceně. Bílý sloup se zvedl vzhůru, listy praskaly a šustěly, jak jimi vítr divoce zmítal.

A pak se stránky začaly měnit. Kresby se zachvěly, prohnuly a najednou tady byli živí jednorožci. Už nestáli v nucené strnulosti, rozběhli se ve směru větrného víru. Byly jich stovky, bílé, hbité skvrny rozmazané rychlým pohybem. Stránky a vazby knih zmizely, zbyli jen jednorožci. Letěli větrem a do

šumění větru zněl jejich nadšený křik.

Volní! říkal tón jejich hlasu. Volní!

Vír se rozpadl a jednorožci se rozběhli do všech stran. Zaplavili nebe nad lesní mýtinou, přival nádherných, vznešených těl. Byli jako tryskající, bílý ohňostroj. Roztáhli se po celém nebi nadnášení silou své proměny. Pak zmizeli v dálce. Jejich volání se vytratilo a o chvíli později utichlo.

Nad hřebeny hor se opět rozhostil klid.

3zg TERRY BROOKS

"Žádný černý jednorožec nikdy neexistoval
řekla Vrba.

„Existoval, ale byl to jen klam," odpověděl Ben.-

Q y

uestor Thews, Abernath, Mozol s Pastináke "

a Nicka s Pijavkou se na sebe zmateně podívali.

ý edý i v Me stínu obrovského, starého dubu na kr ň

m tm. mulé události už připomínal jen dote y

pach spáleniny. Poslední jiskry zeleného ohně uhasly, , . ale v prozářeném odpoledním vzduchu se stále př_::
valovaly chuchvalce prachu a zvířeného popela. ::

Abernathy se už oprášil ostatní byli zbaveni pout

a všech šest se shromáždilo kolem Bena a Vrby, kter_:: se jim pokoušeli vysvětlit, co se přihodilo. Nebylo to

snadné, protože každý z nich znal jen část pravdy

a tak slepovali příběh dohromady v průběhu vyprávě- --

ní.

"Možná bude jednodušší, když začneme od začat-

ku," navrhl Ben.

Naklonil se dopředu a zkřížil nohy. Byl otrhany,

špinavý, ale teď ho alespoň poznávali. Když přestal , . klamat sám sebe ohledně toho kým a čím je, pro
hlédli i ostatní.

"Před dávnými dobami poslaly víly bílé jednorož-

ce do Landoveru, aby skrz něj prošli do smrtelných

světů. Historické prameny mluví jasně. Jednorožci

byli nejzřetelnějším znakem magie, kterou víly n

vládly. Proto je poslaly do světů, kde víra v kouzla . . ; m e nezby padala. Víra v zázraky, ať už jakkoliv

ytná pro život každého světa.

"Ale jednorožci zmizeli. Čarodějové Landoveru si

na ně počíhali a uvěznil je. Chtěli mít magii jedno

ožců sami pro sebe. Vzpomínáš si, Questore? Kdysi

si mi řekl, že čarodějové tvořili mocný cech, jehož

ál poslal Pvali najímat. To bylo ještě předtím, .

aladina, aby je porazil. Vsadím se,

ěná část jejich kouzelné síly pocházela právě

CERNÝJEDNOROŽEC 3zg

od uvězněných jednorožců - čarodějové vysáli je-
jich sílu. Netuším, jaké kouzlo použili poprvé, aby
jednorožce polapili, ale hádám, že nějaký druh kla-
mu. Podle všeho je to jejich oblíbený trik. Ať tak či
onak, chytili je, proměnili je v kresby a uvěznil do
knih."

"

"Ale ne úplně, řekla Vrba.

"Ne úplně," souhlasil Ben. "To je právě zajímavé.

Během proměny oddělili čarodějové tělo každého
jednorožce od jeho ducha. Tělo uvěznil v jedné kni-

ze a ducha v druhé! Tak jednorožce oslabili a bylo

snazší je uhlídat. Tělo je bez ducha slabé. Magie ča-

rodějí byla dostatečně silná, aby odloučila jejich ducha od těla a uzavřela je zvlášť. Pak už jen museli dát pozor, aby se opět nespojili."

"Což bylo nebezpečí, kterému musel Meeks čelit, když jednorožec utekl," dodala Vrba.

"Přesně tak. Černý jednorožec byl společným duchem uvězněných bílých jednorožců!" řekl Ben a nakrčil obočí. "Jak jste už asi vyrozuměli, dokud čarodějové ovládali magii, která spoutávala knihy, jednorožci se nemohli osvobodit a čarodějové mohli zneužívat jejich kouzelnou sílu k vlastnímu prospěchu. Knihy přetrvaly i úpadek čarodějnického cechu poté, co jej Paladin na králův rozkaz rozprášil. Pravděpodobně byly po nějaký čas skryty. Dokonce ani v pozdějších letech žádný čaroděj, tentokrát už ve službách krále, neprozradil nikomu zdroj své moci. Knihy přecházely od jednoho čaroděje k druhému, až se dostaly do Meeksových rukou.

Dotkl se ukazováčkem rtu. "Mezitím však nastal problém. Jednorožcům se občas dařilo utéci. Stačilo, aby čarodějové na chvíli polevili v ostražitosti a byli pryč. Samozřejmě, ne přáliš často, čarodějové hlídali knihy velmi pečlivě. A le přesto se co jednorožcům několikrát podařilo. Přitom to byl pokaždé duch,

33o TERRY BROOKS

kterému se podařilo zlomit kouzelná pouta. Mal duchaje totiž silnější než magie těla. Propálil se sl stránky kouzelné knihy a uprchl. Chyběla mu vš hmotná podoba. Byl jen stínem tvořeným touh a vůlí, obrys, který na chvíli získal podobu a živ nic víc." Podíval se na Vrba. Když souhlasně p kývla, pokračoval. "Byl jen stínem, proto měl či nou barvu. Díky tomu ho však už předem všci pokládali spíše za cosi špatného než dobrého. K neckonců - kdo kdy slyšel o černém jednorožci Sami čarodějové pak, tím jsem si jist, rozšířili věst, že černý j ednorožec j e nestvůra, nebezpeč bytost, možná dokonce démon. Iložná také obrat zajistili několik důkazů aby posílili své tvrzení. T udrželi všechny v uctivé vzdálenosti, dokud se j ho nepodařilo znava polapit."

"Používali pro to uzdu utkanou z ryzího zlát dodala Vrba a převzala vyprávění příběhu. "Ča dějové použili svou magii a vytvořili uzdu poté, . jednorožec utekl poprvé. Měla moc přivábit a držet jednorožce dostatečně dlouh, aby bo stil znova uvěznit. Vždycky ho chytili rychle, nebyl svobodě dlouho. Uzavřeli ho do kouzelné knil propálené stránky se zacelily a všechno bylo ja dřív. Čarodějové mu nedali šanci. Knihy byly její největším zdrojem kouzelné moci. Nemohli risiko jejich zničení nebo ztrátu."

Obrátila se k Benovi. "Proto byl černý jednorož tak vyděšený, když mě viděl poprvé. Zoufale poti boval pomoc, ale pohled na uzdu ho naplňoval hr zou. Cítila jsem to pokaždé, když jsem se přiblíž i později, když jsem se ho dotkla. Věřil, že mě p slali čarodějové, abych ho uvěznila. Nemohl zr pravdu. Teprve až.ke konci nejspíš pochopil, že n jsem Meeksův sluha."

"Tak jsme se dostali až do přítomnosti," řekl B

črNoRožEc 331

postavil se. "Meeks získal knihy a užíval je, stejně ako řada čarodějů před ním. Pak ale starý král ze-
zděl a všechno se začalo rozpadat. Černý jednoro-
ec neutekl dlouho - možná celá staletí. Proto se
po zlaté uzdě léta nikdo nesháněl. Dokonce si mys-
[ím, že se o ni Meeks nijak ivlášť nezajímal. Noční
Stínji nejspíš čarodějům ukradla dávno předtím, než
se mu knihy dostaly do rukou. Poté ji ukradl Strabo
pak si ji nějaký čas kradli navzájem. Předpoklá-
dám, že Meeks věděl, kde je. Kouzelné knihy však
měl bezpečně pod kontrolou a čarodějnice ani drak
stejně netušili, k čemu uzda slouží. Potíže nastaly,
když Meeks přišel do mého světa, aby našel nového
krále Landoveru a po dobu své nepřítomnosti knihy
ukryl. Nejspíš nepředpokládal, že bude pryč tak
dlouho, aby se s knihami mohlo něco stát. Věci se
ale vyvinuly jinak. Když jsem se nepřiplazil s me-
dailonem zpátky a když se ani Železnému Cejchovi
iepovedlo mě vyřidit, zůstal Meeks uvězněný
v mém světě, zatímco knihy byly tady. Během jeho
epřítomnosti kouzlo věznicí jednorožce v deskách
lmih opět zesláblo. Jejich duch se propálil skrz strán-
Cy a v podobě černého jednorožce uprchl. "

j ty y! zvo-

"Tak proto mů nevlastní bratr seslal sn
al Questor a na jeho vyzáblé tváři zasvitlo porozu-
nění. "Musel se dostat zpátky do Landoveru, získat
Cnihy a co nejrychleji najít uzdu! Pokud by se mu to

odařilo, černý jednorožec by mohl přijít na zpu-
b, jak osvobodit bílé jednorožce - svá fyzická
la- a všechna magie by byla ztracena!"

"Přesně o to se okusil," přitakala Vrba. "Nejen

p

ď. Pokaždé když se mu povedlo se osvobodit.

,

ažil se najít někoho, jehož magie byla silnější než
ie čarodějů - Paladina. Pokaždé však byl chy-
příliš brzy. Neměl šanci. Věděl, že Paladin je
v ochránce, ke králi se však nikdy nedostal.

33z TEKRY BROOKS

Tentokrát by se mu to určitě podařilo, jenže nemol
krále najít. Jakmile Meeks zjistil, že jednorožec ut
kl, jednal velmi rychle. Sen odlákal Bena z La
doveru dřív, než k němu mohl jednorožec dorazi;
Pak se společně s Benem vrátil do Landoveru a zml
nil Benův vzhled tak, že l:o nikdo, dokonce ani če
ný jednorožec, nemohl poznat."

"Kdyby nebyl ve vězení tak dlouho, nejspíš by m
poznal," dodal Ben. "Staré kouzelné bytosti jako tře
ba Noční Stín nebo Strabo mě poznaly. Během svého
věznění však jednorožec zřejmě ztratil část své kou
zelné síly."

, Mohli ho taky docela dobře oslabit čarodějové;
pňdala se Vrba.

"Tu noc, kdy mě Meeks v mé ložnici proměnil,

řekl cosi o tom, že jsem mu zkřížil jeho plány," vrátil se en k tématu které před chvílí opustili. "Samozřejmě, neměl jsem nejmenší tušení, co jsem udělal. Nevěděl jsem, o čem mluvím. Jak bych mohl vědět, že vztracených kouzelných knihách je uža mčena ukradená magická síla, kterou by Meeks mohl ztratit, pokud zůstane dlouho mimo Landover. Snažil jsem se hlavně zůstat naživu." ,

"Moment, Výsosti," potřásl Abernathy zmatení hlavou. "Meeks poslal tři sny - tobě, abys mu umožnil dostat se zpátky do Landoveru, svému nevlastnímu bratrovi, který měl přinést ztracené kouzelné knihy a Vrbě - aby pro něj znovu získala zlato uzdu. Všechny sny fungovaly tak, jak měly. Až na Vrbu. Našla uzdu, ale nevrátila se s ní zpátky, jak jí přikazoval sen. Proč?"

"

Víly," řekla Vrba. ,

Víly " opakoval po ní Ben.

„Tenkrát to ráno jsem říkala, že se mi můj sen zdá úplný. Jako by ještě něco mělo následovat," vshvlila. Vrba. "Potom jsem měla ještě další sn

CERNÝJEDNOROŽEC 333

V každém dalším byl jednorožec méně démonický a stále více vypadal jako něčí oběť. Tyto sny mi poslaly víly, aby mě vedly a zmírnily můj strach z jednorožce. Postupně jsem si uvědomila, že první sen byl lživý. Černý jednorožec nebyl nepřítel, potřeboval pomoc a já jsem mu ji musela poskytnout. Poté, co mi drak dal uzdu, mě sny a obrazy stále pronásledovaly. Musela jsem jednorožce najít, abych odhalila pravdu."

"Za mnou poslaly víly Dirka ze Zápraží," povzdychl si Ben. "Nezasáhly, aby mi pomohly přímo, samozřejmě, nikdy to nedělají. Řešení svých problémů musí najít každý sám. Dirk však byl prostředníkem. Pomohl mi odkrýt pravdu o medailonu. Meeks mě přiměl uvěřit klamu - myslel jsem, že jsem medailon ztratil. Díky Dirkovi jsem si uvědomil, že já sám v sobě živím tuto lež. Až poznám pravdu, uvidí ji i ostatní - což se také stalo."

A Paladin se k nám dostal včas," dodal Questor.

"Kouzelné knihy byly nakonec zničeny a jednorožci získali svobodu," řekla Vrba.

"A Meeks byl poražen," dokončil Abernathy.

"

Přesně tak," souhlasil Ben.

"Vznešený pane!" zvolal Nicka zaníceně.

"Mocný pane!" opakoval Pijavka jako ozvěna.

Ben zasténal. "Prosím, už dost!

CC

Podíval se úpěnlivě na ostatní, ale ti se jen usmívali.

Byl čas k odjezdu. Nikdo neměl chuť strávit další noc v Melchoru. Všichni se shodli, že bude lepší, když si udělají tábor v podhůří.

A tak se unaveně vlekli dolů. Světlo sláblo, sluneční kotouč zapadal do šedých a růžových mraků nad západním okrajem údolí. Jak tak šli, Vrba podala Benovi ruku a něžně se do něj zavěsila.

334 TERRY BROOKS

j " p

"Co myslíš, že se stane s ednorožci ze tala se-po chvíli.

Ben pokrčil rameny. "Pravděpodobně se vrátili c-mlh a nikdo je už nikdy neuvidí."

"Ty si tedy nemyslíš, že odešli do světů, do kterých byli posláni?"

"Za Landover?" Ben potřásl hlavou. "Ne po tom, čím vším si tady museli projít. Ne teď. Vrátili se domů, kde jsou v bezpečí."

"Ve tvém světě není bezpečno, že?"

Těžko."

"Bezpečno není ani tady v Landoveru."

Ne."

"Myslíš si, že v mlhách je bezpečněji?"

Ben o tom chvíli uvažoval. "Nevím. Možná ne."

Vrba přikývla. "Tvůj svět potřebuje jednorožce, je to tak? Zapomněl, na magii?"

"

To ano."

"Pak tedy možná není důležité, zda tam je nebo není bezpečno. Možná, že nutnost zvítězí nad n bezpečím. Třeba se alespoň jeden jednorožec rozhodne odejít."

"Možná, ale pochybuju."

Vrba zlehka pozvedla hlavu. "To jen tak říkáš myslíš si něco jiného."

Usmál se a neodpověděl.

Došli k úpatí hory, přešli přes širokou louku posetou červeně tečkovanými květy ke skupince jedlí. Koboldi se vydali na průzkum hledat vhodné místo k táboření. Vzduch byl studený. Blížící se soumrak propůjčoval krajině slabý, stříbřitý svit. Cvrč spustili svou melodii, nad vzdáleným jezeřem přiletěly husy. Ben myslel na domov, na Ryzí Stříbro; na jeho vnitřní živé teplo, které tam na něj čekalo.

"Miluji tě," řekla Vrba nečekaně. Ani se k němu neotočila, dívala se před sebe.

CERNÝ, JEDNOROŽEC 335

Ben přikývl. Nastala chvíle ticha. "Chtěl jsem ti něco říct. Celou dobu mi říkáš, že mě miluješ, ale nikdy jsi to neslyšela ode mě. Později jsem přemýšlel, proč je tomu tak. Myslím, že jsem se bál. Jako bych tím přijímal věc, o kterou mohu snadno přijít. Lepší by bylo ji nikdy nemít."

Odmlčel se. "Změnil jsem se. Teď už to cítím jinak. Když jsi mi řekla, že mě máš ráda, zatoužil jsem ti říct totéž. A asi to udělám. Miluji tě, Vrbo. Navždycky."

Kráčeli dál beze slova. Dobře si však všiml pevného stisku její ruky. Den byl klidný, mírný, celý svět odpočíval.

"Matka země mě donutila pňsat, že se o tebe budu starat," řekl nakonec Ben. "Právě tehdy jsem o nás dvou začal přemýšlet. Teď tě musím chránit. Slíbil jsem to Matce zemi. Nedala se odbýt."

Vrbin úsměv spíše vytušil než uviděl. "Matka země ví," řekla.

Čekal ještě chvíli, zda řekne něco víc, pak sklopil zrak. "Víš co?"

"Žejednoho dne budu nosit tvé dítě, Výsosti."

Ben se zhluboka nadechl.

"

Ach."

33g TERRY BROOKS

Stalo se to dva dny před Vánocemi.

Jižní čtvrť Chicaga byla promrzlá a bezútěšná, sněh z předešlé noci se na chodnicích a v ulicích proměnil v šedivou, kašovitou hmotu. Hranaté mrakodrapy a činžáky vypadaly v mlze jako stíny. Z mříží kanálů se kouřilo, padal drobný, zmrzlý dést. Kdo nemusel, ten nevystřčil nos. Auta byla na sebe namačkána jako prehistoričtí brouci, jejich reflektory zářily jako obrovské žluté oči. Chodci skláněli hlavu proti větru a bořili nosy do šálů a zdvižených límců, ruce schovávali do kapes. Proměnu pozdního odpoledne v časný večer provázelo pochmurné ticho.

Roh Divizní a Jilmové byl téměř opuštěný. Dva chlapci v kožených bundách, podomní obchodník a pečlivě oblečená žena se vraceli z nákupů. Vystoupili z autobusu a každý se vydal jiným směrem. Majitel obchodu s instalátérským zbožím kontroloval zámky na hlavních dveřích, chystal se zavřít; Tovární dělník, který utekl z Barneyho hospody po dvou pivech a hodině klábosení se nyní plahočí domů ke své nemocné matce. Starý muž s krabicí plnou potravin se šoural po chodníku. Zůstávaly za ním zmrzlé stopy. Malé dítě navlečené do oteplováček si hrálo se sáňkami na schodech před svým domovem.

Jeden druhého zcela ignorovali s nedbalou lhostejností, ztraceni ve svých vlastních světech.

Bílý jednorozec prolétl kolem nich jako záblesk světla. Utíkal tryskem, jako by jeho jediným cíle bylo oběhnout celý svět za jediný den. Téměř se nedotýkal země. Jeho vznešené, křehké tělo se plavně pohybovalo. V tom pohybu byla zakleta všechna krása světa - minulá i budoucí. Míhl se a zas zmizel.

II

zel. Ti, co ho viděli se jen zajíkli, zamžikali a je :
norožec byl pryč.

i

! CERNÝ, JEDNOROŽEC 339

;

Následovala chvíle nejistoty. Starý muž zůstal stát
; s otevřenou pusou. Dítě položilo sáňky a zíralo. Dva chlapci v kožených bundách si něco šeptali s hlavami u sebe. Obchodník se podíval na prodavače a ten mu pohled opětoval. Dobře oblečená dáma si vzpomněla na všechny ty pohádky o vílách, které dosud tak ráda četla. Tovární dělník najednou pomyslel na blížící se vánoce, jako by sám byl dítě.

Pak kouzlo vyprchalo. Všichni se pohnuli. Někteří šli rychleji, jiní pomaleji. Očima prohledávali mlhavou, prázdnou ulici. Co to viděli? Byl to opravdu jednorožec? Hloupost. Jednorožci přece neexistují.

A pokud ano, tak jistě nejsou ve městech. Jednorožci žijí v lesích. Něco však přece viděli. Nebo snad ne? Pokračovali v chůzi. Duši každého z nich však hrála vzpomínka na to, co právě zažili. Měli pocit, jako by se stali součástí něčeho magického.

Svůj pocit si přinesli domů. Některým vydržel jen chvíli. Jiní ho předali dál.